DINCOLO DE GRATIILE COLIVIEI

Boris Velimirovici

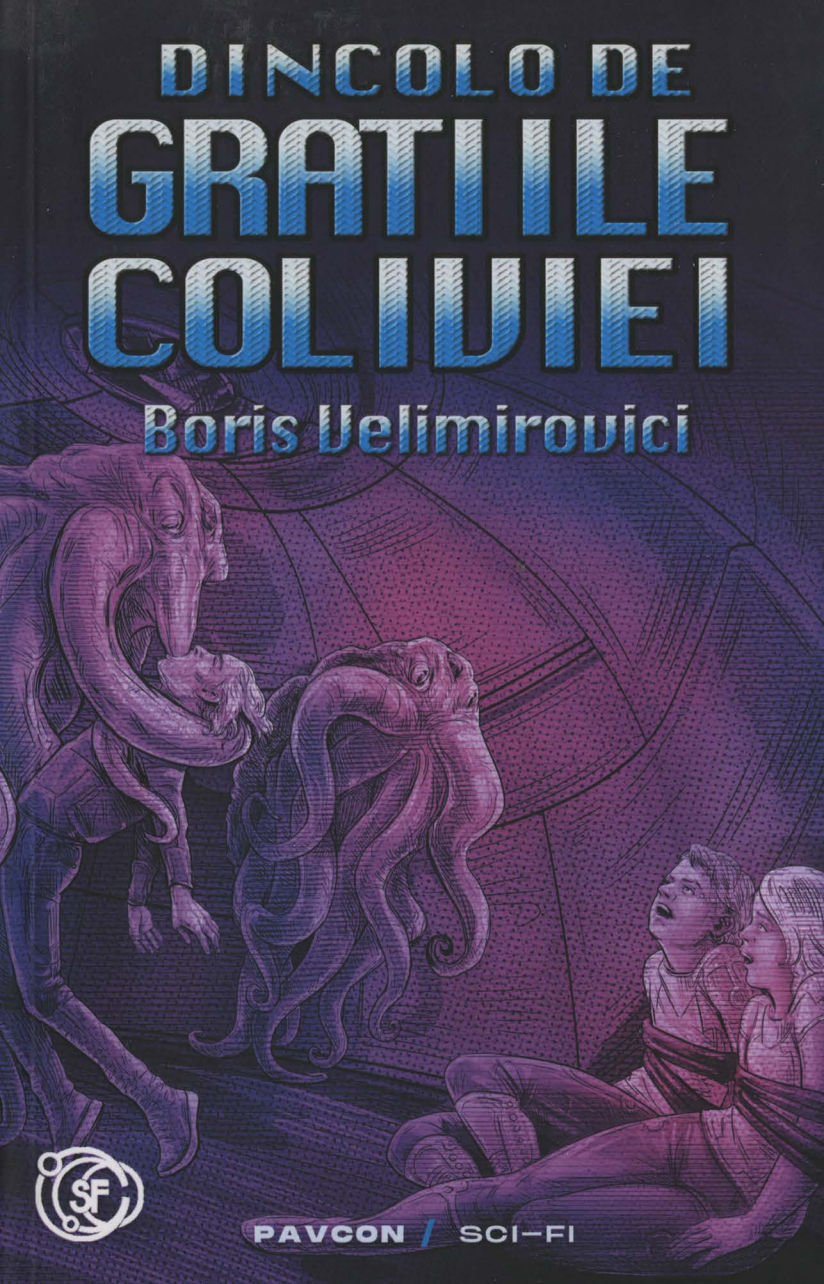

PAVCON / SCI-FI

DINCOLO DE GRATIILE COLIVIEI

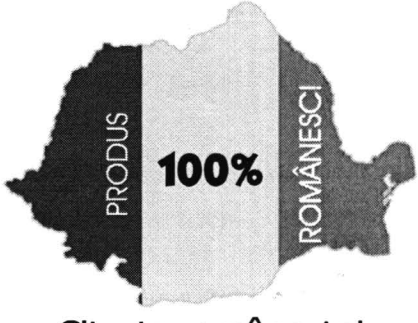

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

174

Boris Velimirovici
DINCOLO DE GRATIILE COLIVIEI

© 2021, Boris Velimirovici
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VELIMIROVICI, BORIS
Dincolo de gratiile coliviei / Boris Velimirovici. - Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-94-0

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta şi ilustrații: **Sorin Sorășan**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-94-0

BORIS VELIMIROVICI

Dincolo de GRATIILE COLIVIEI

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

„O călătorie până în Extravers și înapoi? O întâlnire cu ființele de acolo, care se pregătesc să invadeze Universul nostru? Aventuri întru salvarea lumii oamenilor, cu doi puști și un moș care par desprinși din creațiile verniene? Comploturi ascunse, uneltiri la lumina zilei și bătălii interne care distrug civilizații?

Pe toate le veți avea, simultan, deschizând copertele acestei noi **Colivii**, *în care Boris Velimirovici se întrece pe sine, creând o adevărată saga cosmică. O saga care pare a se întinde la nesfârșit în spațiu-timp."*

Aurel Cărășel

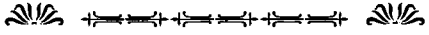

„O inedită poveste de dragoste dintre două personaje adulte și un război dinastic purtat pe fundalul unui Eden precambrian. Borislav Velimirovici inventează, cu o plăcere nedisimulată, o sumedenie de creaturi bizare și monstruoase, pe care le aruncă în luptă împotriva eroilor săi. Dar oare binele va învinge de această dată?

Florin Giurcă

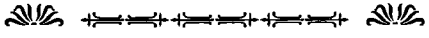

„Un proiect foarte ambițios în literatura SF românească."

Alexandru Lamba

„Trilogia lui Borislav Velimirovici ne arată ***the bigger picture...*** *și chiar și dincolo de ea."*

Ovidiu Vitan

„O trilogie ce se anunță a fi una de referință pentru genul SF autohton!"

Daniel Timariu

„Un space-opera captivant de la prima până la ultima pagină!"

Constantin D. Pavel

Stelele dispăruseră subit, fără niciun avertisment. Cu mai bine de cinci secole în urmă, cerul nopții devenise de un negru adânc, lugubru. Specialiștii nu reușiseră să ofere vreo explicație fenomenului, ceea ce iscase tulburări majore în rândul populației. În scurt timp, nervii oamenilor cedaseră. Panica cuprinsese întreaga planetă, generând violențe de o cruzime înfiorătoare. O vreme, autoritățile se străduiseră să mențină ordinea, însă, confruntate cu valuri masive de dezertări, fuseseră silite să se retragă în cazărmi. Se instalase anarhia Nopților Fără Stele. Orașele erau devastate de revolte sângeroase, crime, violuri, incendii. Lumea se sfârșea.

Printr-un miracol, unii supraviețuiseră, nu mulți, dar suficient cât, sub oblăduirea Sfântului Principiu, să înceapă Renașterea.

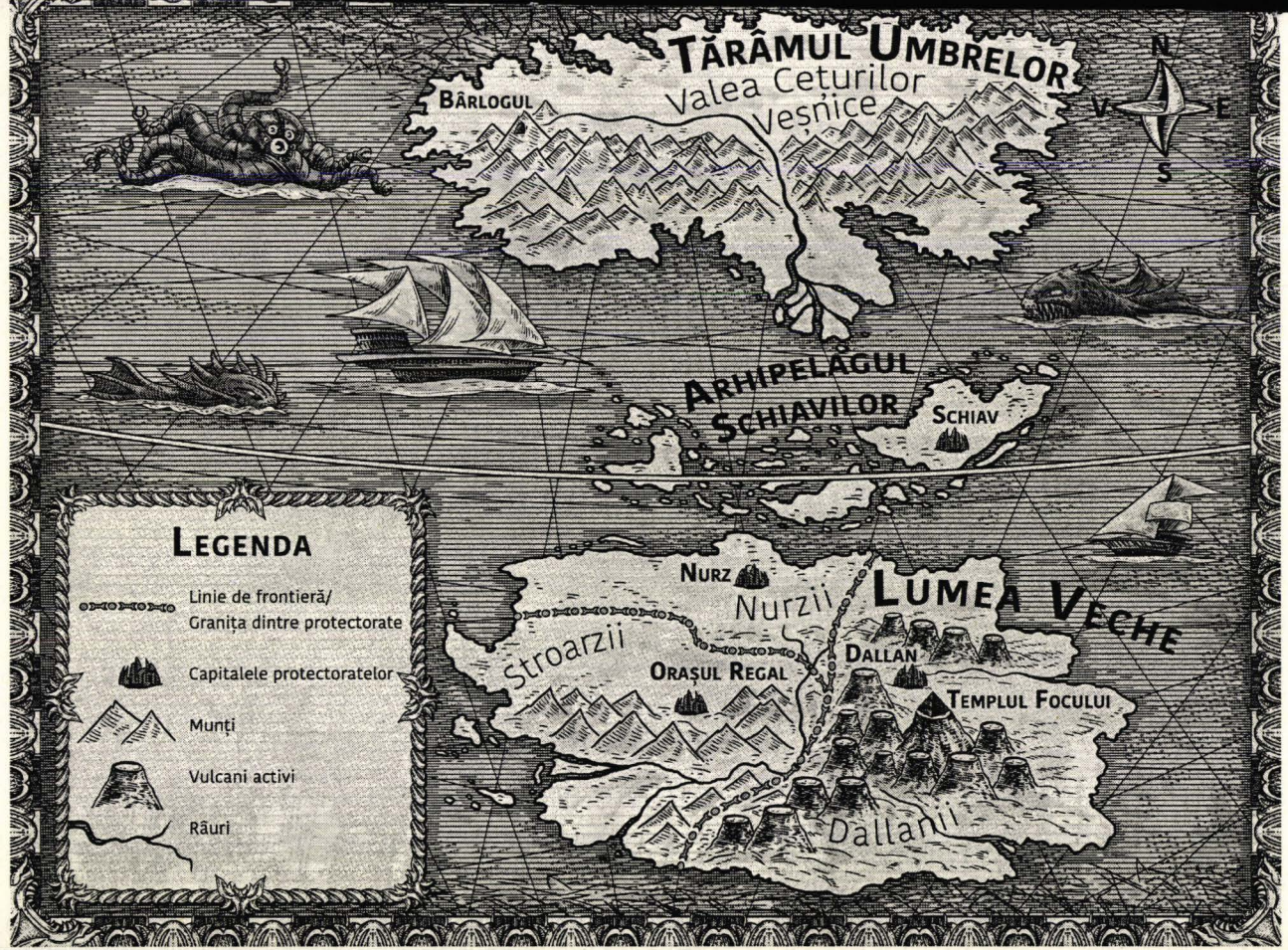
Țărâmul Umbrelor
Valea Ceturilor Veșnice
Bârlogul
N
V
E
S
Arhipelagul Schiavilor
Schiav
Nurz
Nurzii
Lumea Veche
Stroarzii
Orașul Regal
Dallan
Templul Focului
Dallanii
Legenda
Linie de frontieră/ Granița dintre protectorate
Capitalele protectoratelor
Munți
Vulcani activi
Râuri

Partea I

Zeppelinul Nimbus 7 era un colos de 500 de metri lungime, de culoare albastră, având inscripționate de o parte și de alta, cu litere roșii, deviza Casei Asum: Deasupra tuturor. Nacela era structurată pe trei niveluri. Puntea superioară găzduia apartamentele Asumilor, o sală de lectură, un birou și o mică piscină, iar pe cea mediană erau încăperile publice: sala de mese, cea de spectacole și o zonă de promenadă.

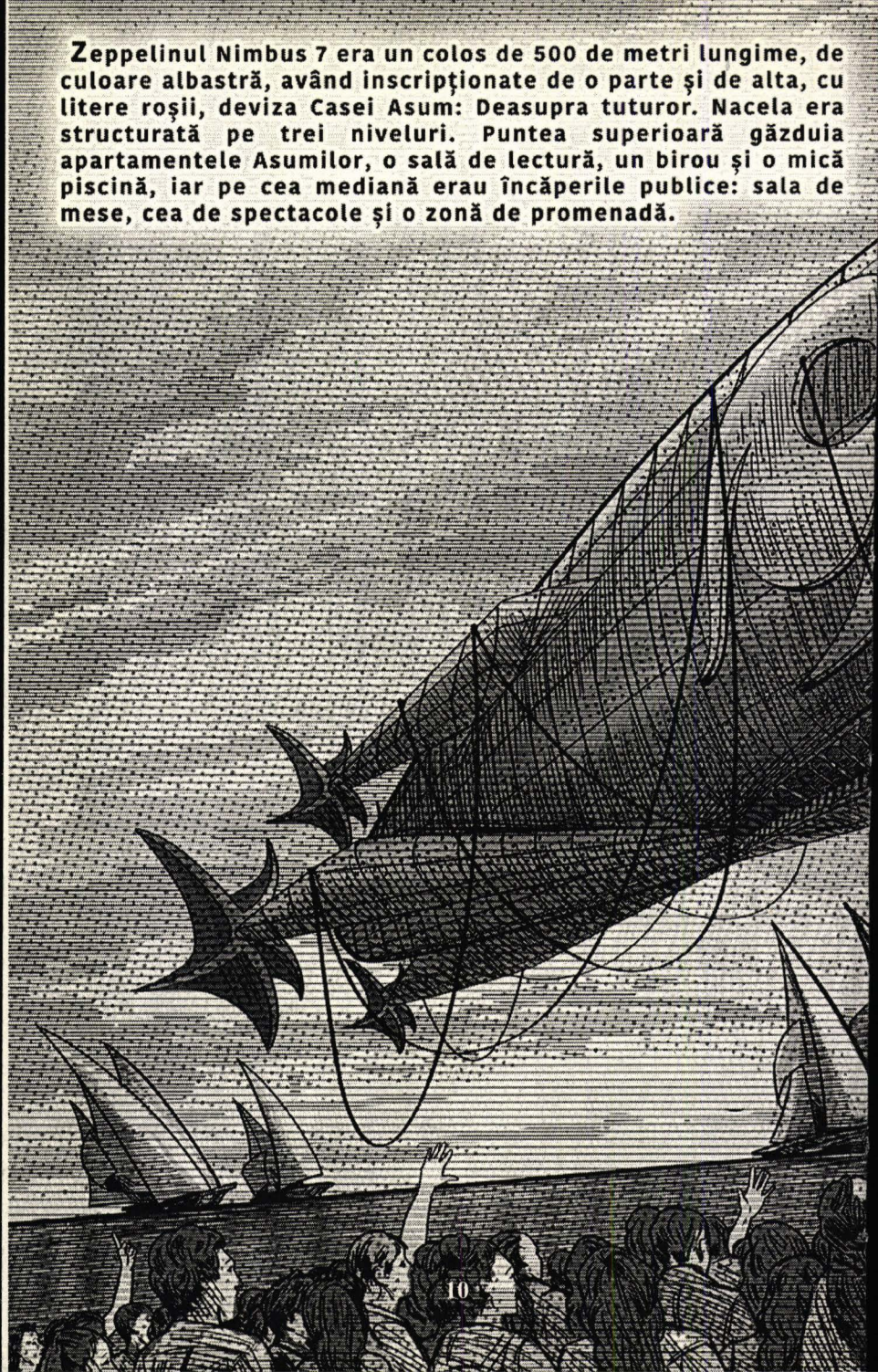

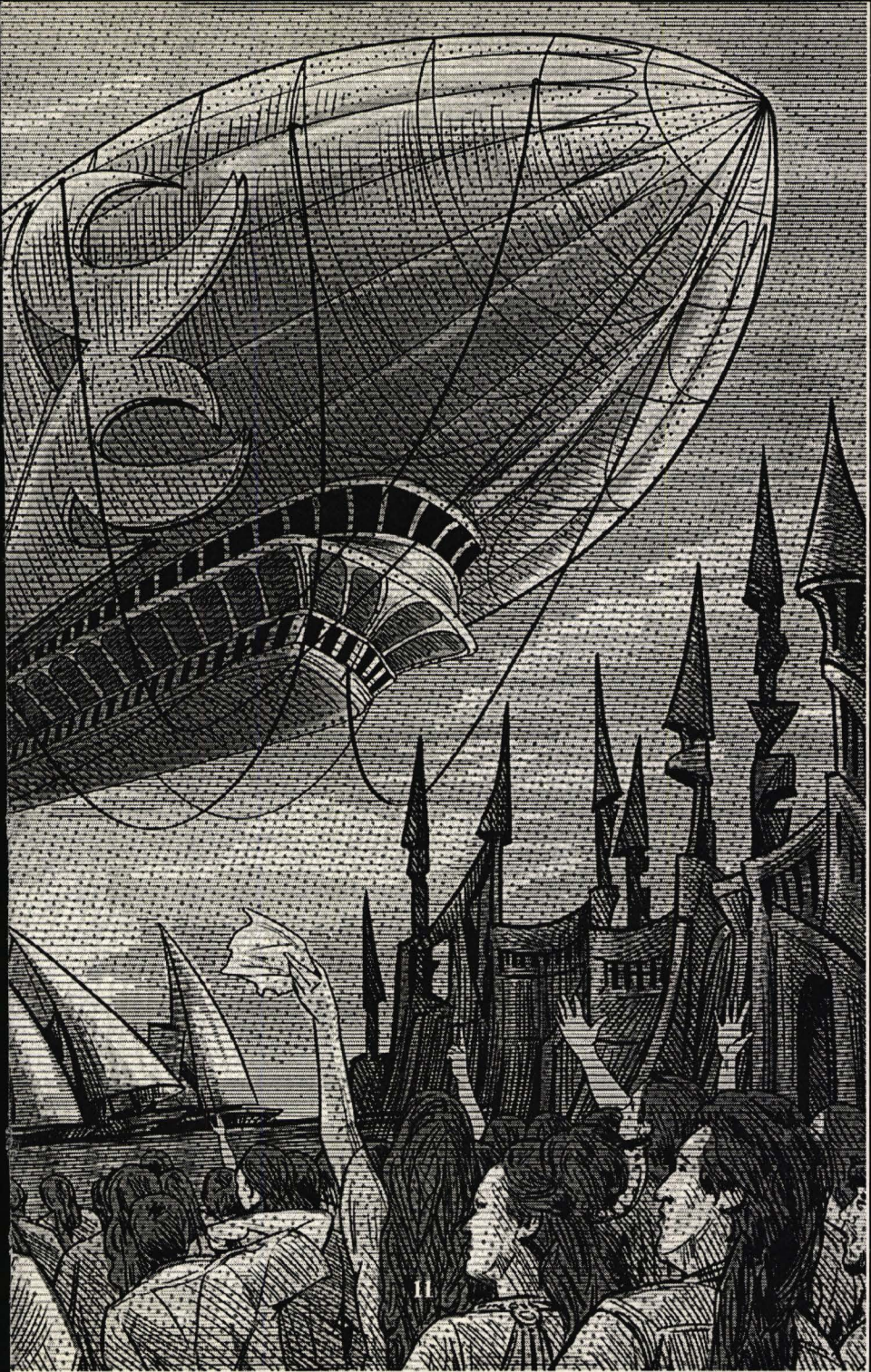

Capitolul I

Nu scruta cerurile, învinge-ți curiozitatea

1.

Serus închise cartea cu coperți ferecate, scoase o pastilă verde dintr-o cutiuță din lemn de cireș, ornată cu flori roșii, o puse pe vârful limbii și o înghiți cu o gură de apă. Se ridică de pe scaun și se apropie de fereastră. Luna, o minge imensă galben-roșiatică, răsări din adâncuri la capătul unei cărări strălucitoare ce ducea de la grădinile Citadelei, prin marea încrețită de valuri mărunte, până la orizont. Cinci din cele opt stele, unicele de pe bolta Krottanului, licăreau jucăuș, precum diamantele răsfirate pe o catifea neagră.

Serus își lipi ochiul de lentila astrocăutătorului și privi minute în șir. Învârti delicat rotițele zimțate ale mecanismului de orientare, aducând mici ajustări dispozitivului. Din când în când, se opri să facă însemnări pe foile alb-gălbui ale unui caiet de pe masa adiacentă.

Astrocăutătorul era un instrument rudimentar. Și-l meșterise după o carte primită cadou la împlinirea

vârstei de 14 ani, cu trei luni în urmă, de la Sirob Boudata, partenerul conjugal al tatălui său și, totodată, terapeutul său. Era printre puținele sale modalități de a evada dintre cele patru ziduri ale odăii în care, din pricina Bolii Cerului, era constrâns să-și petreacă majoritatea timpului.

De afecțiunea sa știau doar ei trei, iar acesta era secretul lor cel mai mare. Bine, pesemne că și romberdinul Căpușă bănuia ceva, însă micul mamifer jucăuș, cu ochi mari, aurii și urechi albastre, cu două smocuri de păr în vârf, care-l însoțea peste tot, nu l-ar fi trădat nici dacă ar fi fost jupuit de viu.

Dădu un ocol camerei, zăbovind în dreptul unei replici a picturii Primirea Sfântului Principiu, al cărei original era expus în muzeul Templului din Den. Tatăl său agățase tabloul pe perete să-i reamintească, de fiecare dată când îl vedea, cât de importantă este păstrarea tainei lor. Imaginea reproducea momentul în care Virto Copilul-zeu, îmbrăcat într-o robă galbenă cu mânșete roșii, înmâna Principiul lui Tixt Nalmad, ferdarul care condusese dezrobirea Krottanului de sub hoardele zalusiene. Potrivit legendei, Cei Cinci Sute le dăruiseră oamenilor Principiul după Bătălia pentru Den, cu scopul de a-i pregăti pentru Înfruntarea Finală.

Nu scruta cerurile, învinge-ți curiozitatea – aceasta era regula pe temelia căreia fusese durată întreaga civilizație post-renascentistă. Influențele Sfântului Princi-

piu erau vizibile pretutindeni. Politică, administrație, artă, chiar și cele mai neînsemnate aspecte ale vieții krottanienilor erau guvernate de această regulă.

Serus nu avea o explicație, dar constatase că recitarea Principiului în timp ce privea tabloul îl calma și-l ajuta să se concentreze. Nu scruta cerul... nu scruta cerul... nu scruta cerul... repeta, ca pe o mantră, regula pe care o încălca zilnic.

Era conștient că descoperirea Secretului de către un străin ar fi însemnat un dezastru atât pentru el, cât și pentru familia sa. Viața sa ar fi continuat într-o celulă din subsolul unui ospiciu de boli mintale, de unde n-ar mai fi putut vedea vreodată lumina zilei sau întunericul nopții, asta, dacă ar fi beneficiat de clemența Marelui Grădinar, dar, cel mai probabil, dezvăluirea i-ar fi adus o condamnare la moarte.

Exista o procedură clară ce trebuia aplicată în cazul Bolii Cerului, însă tatăl său, Xers Dorddesai, nu se îndura să renunțe la unicul fiu. Nădăjduia că Sirob va reuși să găsească o cură, iar atunci totul avea să intre în normal. Altminteri, Xers nici nu considera că fiul său ar fi bolnav, singurul simptom ce-i dădea de gol pe cei suferinzi de această maladie se manifesta printr-o atracție morbidă de a admira astrele nocturne.

De respectarea Sfântului Principiu, ca și de judecata celor care-l încălcau, erau responsabili Grădinarii Gândurilor și brațul lor armat – Ordinul Păzitorilor,

cel care ducea la îndeplinire deciziile Marelui Consiliu al Grădinarilor Gândurilor. Deși inițial, în perioada Pre-renascentistă, abaterile de la Regulă erau relativ dese, odată cu anarhia Nopților Fără Stele, care aproape adusese sfârșitul lumii, impunerea unor pedepse draconice făcuse ca, treptat, krottanienii să accepte ca normalitate viața în conformitate cu această îngrădire.

Legea sacră transformase civilizația krottaniană într-o societate teocratică, pașnică, ce-și concentra eforturile spre consolidarea spirituală. Principiul îi făcuse pe neînfricații războinici de odinioară să devină fermieri iscusiți, care dăduseră câmpurile de bătălie pe cele agrare și armele pe unelte agricole. Lanurile de grâne acoperiseră suprafețe întinse pe cuprinsul celor trei continente, dealurile însorite se umpluseră de podgorii și livezi, pășunile fuseseră invadate de turme și cirezi, iar mările, împânzite de năvoadele pescarilor. Viața își găsise cursul firesc sub pavăza Sfintei Reguli, iar krottanienii erau fericiți. Își iubeau noua lor lume și ar fi făcut orice să o apere.

Și totuși, în pofida riscurilor, existau indivizi, precum Serus, ce nu se puteau împotrivi chemării astrelor. Își petreceau nopțile cu ochii ațintiți la firmament, vrăjiți de abisul negru care se căsca deasupra lor.

Cerul din noaptea aceasta era prielnic observațiilor, iar Serus se grăbi să verifice una dintre teoriile care îl

frământase în ultimele luni. Își îndreptă din nou astrocăutătorul către Arusa, scrutând minute bune Casa Zeilor. Dintr-un oarecare motiv, când privea steaua, deseori rememora sfârșitul legendei Celor Cinci Sute: „Și Virto, Zeul Copil, își mută casa aproape de lumea oamenilor, să-i poată veghea și să le călăuzească pregătirea pentru Înfruntarea Finală".

Se așeză la masă, luă creionul și se aplecă asupra caietului cu notițe. Căpușă îi sări în poală cerșind o mângâiere și, cum o primi, se ghemui torcând drăgăstos. Lucră cu vervă ore în șir, reluând socotelile pe care le refăcuse de nenumărate ori în ultima săptămână. Uneori se oprea, sorbea o gură de apă, apoi străbătea preocupat încăperea dintr-o parte în alta, ca, în cele din urmă, să revină la ecuații.

Se crăpa de ziuă când Serus lăsă precaut creionul din mână, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu distrugă echilibrul fragil al calculelor la care robotise atâta amar de vreme. Matematica nu-i furnizase toate răspunsurile, însă de unul era sigur, ceva straniu era în desfășurare acolo sus.

2.

Trăsura primarului Dorddesai parcă în fața treptelor Templului. Nado Mancer, secretarul Marelui Grădinar al Gândurilor Torvic Sulminas, îmbrăcat în rasă roșie, cu pălărie cu boruri largi și ochelari dogmatici*, îi ieși în întâmpinare zâmbind larg:

— Cer acoperit, excelență! Bine ați venit!

— Cer acoperit! răspunse Xers, îmbrățișându-l protocolar pe secretar.

— Cum merg pregătirile pentru Ziua Încercării, domnule primar?

— Mai sunt mici chestiuni de pus la punct, dar ne vom încadra în timp. Au sosit delegațiile?

— Mai puțin cei din Ținutul Norilor.

— Doamna Asum întârzie ca de obicei, conchise primarul.

— Îi plac intrările grandioase în scenă, adăugă cu un sarcasm nedisimulat secretarul.

— Pentru ce am fost convocat? Invitația a fost extrem de laconică.

— N-aș putea să vă spun. Dar să nu întârziem, Preasfinția Sa vă așteaptă.

Cei doi pășiră grăbiți pe coridoarele lungi și înalte ale Templului. Exceptându-i pe Păzitorii care stăteau de gardă, nu întâlniseră țipenie de om. Nado Mancer citi semnele oboselii pe chipul edilului, așa că nu se sinchisi să închege o conversație.

— Mă duc să vă anunț, zise secretarul, oprindu-se în dreptul unei uși din lemn, sculptată cu motive florale.

Se întoarse de îndată și-l pofti să intre. Xers trecu pragul într-un antreu, de două ori mai lung decât lat,

* Dispozitiv optic purtat de Grădinari și de unii mireni, cu scopul de a le reduce câmpul vizual și de a-i feri de tentația de a privi firmamentul.

cu rafturi doldora de cărți religioase dispuse de jur-împrejur. La capătul opus se afla trecerea spre un salon prin care se zărea o masă masivă din marmură neagră, înconjurată de patru fotolii confortabile capitonate cu piele de balenă portocalie. Într-unul dintre ele era tolănit Torvic Sulminas. Primarul așteptă în prag, conform uzanței, ca Marele Grădinar al Gândurilor să-i îngăduie să se apropie. Prelatul depuse pe masă volumul pe care-l frunzărea și-i indică din bărbie locul de vizavi.

— Ce mai faceți, domnule Dorddesssai? întrebă cu vorba sa sibilantă, prelatul.

— Probleme cotidiene, nimic ieșit din comun, Preasfinția Voastră.

— Micul Sseruss?

— Bine și el. Mulțumesc de întrebare.

— Nu vă rețin, știu că ssunteți foarte ocupat zzilele acesstea, așa că voi trece direct la ssubiect.

— Vă ascult.

— Avem de disscutat o chesstiune particulară legată de Ssfântul Principiu, dragă Xerss.

Primarul sesiză schimbarea modului de adresare, sclipirea șireată din ochii prelatului și tonul aluziv, iar asta făcu vena de la tâmplă, detectorul său de primejdie, să-i pulseze frenetic.

— Unii dintre noi, continuă Sulminas, sse prefac că nu înțeleg relevanța resspectării Regulii Ssacre. Egois-

smul lor merge până într-acolo încât ar fi în sstare ssă ssacrifice întreaga lume de dragul propriilor interesse. Nu le passă de jertfa sstrămoșilor și nici de eforturile Celor Cinci Ssute. Vezzi tu, dragă Xerss, tăria unui lanț sstă în anduranța celei mai sslabe dintre zzalele ssale. Oricât de ssolide ar fi celelalte verigi, lanțul sse va rupe când cea mai vulnerabilă dintre ele va ceda.

Cuvintele Marelui Grădinar se prăvăliră peste Dorddesai ca o avalanșă din vârful muntelui. O moleșeală dureroasă i se infiltră în membre, iar o gheară de gheață i se strânse în jurul inimii. Felul în care-i vorbea, privirea, gesturile prelatului denotau un singur lucru. Era cât se poate de limpede. Un puhoi de întrebări îi buzni în minte. Cum a fost posibil? Unde a greșit? Cine l-a trădat? Îl năpădiră remușcările deoarece nu fusese în stare să-și țină făgăduința făcută, pe patul de moarte, iubitei sale soții Karin. Îi promisese atunci, alături de Sirob, că orice ar fi vor avea grijă de Serus. Că nu vor permite ca băiatul să pățească ceva rău, or, acum... acum totul se terminase.

Deși îl auzea în continuare vorbind pe Grădinar, înțelesul cuvintelor acestuia nu mai răzbătea până la el. O arsură usturătoare îi cuprinsese pieptul, iar capul îi vuia de parcă cineva îl pusese sub un clopot pe care-l izbea cu un baros.

Pesemne că își pierduse cunoștința, căci atunci când deschise ochii, văzu, la o palmă distanță, chipul

rotofei al secretarului Mancer. Nado îi ținea un urcior cu oțet sub nas și-l oblojea cu o batistă umedă.

— S-a trezit, Preasfinția Voastră!

Încă buimac, Xers își dădu seama că se afla în continuare în cabinetul Marelui Grădinar al Gândurilor.

— Ești bine, Xersss? sâsâi Sulminas apropiindu-se.

— Da, cred că da – bâigui primarul. Puțină apă, vă rog!

Secretarul îi întinse un pahar, iar Xers sorbi câteva înghițituri. Ușor-ușor își reaminti cele întâmplate.

— Unchiule, te rog, fiul meu... nepotul...

— Încetează! Nu te mai ssmiorcăi, basstard nenorocit, răcni Sulminas, și nu te mai prevala de legătura de ssânge dintre noi. N-are nicio treabă cu datoria ce o avem față de acesst popor năpăsstuit. Și, oricum, dacă maică-ta n-ar fi ieșit din cuvântul tatălui nosstru, rușinea nașterii tale nu ar fi pătat obrazzul familiei. Așa că ssă nu te mai aud vreodată adressându-mi-te asstfel. Te-am ssuportat și ocrotit în decurssul anilor pentru a-mi resspecta cuvântul dat tatei, dar și răbdarea mea are limite, iar tu ești la un fir de păr ssă le depășești. Acum, vino-ți în fire! Sseruss e în ssiguranță, cel puțin deocamdată.

Xers, încă amețit din pricina șocului inițial, se căzni, fără prea mult succes, să-și recapete tihna. Luă batista îmbibată de apă oferită de secretarul Mancer și-și tamponă fruntea asudată.

— Ți-ai revenit? se interesă din nou Torvic.

— Da. Mulțumesc!

— Bine! Nado, te rog ssă ne lași ssinguri. Mancer făcu o reverență și plecă. Nu știam că vei fi atât de afectat, zise prelatul după ce secretarul închise ușa înapoia sa. În fond, era inevitabil.

— Mă așteptam, dar speram să găsesc o...

— Lassă assta acum. Vreau ssă vorbim desspre Fria Assum.

— Fria? își exprimă nedumerirea Xers. Ce are de-a face cu asta consulul Ținutului Norilor?

— Are și am ssă-ți explic numaidecât! Sulminas făcu câțiva pași prin încăpere și se opri în dreptul ferestrei, privind în zare. Delegația răssăriteană a ssolicitat ssă i sse admită Friei Assum ssă citeassca o declarație în timpul evenimentelor de la Templu. Cerința în ssine nu esste ceva neobișnuit, esste privilegiul lor. Totuși, mai bine de un veac niciun conssul nu a invocat aceasstă prerogativă și mă întreb care ar fi motivul. Grădinarul îl pironi cu privirea. Îl cunoști?

— Nu, Preasfinția Voastră, răspunse surprins de întrebare Xers.

— Fiindcă e nebună! accentuă fiecare cuvânt prelatul.

— Îmi pare rău, nu pricep...

— Normal. Întrucât vă gândiți numai la problemele perssonale. Sulminas făcu o pauză dramatică îna-

inte de a continua. Isscoadele noasstre ssusspectezzză că Fria va folosi prilejul ssă proclame independența Ținutului Norilor. Nu e nevoie ssă-ți spun cât de periculoss ar deveni un assemenea precedent, iar dacă reacția noasstră nu va fi promptă și exemplară, focul sseparatisst sse va extinde fulgerător la teritoriile periferice. Esste un moment delicat, e imperioss necessar ssă identificăm ssoluții de a contracara acțiunea orientalilor, altminteri vom pierde controlul provinciilor și pe cel assupra resspectării Principiului, iar Krottanul va fi aruncat în haoss. Lumea noasstră sse va ssfârși și nu ssunt convinss că va mai exissta o nouă Renaștere!

— Așa este – confirmă ezitant primarul. Xers știa de tendințele secesioniste din provinciile îndepărtate, doar că încă nu se dumirea ce rol i-a rezervat Torvic în acest scenariu.

— Așadar, vreau ssă o lămurești ssă renunțe la planul ei.

— Să renunțe? Cum aș putea face asta?

— Vezzi tu, Fria esste o femeie ambițioassă, ca toate femeile din dinasstia Assum, iar aceasstă calitate uneori poate avea și dezzavantaje. Ssunt un om bine informat – Sulminas surâse șiret – și, printre altele, știu că Fria nutrește ssentimente alesse față de tine, că ssperă ca într-o bună zi, cu ssprijinul tău, ssă urce pe tronul Nimrozzilor.

— Preasfinția Voastră, descendența mea nimrodiană este cel puțin îndoielnică, titlul de custode al coroanei fiind unul pur formal. În plus, relațiile conjugale între dinastiile conducătoare ale provinciilor sunt interzise de canoanele Templului!

— Îmi ții predici dogmatice? Ssă-ți mărturissessc un ssecret: când Cei Cinci Ssute i-au oferit marelui Tixt Nalmad Ssfântul Principiu, i-au cerut ssă permită poporului conduss de Assna Assum ssă colonizzezze ținuturile răssăritene de pesste munți. Aceștia erau oameni pripășiți din alte lumi, iar vechii krottanieni nu au primit cu inima împăcată concessiunea făcută de ferdar, dar nu au avut încotro, nimeni nu sse putea opune doleanțelor Copiilor Zzeiței. Sstrămoșii noștri ss-au ținut departe de veneticii cu obiceiuri sstranii, rezzumându-și interacțiunea la colectarea taxelor și monitorizzarea aplicării Ssfântului Principiu. Totuși, de-a lungul vremii, mai preciss în primii ani de după eliberarea Denului, au fosst câțiva care au cutezzat o apropiere de ei, au fosst chiar și unele cässătorii mixte, înssă copiii nässcuți din acele relații i-au oripilat pe toți. Progeniturile sse năștеau deformate, cu cranii enorme și membre sscurte, uneori chiar și mai mulți lipiți laolaltă – un ssingur trunchi cu mai multe capete și perechi de mâini și picioare. Sse sspune că erau possedați de demoni, iar la naștere își omorau mamele. Acessta a fosst motivul pentru care Templul a ssupri-

mat căssătoriile cu orientalii. Și nici măcar eu n-aș îndrăzzni ssă încalc aceasstă regulă. Deci, nu-ți cer ssă te căssătorești cu Fria, ci ssă-i intri în joc. Ssă-i devii confident, amant, ce vrei tu, numai ssă-i afli gândurile asscunse, temerile, dezzideratele, vulnerabilitățile și ssă ne ssalvezzi de monsstrul cu chip de femeie. Prea dess ne-a nessocotit autoritatea, a încălcat Ssfântul Principiu, ne-a neglijat ssfaturile, rugămințile, recomandările...

Prelatul se lansă într-o tiradă furibundă, despre onoare, datorie și viitorul Krottanului, din care Xers prindea doar frânturi, în timp ce reflecta la ce presupunea pentru el, pentru familia sa, ceea ce îi impunea Sulminas. Într-un final, Xers căscă gura să zică ceva, însă Grădinarul îl opri și, fluturând amenințător arătătorul, încheie sentențios:

— Fria Assum în sschimbul vieții fiului tău. Alegerea îți aparține!

Cuvintele căzură ca o ghioagă în creștetul lui Xers, țintuindu-l în spătarul fotoliului. Era de-a dreptul paralizat, fixat de ochii hipnotici ai șarpelui ce se apropia să-l înghită. Înțelese că de acum încolo, statutul său social și rolul în politica krottaniană vor fi la mâna Marelui Grădinar, iar lui nu-i rămânea decât să fie un slujitor obedient, supus necondiționat ordinelor stăpânului.

3.

Trandafirii din grădina Citadelei, reședința primarului, erau înfloriți și emanau o mireasmă îmbietoare. Xers, însoțit de Serus și Căpușă, ieși la plimbare pe aleile pietruite.

— Serus, ai vorbit cu altcineva în afară de mine și de Sirob despre Secret?

— Nu, de ce aș face asta, tată? Cunosc foarte bine consecințele.

— Nui, nui, nui, îl susținu Căpușă pe băiat. Romberdinul avea abilitatea de a imita limbajul oamenilor și, într-o anumită măsură, de a înțelege sensul cuvintelor. Însă sunetele emise ieșeau pocit și toate se terminau cu un i prelung.

— Am avut o discuție cu Preasfinția Sa și... să lăsăm asta, e neimportant. Ia zi-mi, ce giumbușlucuri ați mai făcut voi doi azi? schimbă Xers subiectul, zbârlind drăgăstos părul bălai al fiului său.

— Tată, nu mai face asta, nu mai sunt un puști.

— Bine, bine! Mă voi strădui să mă abțin, dar nu promit, zise Xers, simulând o nouă tentativă de ciufulire.

— Tată! Încetează! Trebuie neapărat să-ți povestesc despre o descoperire!

Căpușă se așeză pe labele din spate, ațintindu-și ochii mari, aurii, către primar, dând aprobator din cap.

— Uau! Ia să aud.

— De câteva săptămâni urmăresc Arusa...

— O, nu! Din nou despre stele? Nu, Serus, nu acum. Te rog, zilele acestea nu vreau să aud nimic despre lumea de deasupra capetelor noastre.

— Dar, tată...

— Am spus nu. Vom vorbi după ce trece nebunia cu Ziua Încercării.

Serus și Căpușă își aplecară resemnați capetele în pământ.

— Nu te supăra, te rog să fii înțelegător. Vom vorbi despre cercetările tale cât de curând.

— Bine, tată! încuviință băiatul, luându-l în brațe pe Căpușă.

— M-am tot gândit, poate ar fi bine să pleci într-o vacanță. Ce zici?

— Super! N-am mai ieșit din Citadelă de mai bine de un an. Unde mergem?

— Aș vrea să-i propun lui Sirob să plecați pe Insula Țestoaselor, iar imediat ce-mi isprăvesc treburile, să vin și eu. E o perioadă solicitantă și, oricum, nu pot fi cu voi.

— Mi-ar plăcea să petrecem mai mult timp împreună, mi-aș dori să fie din nou cum a fost.

Serus se întristă la evocarea clipelor fericite de altădată. Când mama sa trăia, viața lor era de basm, săptămânal erau banchete, plecau des în excursii, în parcuri de distracții, făceau drumeții, însă de la moartea ei lu-

crurile se deterioraseră constant. Tatăl său fusese acaparat de problemele de la serviciu și avea tot mai puțin timp pentru el. Sirob, partenerul tatălui, se mutase cu ei, preluând, pe lângă responsabilitatea găsirii unui leac pentru boala de care suferea, și sarcinile ce țineau de creșterea și educația sa. Însă, deși se străduia, nu putu umple golul lăsat de lipsa părinților.

— Mi-e dor de mama, zise Serus cu un nod în gât.

— Și mie. Și, din fericire, așa va fi mereu. E bine să fie așa. Cred că și ei îi este de noi. Știi, de multe ori am impresia că ne privește și că ne este alături. Că se bucură când ne bucurăm și e necăjită când suntem și noi.

— Mereu când mă uit în sus nădăjduiesc să o zăresc. Îmi lipsește atât de...

Xers observă umezeala ce se strângea pe genele ochilor albaștri și cum fiul său se căznea să se țină tare, vrând să-i demonstreze tatălui că acum e băiat mare. Căpușă, sesizând mâhnirea stăpânului, întinse botul către chipul lui și-i trecu limba umedă peste obraz.

— Am o idee, ce-ar fi să mă însoțiți la întâmpinarea delegației Ținutului Norilor? Vei avea ocazia să vezi dirijabilul de la câțiva pași.

— Adică să ieșim din Citadelă?

— De fapt, chiar din oraș, aerostatul va ateriza pe Colina Mărului.

— Ești sigur? fu circumspect Serus.

— Da. Și cred că pe viitor am putea ieși mai des.

— Splendid! Iupiii! chiui Serus, aruncându-și în sus prietenul pufos. Căpușă, ai văzut vreodată un zeppelin din apropiere? Sunt gigantice, mai mari decât un palat și pot zbura deasupra norilor. Nu-i așa, tată?

— Zic că cel mai bine ar fi să ne convingem singuri.

Dirijabilele utilizate de cei din Ținutul Norilor erau minunea tehnologică a Krottanului. Deși dezvoltarea noilor tehnologii era strict supravegheată de Grădinari, intrând sub incidența Principiului, care, pe lângă interdicția de a privi cerul, îndemna și la învingerea curiozității, implicit a celei științifice, orientalii transmontani primiseră o dispensă specială de la Consiliul Grădinarilor Gândurilor de a-și dezvolta aparate de zbor. Oficial, Templul le îngăduise să-și construiască aeronavele deoarece erau cea mai îndepărtată provincie de Den, însă adevărul era că oamenii norilor nici măcar nu se sinchisiseră să ceară acordul Consiliului. Această insolență era încă unul din ghiotura de motive ce duseseră la o deteriorare fără precedent a relației dintre cele două părți.

De la preluarea consulatului de către Fria Asum, atitudinea orientalilor devenise de-a dreptul sfidătoare la adresa lui Torvic Sulminas, pe care, în discuțiile lor private, îl porecliseră Pitonul Rozaliu, batjocorindu-i atât supraponderalitatea și culoarea pielii, cât și pronunția siflantă. Sigmatismul prelatului nu era însă un

defect, ci era adoptat voluntar de către toți Marii Grădinari de după Renaștere, pentru a evidenția statutul lor de legitimi reprezentanți ai Șarpelui pe Krottan. Fiecum, părea că răsăritenii declanșaseră o campanie de denigrare a prelatului și a autorității sale. Ultimul incident se consumase cu nici o lună în urmă, când Fria ignorase solicitarea Grădinarilor să-i aducă în fața Consiliului pe trei dintre concetățenii săi acuzați de încălcarea Principiului. Mai mult, ca măsură de contraatac, Doamna Norilor își anunțase intenția de a ține un discurs, cu prilejul Zilei Încercării, în Sala Tronului Templului din Den.

4.

Majoritatea delegațiilor veneau pe calea apei – pe mare, pe râuri sau pe vasta rețea de canale navigabile. Corăbiile, mai mici ori mai mari, reprezentau principalul mijloc de transport pe Krottan. Doar câteva provincii, cele limitrofe Denului, întrebuințau atelajele și numai una singură, Ținutul Norilor, stăpânea arta zborului. De aceea, apariția la orizont a uriașului dirijabil Nimbus 7 adună o mulțime curioasă și gălăgioasă în afara zidurilor cetății. Gloata admiră entuziasmată plutirea maiestuosului aerostat, fluturând batiste, fluierând și urlând pentru a atrage atenția zeului văzduhului asupra existenței lor insignifiante.

Zeppelinul Nimbus 7 era un colos de 500 de metri lungime, de culoare albastră, având inscripționate de

o parte și de alta, cu litere roșii, deviza Casei Asum: *Deasupra tuturor*. Nacela era structurată pe trei niveluri. Puntea superioară găzduia apartamentele Asumilor, o sală de lectură, un birou și o mică piscină, iar pe cea mediană erau încăperile publice: sala de mese, cea de spectacole și o zonă de promenadă. Nivelul inferior era împărțit în două – în jumătatea dinspre provă se aflau postul de comandă, cabinele personalului și pedalierul, secțiune de unde, printr-un sistem de scripeți și lanțuri, prin vigoarea mușchilor membrilor echipajului, erau angrenate elicele aerostatului. Partea de la pupă era rezervată camerelor invitaților.

În timpul voiajelor lungi, Fria se retrăgea deseori în sala de lectură, împreună cu fiica sa, Luna, de care era nedespărțită și care o însoțea pretutindeni, indiferent că era vorba de vizite în orașele Norilor, vacanțe sau participări la întruniri diplomatice externe. Practica aceasta era moștenită de la întemeierea Casei Asum, dinaintea Renașterii. Doamnele Norilor își țineau succesoarele aproape încă din primii ani ai vieții, ca să deprindă arta guvernării și să cunoască nemijlocit acțiunile și motivele din spatele tuturor deciziilor mamelor lor. Sala de lectură era o încăpere primitoare, cu mobilier confortabil ce îmbia la meditație și relaxare. Pereții erau acoperiți cu picturi din istoria Orientului Transmontan, iar pe cel opus intrării trona un tablou înfățișând-o pe Asna, fondatoarea dinastiei,

purtând însemnul puterii – colierul Colivia Sufletelor.

Fria, la gâtul căreia strălucea acum bijuteria, se ridică din fotoliu și, ținând ceașca de ceai în mână, se apropie de portret. Cele două femei semănau izbitor, de parcă ar fi fost surori gemene, și poate doar un ochi de artist ar fi putut observa diferențele infime dintre ele. Fria sorbi o înghițitură din licoarea călduță și-și continuă deplasarea, oprindu-se la fereastra nacelei. Privi în zare, spre Den, cugetând la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Deși într-o avansată stare de descompunere, aidoma stârvului unui cetaceu eșuat, formele prelungi și curbe ale clădirilor zidite în renumitul stil clasic imperial o ispiteau încă din copilărie. Fusese prima dată în Den la vârsta de patru ani, când mama sa, Formana, participase la întronarea Marelui Grădinar al Gândurilor Adam Quinquagesimum, predecesorul lui Torvic Sulminas. Atunci, imediat ce o văzuse, se îndrăgostise iremediabil de cetatea Nimrozilor, visând ca într-o zi să fie stăpâna ei. Nu-și pierduse niciodată acest vis și ori de câte ori revenea, simțea fluturi în stomac, gâdilături sub piele, ca și cum ar fi fost prinsă în mrejele țesute de o misterioasă vrajă ce se alimenta din istoriile și miturile acestui tărâm fermecat.

O discretă bătaie în ușă o readuse la realitate.

— Am ajuns, doamna mea! o anunță, cu vocea sa de tenor, Lenddol. E vremea să ne pregătim de aterizare.

Lenddol era prim-concubinul său și, la cei cincizeci de ani ai săi, cel mai în vârstă dintre cei patru parteneri. Era ras în cap și avea o privire albastru-cenușie ce săgeta rece, de la o înălțime de peste doi metri, aidoma unui vânt polar. De obicei, purta o tunică albastră și pantaloni bufanți de culoarea murelor, vârâți în cizme din piele roșie de căprioară. Fria îl aprecia pentru calmul său, dar mai presus pentru sfaturile pe care i le dădea în momentele de cumpănă. Lenddol avea o iscusință aparte de a întrevedea motivațiile voalate din spatele vorbelor oamenilor, abilitatea sa ajutându-l să dejoace tot mai desele intrigi țesute în jurul tronului Ținutului Norilor.

Prim-concubinul îi oferi brațul și-o conduse în zona de promenadă a Nimbusului. Cei doi erau urmați în tăcere de Luna. O fată slabă și parcă prea înaltă la cei treisprezece ani ai săi, cu părul alb, caracteristică genetică a celor din Casa Asum, cu figura ovală și un zâmbet subțire ca lama unui brici. Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea nucilor necoapte și încălțată cu sandale cu talpă moale.

Puțin după ce zeppelinul fusese ancorat pe Colina Mărului, ușa de la sabord se rabată luând forma unei scări largi. Ultima treaptă se oprea la o palmă de sol, respectând o regulă ce nu era încălcată niciodată. Deși orientalii erau percepuți ca o societate nonconformistă, aveau câteva consuetudini la care țineau; una

dintre ele spunea că nicio parte a dirijabilului consular, în afara parâmelor de ancorare, nu trebuia să intre în contact cu solul. Cutuma era respectată și în cazul Doamnelor Norilor, cărora, după preluarea demnității, le era interzis să pună piciorul pe pământ.

La baza treptelor, cei trei fură întâmpinați de o delegație condusă de primarul Xers Dorddesai. Fria pregetă preț de câteva secunde la ieșirea din aerostat, fluturând mâna în semn de salut către mulțimea adunată. Norodul izbucni în urale, de parcă tocmai asistase la apariția unei celebre artiste. De fapt, tot ce făcea Fria, de la cel mai mărunt gest sau cuvânt și până la felul în care-și purta hainele era menit să o prezinte ca pe o zeiță. La drept vorbind, la cei 34 de ani, Doamna Norilor radia o frumusețe irezistibilă și enigmatică deopotrivă, a cărei forță de seducție se putea citi instantaneu pe chipurile asistenței masculine.

Xers făcu o plecăciune adâncă:

— Cer acoperit, doamnă Asum, și bine ați venit! E o încântare să vă reîntâlnesc!

— De asemenea, domnule primar, zise Fria, afișând un surâs languros. Apoi, abandonând tonul ceremonios adăugă: Xers, mi-a fost dor de tine!

— Vă rog să-mi permiteți să vi-i prezint pe partenerul meu Sirob Boudata, pe fiul meu Serus și pe preacucernicul Nado Mancer, secretarul Marelui Grădinar al Gândurilor Torvic Sulminas.

— Sunt încântată! El este prim-concubinul Lenddol Asum-Kardashev, iar ea, succesoarea mea, Luna.

— Încântat să vă cunosc personal. Cred că sunteți extenuați după călătorie, așa că propun să mergem la Citadelă, unde v-au fost pregătite apartamentele imperiale. Vă puteți odihni până diseară, când sunteți poftiți la dineul oficial organizat în cinstea tuturor delegațiilor participante la manifestările prilejuite de Ziua Încercării.

— N-aș vrea să par nerecunoscătoare, însă, din păcate, nu vom putea da curs invitației. Delegația noastră va fi prezentă numai la evenimentele de la Templu, până atunci vom rămâne în Nimbus.

— Dorința dumneavoastră, doamnă, e poruncă pentru mine! Vă stau la dispoziție pentru orice aveți nevoie. Primarul se înclină, dând să plece.

— O clipă, dragă Xers, dacă tot spui că ești la dispoziția mea, aș vrea să vii, împreună cu partenerul și fiul tău, la un ceai mâine dimineață. Sunt câteva amănunte ce țin de protocol pe care aș vrea să le discutăm.

— Suntem onorați, acceptă jovial edilul.

5.

— Torvic ne-a descoperit secretul, îi șopti Xers lui Sirob după ce servitorul care le adusese ceaiul închise paravanul de sticlă al terasei în care cei doi obișnuiau să-și facă siesta.

— Imposibil! N-avea cum.

— Crede-mă, știe! Acesta a fost scopul convocării de azi-dimineață.

— Suntem terminați! zise Sirob, trecându-și degetele prin părul lung și mătăsos.

— Calmează-te, nu vom păți nimic. Marele Grădinar n-are niciun interes să ne sacrifice acum, când suntem simple păpuși la capătul unor ațe controlate de el. E prea inteligent ca să nu exploateze noile atuuri.

— Eu refuz să fac parte din mașinațiile lui. Torvic ne va face viața un calvar. Cred că a sosit momentul să ne luăm tălpășița din acest cuib de viespi.

— Și unde ne-am putea duce? Cine va risca să-i atragă mânia, ajutând inși acuzați de tăinuirea unui caz de Boala Cerului?

— Am putea cere azil în Ținutul Norilor, Fria te va primi cu brațele deschise, ești febleța ei.

— Chiar dacă am reuși să evadăm din Den, ceea ce e puțin probabil în condițiile actuale, prețul pe care l-am plăti Friei Asum ar fi unul comparabil, ori poate mai mare. Doamna Norilor nu e cu nimic mai prejos decât Sulminas, ne va folosi pentru a-și atinge propriile obiective. Referitor la sentimentele ei față de mine, nu m-aș bizui pe ele. Acestea au mai mult legătură cu statutul decât cu persoana mea, iar Marele Grădinar a ticluit deja un plan prin intermediul căruia să valorifice noua conjunctură.

— Vrei să spui că nu vom întreprinde nimic.

— Exact. În fond, și până acum Sulminas era stăpânul absolut, acum doar am oficializat supunerea noastră. Tot ceea ce am făcut a fost pentru a-l proteja pe Serus. Partea bună a noii situații e că nu mai e necesar să ne ascundem – Serus va putea, finalmente, să trăiască aproape ca un copil normal.

— Și partea rea?

— Sulminas mi-a cerut să devin confidentul Friei, să devin spionul lui din interior.

— Și ai de gând să accepți?

— Nu e ca și când aș avea de ales. Oricum, e cert că lucrurile pot lua o turnură periculoasă. Aș prefera să vă știu în siguranță pe amândoi. Am aranjat plecarea voastră din Den peste două zile. O corabie vă va duce la casa de pe Insula Țestoaselor, unde veți rămâne până vin după voi. La încheierea manifestărilor îi voi comunica Marelui Grădinar intenția de a mă retrage.

Xers se apropie de Sirob, îi cuprinse chipul cu palmele, îl privi adânc în ochi și-l sărută pasional. Mai ai puțină răbdare, te rog.

Capitolul II

Iubire interzisă

6.

Kal Cea de-a Doua Născută și Umbră a Umbrelor tocmai definitiva o operă artistică atunci când Copilul-zeu Virto Primul Născut apăru în ușa zonei de socializare a Lăcașului de pe Arusa, sprijinindu-se într-un toiag. Vârsta matusalemică, amândoi în etate de peste o mie de ani, făcuse ca, în ciuda efectelor curative ale mim-cristalelor primite la naștere, corpurile lor să se deterioreze ireversibil. În prezent, mai trăiau paisprezece dintre Cei Cinci Sute de Copii ai Zeiței cu O Sută de Brațe, născuți pe crucișătorul federal Kentaur sau pe planeta orfană Arusa. Bătrâni și istoviți, așteptând clipa în care picăturile lor de suflet se vor vărsa în Marea Liniștii de Apoi, asistau neputincioși la strângerea lațului hoardelor zalusiene în jurul ultimului bastion al umanității, sistemul Krottan. Doisprezece dintre ei, mai puțin Kal și Virto, își mutaseră reședința în Templul din Den. Fondaseră Congregația Copiilor Zeiței și-și asumară rolul de protectori ai

krottanienilor și ai sfintelor relicve – saurrayul și coroana lui Nimrod. Poporul îi venera ca pe niște zei, îi respecta și, totodată, se temea de ei, iar din cauza ochilor complet negri, îi porecliseră Călugării Orbi.

Blocada instituită acum mai bine de un mileniu începuse să slăbească odată cu primele decese din rândul Celor Cinci Sute. Dintr-un motiv neidentificat, cei dintâi muriseră cei mai tineri, organismele lor dând primele semne de degradare incurabilă la aproximativ patru sute de ani de la naștere. Ca să neutralizeze efectul slăbirii scutului, Virto și Kal deciseseră să mute planeta pe o orbită în jurul soarelui krottanian. Zalusienii reacționaseră numaidecât împresurând sistemul cu o ruptură a continuumului spațiu-timp, izolându-l de restul galaxiei. Moment pe care oamenii îl trăiseră la intensitate maximă, din cauza dispariției stelelor de pe bolta cerească, și care marcase sfârșitul civilizației krottaniene pre-renascentiste.

Virto se opri la zece pași de sora lui, admirându-i capodopera.

— *Lucrările tale îmi par din ce în ce mai sumbre,* îi transmise Virto telepatic.

— *Operele artistice oglindesc sufletul creatorului.*

Cea de-a Doua Născută așeză structura cu forme schimbătoare pe poliță, alături de alte exponate.

— *Știi, Kal, mă întreb dacă firimiturile de conștiință transferate în creațiile tale păstrează amintiri din existența lor anterioară.*

— Nu le-aș numi amintiri, mai degrabă senzații, cum ar fi aceea de a tinde să se reunească, să revină în locul de baștină.

— În tine?

— Și prin mine în ceea ce numesc tertiusenii Marea Liniștii de Apoi, iar de acolo să pornească din nou laolaltă către piscurile Munților Ființei. Este un fenomen ciclic ce se desfășoară la toate nivelurile existenței. Energiile vitale tind spre același punct, indiferent de planul manifestării lor, aidoma râurilor ce se varsă în aceeași mare. Oricum, continui să viețuiesc prin orice strop de suflet pe care-l inseminez într-o operă artistică. Îi simt respirația, creșterea, dezvoltarea în acea nouă lume pe care i-am dăruit-o.

— Aduce cu relația pe care oamenii o au cu odraslele lor.

— Ceva de genul acesta. Sunt o parte integrantă a creațiilor mele, așa cum și ele fac parte din mine, ne leagă fire imperceptibile. Într-unele dintre lumile plăsmuite, prezența mea se poate manifesta ca o energie ori o dimensiune, în altele ca o entitate, dar toate au propriul destin pe care nu-l pot influența, care mă întregește și mă dezvoltă prin experiența sa.

— Dacă judecăm ca atare, și noi suntem doar o verigă din acest lanț, niște personaje dintr-o operă mai amplă.

— Evident, suntem firimituri ale unei conștiințe universale, menite de a ne trăi propriile experiențe, asigurând totodată continuitatea procesului de transformare a materiei și energiilor în rațiune.

— Și astfel ajungem la întrebarea: noi ne-am înfăptuit rostul?

— Virto, am luptat cot la cot cu oamenii, ne-am aventurat în neantul de pe culoarele continuumului ca să-i protejăm. Ai fondat Dinastia Nimrozilor, le-ai dat armele cu care să lupte contra mim-cristalelor, i-ai salvat din ghearele zalusienilor și ai construit scutul în jurul Krottanului, fără de care n-ar fi supraviețuit. La rându-mi, m-am scufundat în adâncurile trecutului, infiltrându-mă printre Umbre. Am plămădit-o pe Maja, avatarul Gha`ay`ei, și am înăbușit în față revolta lui Nika, ce s-ar fi soldat cu preluarea Krottanului mult prea devreme de către hoardele Umblătorilor.

— Totuși, simt că misiunea noastră nu s-a terminat.

— Oamenii au fost dintotdeauna punctul tău slab. Ne-ai implicat pe toți Cinci Sute în războiul lor împotriva hoardelor zalusiene...

— A fost menirea pe care ne-a hărăzit-o Mama.

— Eu zic că a fost vorba de o încăpățânare de-a ta. Salvându-i, nădăjduiai că-ți vei putea cunoaște mai bine latura umană, iar asta a determinat un atașament ilogic față de ei.

— Vezi, inițial i-am disprețuit, îi vedeam ca pe niște ființe meschine care duceau o existență măruntă, precum viermii de pe un hoit. Însă, cu anii, am început să le descopăr măreția și numai ulterior, fiindcă jinduiam să-i înțeleg pe deplin, am pornit în căutarea umanității din mine. Din nefericire, m-am rătăcit în această călătorie. Mi-aș fi dorit să fi fost ca ei...

— Fragil și neajutorat în fața vicisitudinilor?

— Puternic și netemător. Să pot stăpâni, aidoma lor, toate acele sentimente și emoții ce le răvășesc sufletele. Veritabile stihii care-i înalță până la cer, doar ca să-i zdrobească cu toată forța de pământ, iar ei, de cele mai multe ori, se ridică, se scutură de praf și o iau de la capăt. Sunt niște ființe fascinante. Nu crezi?

— Nu – și nu vreau să reiau discuția asta. Ia zi, acum la ce anume te-ai gândit, boșorogule? Ești cu un picior în lumea de dincolo și n-ai astâmpăr.

— Sunt un tip de acțiune, pur și simplu nu pot sta și aștepta sfârșitul. Aș vrea să le mai câștig niște răgaz înainte de a-i părăsi pentru totdeauna.

— Ai vreun plan?

— Primul pas ar fi o expediție pe Tertius, să aflu de ce nu s-a întors Mama. Acea planetă ascunde o enigmă. Energii stranii se concentrează acolo, perturbând grav echilibrul dintre univers și extravers.

— Aventurile tale ne-au costat scump, data trecută ai făcut praf crucișătorul Kentaur.

— Sacrificiul a meritat. Deși am pierdut nava, misiunea a fost un succes, am cârpit fisura creată de Nika, iar Nimrod a reintrat în cărți.

— Și cum vei trece de împresurarea zalusiană?

— Cu Oul de sub Templu.

— Rabla aceea antică ce ne-a ajutat să eliberăm Denul? A mai folosit-o cineva de când m-am întors din Evul Întunecat?

— Nu, dar am păstrat-o în condiții bune, chiar am adus unele îmbunătățiri motorului de salt. Vino să te convingi, e mai grozavă acum decât când au scos-o din docurile Nou-Fedului.

— Pleci singur?

— Nu. Voi avea trei tovarăși de drum.

— Observ că nu dorești să-mi dezvălui identitățile lor.

— E o măsură de precauție, dar îți pot spune că nu sunt dintre Cei Cinci Sute.

— În fine, îți dai seama că în lipsa ta, cei care rămânem nu vom putea menține prea mult integritatea scutului?

— Voi găsi o cale să vă sprijin de dincolo de asediu.

7.

În drum spre Colina Mărului, locul unde fusese ancorat Nimbus 7, Xers ceru vizitiului să treacă pe la piață. Cumpără câteva fructe autohtone pentru a le oferi familiei Asum și un buchet mare de crini imperiali. Erau florile preferate ale Friei, le admiraseră împreună la prima lor întâlnire și spera ca astfel să-i evoce noaptea lungă și fierbinte de vară petrecută în grădina Citadelei. El avea 27, ea abia împlinise 17 ani și era de o frumusețe angelică. Se îndrăgostise de ea instantaneu, la prima vedere, și aproape că își pierduse cunoștința, ca și când cineva l-ar fi pălit cu leuca în moalele capului.

Chiar dacă trecuseră mulți ani, încă mai păstra vie imaginea ei din acea zi. Acel chip de păpușă cu buze

umede și roșii ca merele din grădina raiului, pe care nu se sătura să le sărute, și trupul suplu învelit în rochia de mătase albastră asemenea cerului de primăvară, care-l fermecase cu rotunjimile-i îmbietoare, și părul alb, lung și strălucitor, cu bucle mari, revărsat pe umeri și pe piept, peste... oh, zeilor!, peste acei sâni cu sfârcurile obraznic conturate ca două puncte în care se înțepenise întregul său cosmos.

În acea noapte trăise infinitul. Atunci și acolo, ea i se dăruise. Fusese primul ei bărbat, iar ea, prima și unica lui dragoste adevărată. În ciuda realității crude ce-i împiedica să-și îndeplinească destinul, prin legile injuste care o guvernau, sufletele lor se legaseră întru eternitate.

Caleașca, cu șarpele încoronat – blazonul dinastiei Nimrozilor – sculptat pe portiere, se opri la câteva zeci de metri de nacela zeppelinului. Primul din atelaj coborî Xers, urmat de Sirob și de Serus, cărându-l în brațe pe Căpușă. Cei trei fură întâmpinați pe scara luxosului aerostat de prim-concubinul Lenddol și, după uzualele politețuri, urcară la bord.

Fria, alături de Luna, îi așteptă în sala de lectură. De cum observă buchetul din mâna lui Xers, se bucură sincer, aruncându-i o căutătură plină de subînțelesuri. Primarul fu poftit să se așeze lângă Lenddol, pe partea dinspre ușă a mesei triunghiulare, Sirob și Fria ocupară latura dinspre peretele cu tabloul Asnei, iar Serus și Luna pe cea de la fereastră.

— Dacă nu mă înșel, ultima dată ne-am întâlnit acum patru ani, rememoră Fria.

— Da, confirmă Xers, la înscăunarea lui Sulminas ca Mare Grădinar al Gândurilor. N-am apucat să stăm de vorbă, ai plecat imediat după ceremonie.

— M-a scârbit spectacolul pus în scenă de Rozaliu. Prezența sub același acoperiș cu individul acela îmi provoacă greață.

— Fria, te rog, e liderul spiritual al Krottanului, ar fi bine...

— Xers, suntem între prieteni, putem fi relaxați. Ești un om rațional și știu ce gândești. Toată chestia asta din jurul Principiului e o aberație folosită de Grădinari să ne controleze viețile. Ne guvernăm după niște reguli vechi de o mie de ani, pe care nici măcar nu le înțelegem. Poate că în vremurile de odinioară erau indispensabile, nu știu care a fost raționamentul din spatele lor, dar acum sunt vetuste.

— Respectarea Principiului ne-a ajutat să trecem peste o perioadă dificilă și...

— ... e momentul să mergem mai departe. Legea Sacră e depășită, Xers, nu te preface că nu vezi. Cum să pedepsești cu moartea pe cineva doar pe motivul că se uită la stele? E o imbecilitate. Mai mult, circulă zvonuri că cei din Consiliu pregătesc o decizie de interzicere a reprezentării astrelor în operele de artă.

— N-am auzit, fu prudent Xers.

— Oricum, nu știu dacă ești la curent, Sulminas ne-a cerut să-i predăm pe trei dintre savanții noștri, întrucât un Grădinar i-ar fi acuzat că dezvoltă mecanisme de propulsie a dirijabilelor acționate de forța aburului.

— A fost o chestiune aprig dezbătută în cancelariile Templului, admise Xers.

— Foarte bine, să discute cât vor, totuși, cine le dă dreptul să-mi judece și să-mi condamne compatrioții? Interpretează Regula după bunul lor plac. Noi ne avântăm zilnic spre cer, nu e nimic acolo care să ne înspăimânte.

— Nu-i adevărat, sări Serus, dar se opri numaidecât.

Xers, luat pe nepregătite de reacția fiului său, făcu un schimb scurt de priviri cu Sirob.

— Are dreptate băiatul, interveni Lenddol. Chiar dacă uneori noi nu pricepem rostul anumitor fenomene, asta nu înseamnă că ele nu există. Însă, ca să fim pregătiți să ne apărăm de pericole, înainte de toate trebuie să le cunoaștem.

Văzând că Xers și Sirob deveniseră crispați în urma ieșirii lui Serus, Lenddol adăugă:

— Nu vă faceți griji. Noi, în Ținutul Norilor, încurajăm exprimarea liberă a ideilor, chiar și când nu suntem de acord cu ele, iar aici sunteți pe teritoriul nostru.

— Dacă stăruim în această direcție, Sirob coborî conspirativ tonul, vom fi nevoiți să cerem azil.

— Cred că s-ar putea rezolva, zise Fria. Evident, sper să reușești să-l convingi și pe Xers.

— Îmi spuneai ieri că vrei să abordăm câteva detalii legate de protocol, devie subiectul primarul.

— Da, de fapt, voiam să-ți cer o favoare. Luna își dorește să viziteze Templul. A fost foarte dezamăgită că data trecută n-a avut ocazia. Pe durata ceremoniilor va fi cam aglomerat pe acolo și mă gândeam la posibilitatea unui tur privat.

— Desigur, în seara asta vor fi finalizate amenajările, mâine se vor mai face câteva mici retușuri, apoi Sala Tronului va rămâne pustie până la inaugurarea festivităților.

Treptat, atmosfera se destinse, următoarele două ore decurgând în conversații relaxante. Lenddol și Sirob se întrecură în bancuri și povești amuzante, Fria și Xers își depănau amintirile din copilărie, iar Serus, a cărui simpatie pentru Luna nu scăpă niciunuia dintre cei prezenți, îi propuse fetei să se retragă pe o canapea, de unde puteau admira clădirile impunătoare ale Denului.

— Dintotdeauna am fost fascinată de Templu, zise Luna iscodind cele patru turnuri și cupola aurită a edificiului ce răsărea din spatele zidurilor cetății.

— Este o clădire încărcată de istorie. Se spune chiar că a fost zidită de zei și că va dăinui până la sfârșitul lumii.

— Am citit că sub el există o rețea de galerii care duc în diverse direcții, iar una ajunge până în centrul planetei.

— Sunt o grămadă de mituri țesute în jurul Templului. Într-adevăr, există coridoare subterane, însă mare parte sunt într-o stare extrem de precară sau surpate. Altminteri, în afara excentricilor călugări Orbi, nu prea coboară nimeni acolo și nici ei nu cred că le cunosc pe toate. Oricum, nu încape discuție ca vreunul să ajungă până în inima Krottanului. Ar fi o provocare arhitectonică dificilă, și chiar dacă inginerii prerenascentiști ar fi avut tehnologia necesară de a-l construi, e greu de închipuit că ar fi rămas intact până azi.

— Probabil că ai dreptate, dar mi se pare o idee incitantă. Ar fi o aventură pe cinste să cobori în adâncurile planetei. Nu crezi?

— Bineînțeles, ne putem lăsa purtați de imaginație în locuri fabuloase. Eu fac asta mereu, este portița mea de evadare din închisoarea aceea. Serus indică din priviri Denul.

— Apropo, zise Luna, sesizând tristețea ce încolțise în ochii băiatului, e adevărat că în Sala Tronului i s-a arătat Copilul-zeu lui Nimrod I și i-a dăruit arma cu care au fost învinse hoardele zalusiene?

— Mă îndoiesc să se fi petrecut întocmai așa.

— De ce?

— Nimrod I a trăit cu două milenii anterior Bătăliei pentru Den, prin urmare, nu avea cum să lupte împotriva zalusienilor.

— Nu pretindeam că a luptat cu zalusienii, ci doar că a primit o armă cu ajutorul căreia au fost înfrânte hoardele.

— E un mit, nu există dovezi concrete în acest sens, deși în muzeul Templului există un pumnal saurray care se presupune că i-ar fi aparținut lui Nimrod.

— Aș putea să-l văd?

— Ești norocoasă, relicvele sacre sunt expuse doar la ocazii speciale, cum ar fi Ziua Încercării.

— Super! Ador poveștile din trecut, mai ales pe cele dinaintea Renașterii. Îmi place să scormonesc după ele peste tot unde călătoresc.

— Sunt un pic invidios că ai posibilitatea să străbați lumea în lung și-n lat. Și eu visez să zbor cândva printre nori către ținuturi îndepărtate.

— E frumos, însă uneori poate fi înfricoșător. Mai ales dacă te-nspăimântă înălțimile. Brrr! Fria își compuse, în joacă, o mină terifiată.

Râseră. Serus îi atinse mâna, într-un gest care voia să pară întâmplător, iar Luna îi acceptă atingerea. Inima băiatului tresăltă ca un armăsar sălbatic. Trebuia să spună repede ceva, dar nu îi venea nimic în minte.

— A...a... adică oamenii norilor au frică de înălțime?

— A, nu! Deși uneori și acolo, sus, e mare agitație. Încă mai am coșmaruri cu prima furtună experimentată în Nimbus. Aveam nouă ani și eram în drum spre Creasta Șoimului, pentru câteva zile de vacanță. Era

a doua noapte de zbor deasupra Mării Sudului, când o urgie cu fulgere și trăsnete s-a dezlănțuit de nicăieri, amenințând să ne rupă în bucăți. În lupta cu vijelia, elicele Nimbusului au cedat. A fost groaznic, am tras o sperietură de n-am putut să dorm vreo două săptămâni.

— Și de atunci arăți trăsnet – replică Serus, adoptând o atitudine de mare cuceritor.

— Dacă asta s-a vrut a fi o replică de agățat, să știi că nu te prea pricepi!

Serus se blocă la abordarea directă a Lunei.

— Te tachinam, zise fata râzând, am observat că îți stă bine îmbujorat.

— Sincer, nu prea mă descurc... adică n-am nicio experiență... ăăă...

Serus se fâstâci și nu mai știu ce să spună, îl trecură toate apele. Izbăvirea veni de la Căpușă, care, adulmecând emoțiile băiatului, se ridică de pe podea și îi sări în brațe.

— Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște, zise Luna pe un ton dulce. Așa-i, drăguțule?

— Dai, dai, dai! încuviință romberdinul, fluturându-și smocurile din vârful urechilor albastre.

— Ia uite, știe să vorbească chiar mai bine decât stăpânul.

— Trădătorule, îl dojeni în glumă Serus.

— Mi-aș dori și eu un animal de companie, dar nu o pot îndupleca pe mama.

— Romberdinii sunt ființe istețe, iar pentru mine Căpușă nu e doar un animal.

— Se vede că aveți o relație specială.

— Da, într-adevăr avem. E prietenul meu cel mai bun. Tu ai prieten?

— Prieten?

— Amici, făcu Serus stânjenit.

— Nu prea. Sunt înconjurată de multă lume, în general de adulți, vizitez diverse orașe, ținuturi, dar niciunde nu stăm îndeajuns să pot închega vreo prietenie mai serioasă. Uneori mi-ar plăcea să petrecem o perioadă mai îndelungată într-un loc, să cunosc persoane de vârsta mea, să găsesc un...

— Aș putea fi eu..., îi propuse Serus, și-și plecă uitătura în podea, de teamă ca roșeața din obraji să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

Tăcerea Lunei îi făcu inima să se strângă cât un purice. Simți că cerul se va prăvăli peste el, însă, în ultimul moment, fu salvat de tatăl său:

— E timpul să ne retragem – zise primarul. Voi trimite mâine dimineață o trăsură pentru Luna. Va veni însoțită?

— Va mai fi cineva acolo? se interesă Lenddol.

— Nu va fi nimeni în Sala Tronului, iar accesul e străjuit de Păzitori.

Lenddol privi șăgalnic spre Serus:

— Ai vrea să-i fii ghid la Templu?

Băiatului îi fură necesare câteva clipe să se dezmeticească și să înțeleagă că întrebarea îi era adresată.

— D-d-da! se bâlbâi precipitat. Mi-ar făcea mare..., dacă și ea...

— Evident, confirmă Luna.

— Dar trebuie să-mi promiți că o vei proteja cu orice risc. Lenddol își păstră zâmbetul, dar lăsă să transpară seriozitatea din vorbele sale.

— Cu orice risc, repetă Serus ultimele cuvinte ale prim-concubinului, ca și cum ar fi depus un jurământ cavaleresc.

Adulții schimbară între ei câteva priviri aluzive, apoi porniră laolaltă către ieșire. Înainte de a coborî din zeppelin, Doamna Norilor îl îmbrățișă de rămas-bun pe Xers. Gestul ei îl transpuse pentru o fracțiune de secundă în noaptea de vară pe care o petrecuseră în grădina Citadelei. Fria se apropie de obrazul său, însă, în locul sărutului, îi șopti:

— Te aștept mâine la miezul nopții!

8.

Sala Tronului era pregătită pentru ceremoniile de peste două zile dedicate celei mai mari sărbători krottaniene – Ziua Încercării. Pavilioanele provinciilor fluturau molcom, însuflețite de briza ce pătrundea prin ferestrele rabatate, iar razele soarelui de dimineață se răsfrângeau prin vitraliile înalte ale edificiului, pro-

iectând pe podea un joc de culori vii. Serus, Luna și romberdinul Căpușă admirau picturile murale. Se opriră în dreptul a trei tablouri ce ilustrau episodul din Cartea Vieții în care Adam primea mărul de la Eva. Triada frescelor se încheia cu imaginea trupurilor nude ale cuplului primordial, întinse sub crengile încovoiate de poame ale Copacului Sfânt. Poziția corpurilor și expresia fețelor lor sugera că treceau ori printr-o suferință agonizantă, ori printr-o experiență extaziantă.

Scena avusese un puternic impact emoțional asupra Lunei, îmboldind-o să-l ia de mână pe Serus. O atingere suavă, încărcată de un subtil erotism. Serus remarcă sclipirea pasională din ochii fetei. Zâmbetul ei dulce îi transmise un fior ce-l străbătu din creștet până în tălpi. O râvnă arzătoare izvorî din adâncul ființei lui, fiecare celulă îndemnându-l să-și lipească buzele de ale ei, să o sărute tandru, dar corpul nu-i dădu ascultare. Încremeni ca statuia lui Tixt Nalmad, din Piața Templului. Magia momentului fu risipită brusc de schelălăitul înăbușit al romberdinului.

— Ce s-a întâmplat?! Căpușă! Unde ești?

— S-a auzit din direcția aceea! Luna indică piramida în trepte din centrul sălii.

Serus o zbughi într-acolo, trăgând-o după el. În spatele construcției impunătoare ce domina Sala Tronului descoperiră o lespede în podea, ușor deplasată.

— A picat aici, concluzionă Luna.

Serus se opinti și împinse în lături placa, dezvăluind primele trepte ale unor scări ce se afundau în beznă.

— Hai, vino! Să mergem după el.

Luna înhăță un opaiț de pe piedestalul din marmură albă din proximitate și porniră în căutarea romberdinului. Scările, cioplite în piatră, coborau vertiginos, în timp ce flacăra plăpândă abia dacă lumina la câțiva zeci de centimetri în jurul lor. Se căzneau să înainteze cât mai iute, însă erau nevoiți să fie precauți. După numai câteva trepte constatară că acestea se îngustează, iar suprafața lor, acoperită de nisip fin, deveni extrem de alunecoasă. Pe alocuri, scările treceau prin dreptul unor uși prăfuite sau al unor firide dosite îndărătul pânzelor de păianjen. Aerul din subterane era umed, cu iz igrasios, iar rădăcini subțiri, pe care Serus și le imaginase ca venele unei gigantice creaturi pe spatele căreia se înălța Templul, acopereau pereții rugoși. După un sfert de ceas, ajunseră într-o cameră cubică unde se intersectau șase coridoare. Zidurile și plafonul incintei, aflat la o palmă deasupra lor, erau umplute cu mesaje într-o scriere străveche indescifrabilă.

— Și acum? întrebă fata.

Serus îi făcu semn să tacă și ciuli urechile:

— Pe aici, murmură și pătrunse pe culoarul din dreapta scării pe care coborâseră.

Acesta îi duse într-o sală spațioasă, învăluită într-o lumină albă, blândă, ce provenea de la un obiect ovoid

aflat în mijlocul ei. Oul, cu lungimea de vreo douăzeci de pași, era culcat într-o rână, într-un echilibru aparent fragil. Îi dădură un ocol și descoperiră un soi de rampă de acces.

— Cred că s-a vârât aici. Mă duc după el. Așteaptă-mă! zise Serus, insinuându-se în ou.

Se pomeni într-o încăpere minusculă, un fel de vestibul, prevăzută cu câte o ușă în fiecare dintre cei patru pereți. Doar cea prin care intrase era deschisă, celelalte trei, de nuanță albă cu tente metalice, îi ignorară cu încăpățânare prezența. Niciuna nu părea să aibă vreun mecanism de acționare. Se apropie de cea din față, o mângâie cu dosul palmei, iar aceasta pufni nervos și culisă în lateral, țiuind. De partea cealaltă se lumină. Incinta aducea cu cala unei nave prin care erau răsfirate alandala felurite obiecte ale căror forme bizare nu sugerau utilitatea. Constată cu surprindere că interiorul era cu mult mai mare decât lăsa să se întrevadă din exterior. Nu-și putu explica fenomenul, așa că-l neglijă.

— Căpușă! Căpușă! Unde ești, băiete? strigă, cotrobăind după romberdin.

Negăsindu-l, se întoarse în vestibul, să-și încerce norocul în celelalte incinte. Următoarea, mai lată și mai lungă decât precedenta, depozita o sumedenie de cutii metalice de dimensiuni diferite, iar la capătul opus era prevăzută cu o altă ieșire. După ce inspectă

camera, se duse la cealaltă ușă și-i pipăi meticulos canatul, căutând zadarnic încuietoarea.

Un foșnet din spate îi atrase atenția. Se învârti pe călcâie și o zări pe Luna.

— Ce cauți...?

Fata îi făcu semn să tacă, apoi șopti:

— Vine cineva!

Străbătu în câteva salturi sprintene distanța ce-l separa de ea, o prinse de mână și o trase după o ladă.

Un bătrânel sfrijit, cu barbă căruntă și fruntea brăzdată de mici cicatrici, își făcu apariția, sprijinindu-se într-un baston. Traversă încăperea, târșâindu-și picioarele înspre ușa pe care Serus se chinuise mai devreme să o deschidă. Ridică toiagul, ciocni de trei ori, iar voletul se retrase fâsâind în tavan. Individul pregetă o clipă în prag, apoi se întoarse încet, uitându-se în direcția ascunzătorii lui Serus și a Lunei. Își mângâie contemplativ semnele de pe frunte, tuși scurt și trecu în camera adiacentă, lăsând panoul să se închidă îndărătul său.

9.

Doamna Norilor, așezată în lectica ei în formă de colivie, cărată pe umerii a patru pedaliști, bărbați atletici care antrenau rotoarele Nimbusului, domina cabinetul Marelui Grădinar al Gândurilor. Atitudinea Friei îl intimidă chiar și pe Xers, care își dădu seama că în

acele momente era de preferat să se țină deoparte. Gingășia și blândețea serafică a ființei pe care o admira pieri, lăsând loc disperării unei mame căreia-i dispăruse copilul. Sulminas, în toată imensitatea sa elefantină, se făcu cât putu de mic în fotoliul din spatele biroului. În ochi i se citeau confuzie și spaimă, însă Xers nu-și putu da seama dacă acestea erau pricinuite de apariția fiarei dezlănțuite ce năvăli valvârtej peste el, secondată de primar și prim-concubinul ei, sau din cauza faptului că habar n-avea ce se întâmplase.

— Unde este Luna? răcni Fria, încălcând orice etichetă și normă de amabilitate.

— Doamnă Assum, vă rog, nu știu desspre ce vorbiți...

Prelatul îi ceru să se liniștească, fluturându-și mâinile butucănoase.

— Auzi tu, șopârlă rozalie, nu mă aburi, nu trece o muscă în zbor prin Den fără aprobarea ta. Într-o oră vreau ca fiica mea să fie înapoi la Nimbus, altfel răstorn Denul cu susul în jos și dau foc la dugheana asta de purici. Nu mă întărâta!

— Fria, te rog, se amestecă Xers, ca să aplaneze un conflict ce ar fi putut degenera. Preasfinția Voastră, fiica doamnei Norilor, Luna, și fiul meu, Serus, au fost de dimineață să viziteze Templul și n-au mai revenit. Există posibilitatea să se fi pierdut. Avem nevoie de suportul dumneavoastră.

Marele Grădinar inspiră și expiră șuierător de câteva ori, iar după ce-și recăpătă calmul, spuse:

— Ss-or fi duss în vreun parc, la muzzeu, pe plajă?

— Exclus, lipsesc de șase ore, iar dacă Luna ar fi decis să meargă în altă parte, ne-ar fi anunțat – fu categoric Lenddol.

— În acesst cazz, vă garantezz că ne vom sstrădui ssă dăm de copii în cel mai sscurt timp. Dacă ssunt în Templu ori în Den, îi vom găssi. Domnul Mancer va conduce perssonal ancheta, îi informă prelatul, săgetându-l din priviri pe secretar, care asista la scenă din pragul ușii.

— Nici să nu te gândești, n-am încredere în șobolanii tăi, Lenddol va conduce ancheta. Dacă îl veți obstrucționa în orice fel, va fi o dovadă că tu ești în spatele acestei povești puturoase și-mi va fi suficient ca să declanșez iadul. Clar?

— Cred că Marele Grădinar are dreptate, interveni împăciuitor Xers, secretarul Mancer și oamenii săi cunosc mai bine Templul, Denul și împrejurimile. Circumstanțele ne obligă să avem încredere unii în ceilalți.

— Hm! Să zicem, acceptă neconvingător Fria, după o clipă de reflecție. Însă insist ca Lenddol să facă parte din echipă și să fie la curent cu toate amănuntele.

— Prea bine, doamnă, încuviință Marele Grădinar, vizibil ușurat.

10.

Serus și Luna constatară că rampa prin care intraseră lipsea. Băiatul cercetă vestibulul, dar efortul de a identifica o modalitate de scăpare fu de prisos. Căzură de acord să aștepte plecarea bătrânelului, sperând că, urmărindu-l, vor depista o cale de ieșire. Numai că, după mai bine de o oră, acesta nu apăru.

— Poate a plecat pe altundeva, presupuse Luna.

— Mă duc să verific.

— Ești sigur?

— Într-un final, tot trebuie să ieșim de-aici. Lipsim de ceva vreme și tata se va îngrijora.

— Sunt convinsă că Fria deja fierbe ca o oală sub presiune.

— Atunci să mergem la moșneag și să-i cerem să ne dea drumul. Îi vom spune că ne-am rătăcit.

Cei doi reveniră în încăperea unde se ascunseseră inițial de bătrânel, ducându-se țintă la ușa pe care acesta o descuiase cu toiagul. Cum se apropiară, voletul acesteia se și retrase în tavan. De dincolo de prag îi întâmpină surâsul larg al moșului, care ședea într-un scaun cu spătar înalt, și ochii mari ai lui Căpușă, ce se dezmierda în poala lui.

— Pe el îl căutați? întrebă bătrânul, cu vocea blândă a unui narator de basme.

Serus și Luna nu răspunseră, absorbiți de ochii bărbatului. Sclerotica acestora, în întregime neagră, avea

asupra lor un efect hipnotizant. Pur și simplu, întunecimea lor, parcă alimentată din abisurile iadului, poseda o forță ademenitoare imposibil de controlat. Amândoi mai văzuseră călugări Orbi, dar niciodată nu se aflaseră atât de aproape de unul.

— Da! Îl cheamă Căpușă și este prietenul meu, răspunse Serus, deșteptându-se din reverie.

— Numele meu este Virto. Încântat de cunoștință... pufoșenie, exclamă râzând individul, drăgălind romberdinul.

— Eu sunt Serus, iar ea e prietena mea, Luna.

— Știu cine sunteți.

— Virto? Ca pe Copilul-zeu? întrebă fata.

— Întocmai.

— Ești călugăr Orb?

— Nu, nu aparțin Congregației.

— Domnule Virto, ne pare rău că v-am deranjat – Luna utiliză cel mai mieros ton de care era capabilă –, am venit doar să-l căutăm pe Căpușă, iar acum am vrea să plecăm.

— Draga mea, lucrul acesta este imposibil.

— De ce? Țin să vă atenționez – glasul fetei căpătă o tonalitate fermă – că dacă vom păți ceva, părinții...

— Nu intenționez să vă fac nimic, doar că nu puteți merge acasă fiindcă nu mai suntem în Den.

— Nu mai suntem în Den? exclamă Serus bulversat. Da' unde suntem?

— Vă aflați pe o navă spațială, în drum spre Tertius. Și, din păcate, veți fi nevoiți să petreceți un timp alături de mine.

— Tertius? Planeta Zeiței cu O Sută de Brațe? Serus dădu ocol bătrânului, iar când ajunse în spatele acestuia își dădu ochii peste cap și-și învârti arătătorul la tâmplă, făcându-i semn Lunei că tipul e dus cu pluta.

— Exact, zise Virto și, înșfăcând toiagul, cu o mișcare fulgerătoare, îl azvârli înapoia sa, lovindu-l pe Serus peste mâna cu care se scălâmbăia.

— Auu! Ți-a scăpat cârja din mână, moșule! rosti apăsat băiatul, scuturându-și brațul ca să-și aline durerea.

— Mi se întâmplă, uneori, mai ales când am prin preajmă țânci obraznici.

— Mai rămâne să ne aburești că acum zburăm printre nori, își păstră Serus tonul zeflemitor.

— Deasupra lor, mult deasupra lor. Suntem în spațiul cosmic. Virto atinse o protuberanță a scaunului său, transformând zidurile în ferestre. Serus și Luna încremeniră la vederea planetei și a satelitului ei natural, care se depărtau cu viteză amețitoare de ei.

— Eu sunt fiica Friei Asum, iar el fiul lui Xers Dorddesai. Vei avea mari probleme dacă nu ne duci înapoi, zise Luna, recăpătându-și stăpânirea de sine.

— Da, tatăl meu este un apropiat al Marelui Grădinar și...

— Nu este necesar să mă amenințați. În acest moment, nu prea contează copiii cui sunteți, asta nu ne va feri de pericolele care ne așteaptă. Oricum, prezența voastră nu e, defel, întâmplătoare aici, iar în privința întoarcerii acasă, va trebui să aveți un pic de răbdare.

— Sper să nu dureze mult. Mama se înfurie ușor când e vorba de mine, iar reacțiile ei sunt imprevizibile.

— Mda, zise bătrânelul scărpinându-și barba. Chestia asta cu durata e... relativă. Curgerea timpului nu e uniformă, depinde de numeroși factori și, într-o oarecare măsură, poate fi manipulată.

— Nu pricep, făcu fata, nedumerită.

— Sincer, nu prea știu cum să vă explic. Nava străbate distanțele mari prin manevrarea câmpurilor gravitaționale, respectiv... accelerând sau decelerând timpul și prin salturi extraversiene. Noi nu vom percepe asta. În interiorul vehiculului, timpul va curge normal, doar că unui observator care ar privi nava de afară i s-ar părea că se deplasează extrem de repede, iar în cazul străpungerilor extraversiene, că dispare dintr-un punct al spațiului și reapare în altul, la zeci ori chiar sute de parseci.

— Sună interesant. Simt că ne așteaptă o călătorie cu peripeții, debordă Serus, entuziasmat.

— O călătorie oferă întotdeauna o poveste de relatat, fu de acord Virto.

Luna își drese vocea, cu scopul de a tempera exaltarea băiatului și de a atrage atenția bătrânului:

— Spuneai ceva de primejdii?

— Desigur, unde ar fi distracția fără un dram de aventură? Un led roșu pâlpâi pe brațul scaunului lui Virto. Iată și semnalul ce dă startul petrecerii! Luați loc și țineți-vă bine!

Serus și Luna se așezară pe două fotolii care răsăriră din podea. După ce Virto i-l înapoie pe Căpușă stăpânului său, se roti către peretele din spate, care între timp își redobândise opacitatea, păstrând străvezie doar o bucată, un ecran dreptunghiular, care afișa o avalanșă de cifre, grafice și imagini. Cu o agilitate stupefiantă pentru etatea sa, apăsă diverse luminițe și forme geometrice policrome apărute în preajmă. Părea că joacă un joc, trudind să strecoare o sferă verde printr-un labirint de conducte sinuoase, a căror conformație se schimba întruna. La un moment dat, biluța atinse un tub, iar nava se zgudui puternic. Copiii înțeleseră pe dată că mingiuca e nava Ou, pe care Virto se căznea să o ghideze către o ieșire. Cu cât înaintau, țevile se strâmtorau și se întortocheau, de parcă nava s-ar fi deplasat prin firul unui ghem.

Diametrul conductelor ajunse aproape cât biluța verde și era evident că jocul e pe sfârșite și că inevitabilul se va produce dintr-o clipă într-alta. Virto, cu morga unui zeu cioplit în piatră, acroșa tot mai des

vehiculul. Ultima oară, Serus avu senzația că se vor destrăma în mii de bucățele.

Brusc, Oul se opri. Vibrând violent, ca și cum n-ar fi știut încotro să o apuce, se alungi până când se subție cât un ac. Modificarea vehiculului nu repercută vizibil asupra ocupanților sau a interiorului navei. Cu toate acestea, lui Serus îi trecu un singur gând prin cap – suntem morți!

Imaginea Oului de pe monitorul din fața lui Virto se estompă treptat, ei înșiși deveniră translucizi, aidoma unor spectre. Serus se întinse și o luă de mână pe Luna, care înmărmurise, timorată, în scaunul alăturat. Își zâmbiră, iar undeva în străfundul ființei lor comune se născu o picătură de lumină. Din ea, precum dintr-o crisalidă, se ivi un fluture alb fosforescent ce bătea energic din aripi. Îi simțiră fâlfâiturile ca pe o adiere blândă care-i gâdila pe dinăuntru, iar asta îi umplu de fericire și speranță. Nu era totul pierdut. Fluturele se mări până când umplu puntea de comandă, crescând în continuare până ce încorporă în trupul său fusiform întreaga navă, care părea că zboară cărată de aripile delicate ale lepidopterului de lumină. După un timp, fără ca nimic să prevestească asta, fluturele explodă împrăștiind miliarde de miliarde de scântei care se îndepărtară în viteză de ei. Spaima îi părăsi ca prin magie, iar acum, ținându-se strâns de mâini, simțiră o beatitudine pură.

.....

Serus deschise pleoapele, fără a-și aminti să le fi închis, și fu întâmpinat de privirea blândă a mamei sale, Karin. De fapt, era mai curând o percepție extrasenzorială. Nu o vedea cu propriii ochi, ci cu cei ai sufletului. Nu-i întrezărea expresia candidă, dar îi percepea căldura maternă. Avu impresia că o aude fredonând cântecul de leagăn cu care obișnuia să-l adoarmă. În schimb, în jurul său domnea un gol adânc, un pustiu hadal.

Prezența mamei sale se accentuă, ca și când s-ar fi apropiat de el, deși, neexistând spațiu, deplasarea era imposibilă, fiind doar o interpretare subiectivă a minții sale încă neadaptate la noul mediu.

[— Dragul meu], zise un glas neglas. Vorbele nu fuseseră rostite, apăruseră spontan, subliminal. Nu existau, însă, într-un fel inexplicabil, le capta încărcătura simbolică. Întreaga interacțiune se purta la un nivel atemporal. Cuvintele în sine aveau multiple valențe și ar fi fost dificil de transpus într-un limbaj convențional uman. Totuși, o interpretare aproximativă a conversației ar fi putut suna astfel:

[— Mamă/Născătoare/Prieten?! Tu/Noi ai fost/ești/vei fi?]

[— Eu/Noi am fost/sunt/voi fi scumpul meu.]

[— Ce dor mi-a fost/îmi este/îmi va fi de tine.]

[— Acum/atunci ai știut/știi/vei ști că am fost/sunt/voi fi întotdeauna cu tine/noi/voi.]

[— Unde/Când sunt/suntem?]

[— Niciunde/nicicând/pretutindeni/nicăieri.]

[— Am murit?]

[— Nu există/există moarte/viață. Nu există/există nimic/totul.]

[— Cum am ajuns aici?]

[— Ați traversat/străpuns granița/membrană dintre cer și pământ.]

[— Mă/ne voi/vom putea întoarce acasă?]

[— Locul/timpul tău nu este aici.]

[— De ce sunt aici?]

[— Trebuie să-ți/vă transmit/em un mesaj. Forțele întunericului/luminii se pregătesc să vă invadeze lumea, să o distrugă/reconstruiască. Să-i inverseze entropia, să o readucă în singularitatea primordială. Vă/te aflați/afli în fața unei provocări grele/periculoase. Trecutul/Viitorul/Prezentul vostru/nostru depinde de această luptă.]

[— Ce/cum pot/putem face?]

[— Ucideți/ eliminați/anihilați brațele/tentaculele lumii încătușate/zeului încătușat!] Vocea trecu într-un registru grav și deveni din ce în ce mai vagă.

[— Nu înțeleg! Mamă, nu pleca!], țipă sau cel puțin asta își dori Serus să facă. [Te rog, scoate-mă de aici], imploră, sfâșiat de o solitudine insuportabilă.

[- Te/Vă va ajuta *El*], susură o șoaptă dinspre infinit.

.....

O lacrimă i se prelinse pe obraz, deschise pleoapele și dădu de ochii aurii ca două faruri ai lui Căpușă, care se zgâia la el, cocoțat pe spătarul scaunului lui Virto, fâlfâindu-și ciufurile din vârful urechilor. Cu toate că romberdinii erau incapabili să mimeze grimasele oamenilor, lui Serus i se păru că prietenul său pufos zâmbea. Scaunul lui Virto se învârti încet spre el, iar mina acestuia își recăpătă trăsăturile blânde ale bunicului care se pregătea să depene povești nepoților.

Capitolul III

Indicii

11.

Anchetatorii împânziseră Sala Tronului, locul unde fuseseră văzuți ultima dată Serus și Luna. Nu aveau prea multă vreme la dispoziție, misterul dispariției celor doi trebuia elucidat înaintea festivităților prilejuite de Ziua Încercării. Lenddol Asum-Kardashev și Nado Mancer nu erau deloc încântați de colaborarea care le fusese impusă, ambii considerând că singuri s-ar fi descurcat mai bine. La trei sferturi de oră de la întâlnirea din cabinetul Marelui Grădinar, cei doi sosiră la Templu, fiecare cu echipa sa de investigații. Coordonarea celor din Ținutul Norilor îi revenise lui Armin Sopra, șeful pazei consulare, un tip pe la vreo șaizeci de ani, înalt și cu alură cazonă, care dădea ordine lapidare și precise. Grupul denenilor era condus de ferdarul Gurro Alois Simandian, ministrul Securității Templului.

Spânul, cum era poreclit Simandian, din cauza lipsei oricărei pilozități, era un om dur, cu căutătură pă-

trunzătoare și constituție robustă. Se șușotea că, cu nouă ani în urmă, Sulminas, înaintea preluării funcției de Mare Grădinar, l-ar fi salvat de la execuție, în urma acuzațiilor de nesocotire a Principiului. De atunci, Spânul devenise servitorul său devotat. Când Torvic îi succedase în Jilțul Șarpelui bătrânului și nu prea istețului Adam Quinquagesimum, îi încredințase lui Simandian frâiele Securității – cea mai puternică organizație de informații de pe Krottan.

Lenddol și Armin Sopra se îndreptau către secretarul Mancer, care, retras la baza uneia dintre coloanele de jad ce sprijineau cupola Templului, purta o conversație aprinsă cu Simandian.

— Domnule secretar, zise Sopra apropiindu-se, aș vrea să stau de vorbă cu Păzitorii care au fost de gardă.

— Cei de dimineață au declarat că i-au văzut pe copii intrând, nu și ieșind. Cei de acum au intrat la post după ce s-a anunțat dispariția lor.

— Înțeleg, dar aș dori să vorbesc personal cu ei, dacă îmi îngăduiți.

— În regulă, voi dispune să fie chemați.

— De asemenea, am nevoie de o listă cu angajații Templului și cu cei care au fost în vizită în ultima lună.

— Sunt chestiuni confidențiale, îi informă Simandian. E vorba de diplomați de rang înalt și sunt necesare avize speciale. Vă reamintesc că este o perioadă agitată și multă lume s-a prefirat pe aici.

— Sunt convins că Preasfinția Sa va fi indulgent, susținu Lenddol demersul lui Sopra.

— Vom face tot ce ne stă în putință să vă punem la dispoziție informațiile deținute, îi asigură secretarul Mancer, doar că va dura ceva timp.

Discuția dintre cei patru fu întreruptă de unul dintre investigatorii lui Lenddol, o femeie subțirică, pe la 25 de ani, cu părul blond prins în coc.

— Domnule Sopra, avem o problemă!

Șeful pazei trecu repede în revistă expresiile nedumerite ale celorlalți trei interlocutori ai săi.

— Despre ce e vorba, domnișoară Inneun?

— Am identificat șase pasaje secrete care pornesc din această sală. Cel din preajma piramidei pare să fi fost deunăzi folosit. Am dori să-l cercetăm, însă colegii deneni...

— E tărâmul Orbilor. Mă tem că așa ceva e imposi...

— Adică ar fi o întreprindere riscantă, interveni Mancer peste Simandian. Catacombele de sub Templu nu sunt întreținute și multe dintre ele stau să se năruie, nimeni nu a intrat acolo de secole. Pentru a preveni accidentele, grădinarii au lăsat să circule zvonuri că în subsolurile Templului s-ar afla chiliile călugărilor din Congregația Copiilor Zeiței.

— Ne vom asuma riscul, spuse Sopra. Dacă nimeni nu i-a văzut pe copii ieșind, există posibilitatea să fie acolo.

— Voi vorbi cu Preasfinția Sa, zise Mancer.

— Insist, e important să intrăm neîntârziat, fu intransigent Sopra.

— Domnule Sopra, nu..., vru să intervină ferdarul Simandian.

— Aveți ceva de ascuns? i-o reteză șeful pazei consulare.

— Vă rog, nu preluați insinuările doamnei Asum. Secretarul se strădui să dezamorseze încordarea dintre cei doi anchetatori. Templul nu are nicio implicare în acest incident.

— Atunci, conchise Lenddol, nu văd niciun impediment în a ne permite să coborâm în subsoluri.

— În regulă, consimți Mancer, ignorând uitătura tăioasă a Spânului, dar trebuie respectate strict măsurile de precauție, iar în cazul în care nu se vor găsi indicii concludente ale prezenței copiilor în acel pasaj, investigațiile vor fi sistate imediat.

12.

Virto nu reuși să stabilească dacă nava Ou scăpase sau nu din împresurarea zalusiană. Conform estimărilor sale, după străpungerea blocadei, spațiul din jurul lor ar fi trebuit să se umple de stele. Însă, din contră, și cei câțiva aștri de pe cerul Krottanului, planetele sistemului, dispăruseră. Neavând puncte de reper, calculatorul de la bord era în incapacitate de a

utiliza hărțile astrale pentru a le determina poziția. Vestea bună era că măcar sistemele navei funcționau în parametri nominali, cu excepția senzorilor de exterior, care păreau să fi suferit daune majore cauzate de coliziunile cu tuburile prin care trecură.

Potrivit ceasului de la bord, se scurseseră paisprezece ore de când părăsiseră Krottanul, iar evenimentele recente îi epuizaseră.

— Poate că ar fi cazul să tragem un pui de somn – propuse Virto. A fost o zi extenuantă și trebuie să ne pregătim pentru peripețiile care ne așteaptă mâine. Haideți cu mine, să vă arăt unde veți dormi.

Bătrânelul îi conduse pe cei doi în încăperea alăturată. Se apropie de un tablou și, după ce bătu de câteva ori cu degetul în el, din perete se iviră trei paturi cu așternuturi albe și moi, îmbibate cu parfum floral. Serus se descălță, îl luă pe Căpușă în brațe și se trânti în cel din mijloc, Luna îl alese pe cel din dreapta sa, iar Virto se întinse în cel rămas liber.

— Lângă mâna stângă aveți un mic panou cu trei butoane. Cel roșu reglează duritatea saltelei, cel verde controlează temperatura ambientală a nișei, iar din cel portocaliu se comandă închiderea și deschiderea ei. Acum, la culcare. Noapte bună, copii!

Apăsară comutatoarele portocalii aproape simultan. Nișele se retraseră silențios, precum sertarele unei comode, în locașurile lor din perete.

13.

La trezire, Virto le prezentă nava. Le arătă diferite sisteme și le explică apoi cum funcționează. Luna și Serus fură impresionați de nișele de igienizare, pe care le și testară, petrecând jumătate de oră delectându-se cu variatele opțiuni ale jeturilor de aer și apă. Curați și mirosind frumos, trecură în bucătărie, unde îl cunoscură pe Bucătarul-Șef, un dispozitiv capabil să prepare o sumedenie de mâncări delicioase – salate, supe, ciorbe, feluri principale și deserturi savuroase.

— Aici – Virto le indică un panou de control – aveți un meniu ce cuprinde câteva milioane de rețete, iar dacă aveți anumite preferințe, din această listă puteți alege ingredientele și să gătiți ce vă place. Vă las să dejunați, după care vă aștept în cabina de pilotaj.

Erau prea flămânzi pentru experimente gastronomice, dar Luna își propuse să-și desfete neapărat papilele gustative, în zilele următoare. Deocamdată, se mulțumi cu cereale cu lapte și cu un suc de portocale. Serus solicită o omletă, trei cârnăciori, din care unul i-l dădu lui Căpușă, și pâine prăjită. Îndestulați, i se alăturară curând lui Virto.

— Te-ai prins unde suntem? se interesă Luna.

— Încă nu. Acum avem altă problemă.

— Care?

— Indicatorul acesta arată consumul de oxigen. Nava identifică automat numărul ființelor îmbarcate

și produce combinația și cantitatea de gaze indispensabile.

— Și ce te intrigă? întrebă Serus.

— Faptul că instrumentul indică un consum mai mare decât ne este necesar nouă.

— Avem o breșă în navă?

— Mă îndoiesc să fim atât de norocoși, calculatorul navei ar fi depistat deja această problemă și ne-ar fi semnalat-o. Am consultat graficele de la debutul călătoriei şi am identificat că modificarea a apărut după ieșirea navei din labirint.

— Atunci? răzbătu nedumerirea din glasul Lunei.

— Atunci... există o singură explicație: avem un oaspete la bord.

14.

Scanările efectuate de Virto scoaseră la iveală prezența unei anomalii bioenergetice în sala motoarelor. Le ceru copiilor să se baricadeze în cabina de pilotaj, însă decise să-l ia pe Căpușă cu el, sperând că simțul său olfactiv, sau mai degrabă capacitățile sale extrasenzoriale, să-i fie de folos. Se știa, pe Krottan, încă dinaintea Renașterii, că romberdinii sunt o specie extrem de inteligentă, mulți fiind convinși că mamiferele aveau însușiri paranormale. Printre altele, se credea că pot citi gândurile și că pot prevedea viitorul. Un alt aspect bizar era că nu se înrudeau cu niciuna din-

tre speciile endemice. Existau două ipoteze legate de originea lor, ambele foarte greu de probat: prima susținea că romberdinii erau o specie felino-canidă indigenă care intrase în contact cu legendarele lipitori-vampir; cea de-a doua afirma că aceștia ar fi ajuns pe Krottan aduși de pe o altă planetă, eventual de pe mitologicul Tertius.

Virto se opri în fața ușii care dădea în sala motoarelor. Se așeză pe vine și-l mângâie pe Căpușă.

— Ia zi-mi, e cineva acolo?

Căpușă îi linse dosul palmei, apoi emise un scâncet scurt. Nu era un răspuns edificator, însă faptul că blana romberdinului se zbârlise reprezenta un indiciu că bănuiala lui ar fi putut fi reală. Nu avea încotro, trebuia să verifice. Întinse mâna spre panoul de acces.

— Nui, nui, nui – făcu Căpușă și-l înhăță de mânecă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, mititelule?

— Nui. Peicoliii!

— Pericol?

— Dai, dai, dai.

— Știu, simt și eu. Ascultă-mă, tu aștepți aici, eu deschid ușa. Dacă se împute treaba, o ștergi la Serus. Ai înțeles?

Căpușă îl fixă cu ochii săi mari, rotunzi, încercând să proceseze solicitarea bătrânului.

— Nui fugiii! făcu rânjindu-și colții.

— Bine, fă cum vrei, dar eu am să intru. În regulă?

— Dai, aprobă Căpușă și sări pe piesa în formă de trunchi de piramidă din proximitate. Își crăcănă picioruș ele bondoace, pregătindu-se să atace orice ar fi ieșit din cameră.

Privindu-l, Virto regretă din nou că nu era apt să experimenteze sentimentele oamenilor, era convins că devotamentul animalului inducea stări care meritau trăite. Mai aruncă o uitătură piezișă romberdinului, apoi ciocăni cu vârful toiagului, de trei ori, în panoul de comandă. De sub tăblia care culisă în plafon buzniră vălătuci denși de abur albăstrui. Virto rămase în așteptare, ațintind vigilent cadrul ușii. Conștientiza că nu era în cea mai bună formă, dar încă mai simțea o fărâmă din vigoarea *bestiuțelor*, își reaminti porecla Celor Cinci Sute, primită, cu un mileniu în urmă, de la bunul său prieten, ferdarul Tixt Nalmad, iar asta era suficient pentru a rezolva multe dintre problemele care ar fi putut tăbărî asupra lor din sala motoarelor. Șuieratul produs de duzele de ventilație se intensifică. Ceața se risipi, dezvăluind silueta unui umanoid care îi aștepta cu brațele în șolduri.

Individul, un tip înalt, cu chip prelung și ochi negri cu reflexii metalice, se holba la un punct imaginar din spatele bătrânului. Virto încercă să inițieze un contact mental, dar nu izbuti. Așa că se concentră pe aspectul său exterior. Hainele creaturii nu spuneau mare lucru, era îmbrăcat într-o salopetă albastră, avea o curea cu

cataramă metalică ovală și era încălțat cu bocanci grei. Atenția îi fu atrasă de două excrescențe osoase, de câțiva centimetri lungime, situate de o parte și de alta a frunții misteriosului vizitator. Hotărî să se apropie de el. Când ajunse la câțiva pași, un rânjet larg învie mina rece și inexpresivă a bărbatului.

— Te-ai cam ramolit, boșorogule! zise încornoratul, ca și cum s-ar fi adresat unui vechi camarad.

15.

Mișcările precise ale musafirului nepoftit care își prepara mâncarea, introducând comenzi pe consola Bucătarului-Șef, erau urmărite cu mare interes de gazde.

— Salturile mă seacă de energie, spuse, luându-și un bol aburind cu supă-cremă de ciuperci. Mereu trebuie să mă îndop după o astfel de cascadorie.

Virto, copiii și Căpușă tăceau în continuare, căutând să înțeleagă cine era enigmaticul oaspete. În niciuna dintre peregrinările sale, Virto nu întâlnise asemenea ființe, iar asta îl intriga. Însă surpriza cea mare o avusese când, tatonând mintea individului, fusese blocat de o forță copleșitoare. Se simțise ca o insectă care se izbește cu capul de un baraj hidrotehnic.

Serus rememoră o legendă de dinaintea Renașterii, care relata aventura echipajului unei corăbii purtate de furtună în cer. Din poveste mai reținea doar că su-

pravieţuitorii – un om de tinichea, o femeie şi o Umblătoare – fuseseră ajutaţi de un zeu cu coarne să revină acasă.

— E un zeu! decretă inopinat Serus.

Patru capete se rotiră spre el.

— Zeu? repetă Luna.

— Da. Am citit într-o legendă – „Călătoriile stelare ale corabiei *Bătrâna Doamnă*"...

— Nu e un mit, zise încornoratul, înfulecând o chiflă unsă cu unt de arahide, e vorba despre nava $4\pi R^3/3$.

— Cine eşti şi ce doreşti de la noi? întrebă Virto.

— Mi s-au dat diferite nume, dar îmi puteţi spune El. Mi-e dor de numele ăsta. Cât despre ce vreau de la voi, să zicem că e o chestiune de reciprocitate.

Serus îl luă în braţe pe Căpuşă, care mârâia agitat.

— Nu suntem interesaţi de companioni.

— Eşti sigur, băiete? Îmi păreţi cam înţepeniţi pe aici, se întoarse străinul către bătrânel.

— Poate că ar fi bine să ascultăm ce are de zis domnul... El, spuse Virto.

— O abordare mult mai pragmatică. În primul rând, să vă cunosc mai bine. Fac afaceri doar cu cei care îmi sunt simpatici. Aşadar, vă mulţumesc pentru ospitalitate, adăugă şi muşcă dintr-o pară suculentă. În al doilea... mai vorbim, zise plescăind cu zeama fructului prelingându-i-se pe bărbie. Doamne, ce savoare, bipezii ăştia chiar nu ştiu să-şi aprecieze la adevărata

valoare simțurile! Îmi permiți? o atenționă El pe Luna, întinzându-se după farfuria cu plăcintă umplută cu vișine și iaurt, apărută pe blatul mobil al Bucătarului-Șef.

16.

Catacombele de sub Templu erau o adevărată pacoste pentru anchetatori. Pericolele îi pășteau la fiecare colț – galerii gata să se surpe, capcane disimulate din timpuri străvechi, lipsa semnelor de orientare, tot soiul de lighioane, printre care câteva exemplare extrem de veninoase, poate chiar și mitologicele lipitori-vampir. Cu toate acestea, căutările nu sufereau amânare. Armin Sopra și ferdarul Gurro Alois Simandian își împărțiră oamenii în echipe de câte doi, ca să acopere cât mai mult din vasta rețea labirintică. Inițial, norocul le surâse. Identificând urmele lăsate de copii la coborâre, ajunseră într-o incintă imensă, numai că acolo lucrurile căpătară o turnură misterioasă. Pașii copiilor se opreau, inexplicabil, undeva în centrul încăperii, de parcă Serus și Luna s-ar fi evaporat în neant.

Sopra se aplecă asupra unei dâre și o analiză minuțios.

— Acestea nu sunt ale lor – îi șopti lui Inneun, arătând un set de amprente pe podea.

— Judecând după forma alungită, bănuiesc că sunt ale unui tip care-și târăște picioarele. Vedeți semnul

acesta? Tânăra arătă o adâncitură. Se repetă la intervale regulate. O fi vorba de un toiag? O persoană în vârstă, cu un baston?

— ... ori de una cu probleme locomotorii – o completă Sopra. Cred că putem concluziona că există posibilitatea ca cineva să-i fi așteptat aici și că acel cineva să fie încă cu ei sau să știe unde sunt. Însă avem o enigmă – Sopra își bătu preocupat cu arătătorul vârful nasului –, de unde a apărut șchiopul? Șeful pazei se aplecă și privi razant cu podeaua. Dacă la mijloc nu e o magie, presupun că aceea este direcția din care a venit. Ia doi oameni și investighează coridorul acela, îi ordonă, uitându-se către intrarea într-un tunel aflat la zece metri de ei.

— Am înțeles!

Femeia dădu să plece.

— A, făcu Sopra, ca și când și-ar fi amintit ceva în ultima clipă, deocamdată păstrăm confidențialitatea. Îmi raportezi doar mie.

17.

Virto, alături de Serus, care deja deprinsese majoritatea comenzilor Oului, trudea la consola din cabina de pilotaj, când își făcu apariția El. Bătrânul îi simți prezența și-și deschise mintea în vederea unei comunicări telepatice. Vizitatorul acceptă, semn că decisese să facă primul pas. Cei doi își tatonaseră tăria mentală

de la prima întâlnire, fără ca vreunul să fie pregătit să coboare garda. Chiar dacă nu percepea niciun fel de amenințare, Virto înțelese că puterile lui El îi erau net superioare, iar dacă voia să le facă rău, lui ori copiilor, n-avea cum să-l împiedice.

— *Deci așa arată extraversul?* își transmise Virto gândul spre El.

— *Da.*

— *Toate aceste singularități, energii și materii ale întunericului... Într-adevăr, fascinant! Cred că sora mea ar fi impresionată.*

— *Numai un suflet de artist ca al ei ar putea aprecia la justa valoare această feerie!*

— *O cunoști pe Kal?*

— *Nu personal, am colaborat de la depărtare.*

— *Interesant! Când?*

— *Pe când era Umbra Umbrelor...*

— *... iar tu erai un lider revoluționar,* rememoră Virto poveștile surorii sale.

— *Am avut fiecare misiunea sa, dar țelul era același, așa că am presupus că suntem aliați.*

— *Țelul fiind?*

— *Readucerea echilibrului. Îți este cunoscută sintagma oamenilor: istoria se repetă? Ei înșiși văd că ceva ciudat se petrece, deși nu pricep despre ce e vorba. Când conștiințele din extravers au intrat în contact cu acest univers, au întrezărit ocazia de a-l controla, de a-l adapta pentru reîntoar-*

cerea lor la existența materială. Ca să o poată face trebuiau să-i limiteze evoluția, să-i scadă entropia, fapt care a perturbat echilibrul dintre univers și extravers.

— Perturbarea?

— Da, o boală care mă macină. Și am obosit să tot țopăi dintr-o parte într-alta, să cârpesc pe ici, pe colo, ca șandramaua să nu se dărâme. Irosesc prea multă energie cu înlăturarea simptomelor, în loc să mă concentrez pe cauza problemei.

— Și anume?

— Energiile care țin universul în buclă cresc exponențial și, în definitiv, vor duce la ruperea sa. Urzeala continuumului e deja ciuruită, iar amestecarea lumilor noastre va duce la anihilarea lor reciprocă. Poarta dintre lumi, crăpată prin intermediul mim-cristalelor, a fost deschisă larg de Sen-ka-O-Blaka, o Umbră rebelă care trecuse în tabăra extraversiană. Sub pretextul de a facilita oamenilor parcurgerea distanțelor lungi prin galaxie, O-Blaka a forat în membrana dintre extravers și univers, inițiind Marea Amestecare. De fapt, totul a fost declanșat când o entitate planetară a decis să intre în comuniune cu oamenii.

— Gha'ay'a și Umbrele?

— Firește. Menirea Umbrelor era de a ghida fluxurile energetice dintre cele două lumi, însă Gha'ay'a le-a constrâns să interacționeze cu energiile captive în oameni, nepregătite de transcendență. Prin această ingerință le-a permis conștiințelor din univers, dornice de nemurire, să treacă

dincolo, iar celor din extravers, care tânjeau după reîntrupare, să revină în univers.

— Se vor deschide porțile cerului și spiritele morților vor reveni pe pământ, cită Virto.

— Profeția din Cartea Vieții de pe Prima Terra. Însă, ca problema să fie și mai complexă, în extravers au pătruns și conștiințe artificiale. Când Gha'ay'a a dăruit mim-cristalele oamenilor pentru a le înlesni comunicarea, aceștia le-au sintetizat, au reprodus calitățile gemelor genuine, creând inteligențe artificiale care le-au preluat modul de gândire și amintirile, însă care au dobândit conștiințe proprii.

— Există vreo posibilitate de a inversa procesul?

— Înainte de toate, e nevoie să tăiem conexiunea dintre extravers și univers.

— Ce am putea face?

— Noi, nu prea multe, dar Mama ta poate. Zeița cu O Sută de Brațe, ca nucleu al conștiinței planetare Gha'ay'a, are capacitatea de a curăța mizeria iscată de acest cataclism, de a trece printr-un catharsis această lume și astfel să distrugă punțile cu extraversul. Însă, deși a avut ocazia în trecut, din nu știu ce motiv, a refuzat. Așadar, pe ea va trebui să o îndupleci.

— Voi face tot ce-mi stă în putință. Am totuși o curiozitate: care vor fi efectele unui astfel de demers?

— Pentru noi, acestea vor fi dezastruoase. Acțiunea presupune eliminarea tuturor interferențelor dintre cele două lumi.

— Asta înseamnă că mim-cristalele se vor dezactiva?

— Da. Noi înșine suntem rodul acestor înrâuriri. Însă mim-cristalele sunt numai o fațetă a primenirilor ce vor surveni. Este greu să anticipăm toate implicațiile. Practic, se va naște o nouă lume, guvernată de legi noi.

— Există vreo soluție de a salva oamenii?

— Doar Zeița te poate lămuri în această chestiune. Oricum, sper ca voi să fiți mai norocoși în întreprinderea voastră. De când s-a întors pe planetă, eu n-am răzbit până la ea. Puterile mele sunt tot mai afectate de scăderea entropiei universului. Singurul lucru pe care-l pot face pentru voi este să vă ajut să ajungeți în sistem.

18.

Nava Ou intră în univers în vecinătatea gigantului gazos Sextus din sistemul Salno, înscriindu-se pe traiectoria către Tertius, a treia planetă de la Soare. Planeta, vărgată în diverse nuanțe de maro, apăru pe ecranul din fața lui Virto ocupând două treimi din suprafața acestuia. O puzderie de sateliți roiau în jurul ei, iar un inel de roci și gheață, ce sclipea multicolor în lumina soarelui, o aureola precum nestematele dintr-o tiară regală.

— Uitați-vă la biluța aceea, e Zalusa! El aținti cu arătătorul micuța lună ce tocmai răsărea din spatele gigantului. E furunculul de pe fundul galaxiei, locul din care a erupt molima ce a răpus civilizația umană.

— Este lumea natală a Zeiței cu o Sută de Brațe, își etală mândru Serus cunoștințele, acolo s-a dat legendara Bătălie a Zalusei, unde a pierit eroic prințul Aren.

— Îndrugi tâmpenii, băiețaș, îl mustră El. Vezi, dragul meu Virto, ce memorie scurtă au bipezii ăștia, iar tu vrei să fii unul de-al lor?

— Am studiat istoria imperială...

— Puștiule, ai învățat niște minciuni sfruntate, meșterite iscusit de niște propagandiști căcăcioși, dar care n-au nici în clin, nici în mânecă cu realitatea. Factual, aici s-a născut Josephine, omul care a avut privilegiul de a găzdui o vreme conștiința zeiței, iar prin comparație cu ce a urmat, legendara bătălie despre care bolboroseşti a fost o mică gâlceavă. Referitor la prințișorul Aren, nici măcar n-a participat la luptă, a uşchit-o cu coada între picioare după nurii unei domnișoare.

— Mi-ar plăcea să facem o escală, zise Serus străduindu-se să-și țină în frâu furia provocată de atitudinea impertinentă a musafirului. Sunt curios dacă a mai rămas ceva din Dom.

— Băiete, mă irită prostia ta. Nu deții nici informațiile elementare – domul inițial a fost pulverizat de un meteorit, acela a fost declanșatorul invaziei mim-cristalelor. Pe de altă parte, norii aceia groși camuflează mii de cupole din care se transmit indicații către toți mimii alfa din galaxie. Satelitul este unul dintre nodurile cardinale ale Comuniunii zalusiene și, deși majo-

ritatea forțelor inamice sunt concentrate la străpungerea blocadei Krottanului, sistemul e încă împânzit de Santinele.

— Vom da peste Umblători pe Tertius? se impacientă Luna.

— Indubitabil.

— Și atunci de ce ne grăbim într-acolo?

— O căutăm pe Mama... Blândețea din glasul lui Virto atenuă din efectul terifiant pe care îl avusese răspunsul lui El. Avem nevoie de sprijinul ei pentru a readuce stelele pe cerul Krottanului.

— Iubiții mei, spuse El, a sosit momentul să ne despărțim. Vă urez succes în misiunea voastră și vă las un cadou de rămas-bun!

În mâinile lui Serus se materializă astrocăutătorul din camera sa din Den, iar Luna primi un titirez metalic – jucăria sa preferată în copilărie, dăruită de Lenddol când împlinise cinci ani, pe care o pierduse când ferestrele cabinei sale de pe Nimbus fuseseră smulse de furtuna de deasupra Mării Sudului. El le zâmbi, execută o reverență și sublimă într-un nor de abur siniliu. Concomitent, pe ecranul radarului cabinei de pilotaj apăru un roi de puncte roșii.

— Santinelele! concluzionă Serus.

— Așezați-vă! Degrabă! îi îndemnă Virto. Nu ne-au luat în vizor, dar trebuie să ne ascundem cât mai repede!

Bătrânelul mări viteza. Suspensiile anti-inerțiale își făcură treaba, așa că pasagerii navei nu sesizară accelerarea, efectul observându-se numai pe monitorul din fața lui Virto. Inițial, ecartul dintre ei și punctele roșii se mări, însă nu trecu mult și Santinelele începură să recupereze teren.

— Ne apropiem de Quintus, zise Virto.

Apăsă două taste de pe consolă și afișă o sferă cu dungi albe, portocalii și maronii, cu o mare pată roșie în emisfera sudică. În imaginația bogată a lui Serus, imensa planetă căpătă trăsăturile unui ciclop morocănos cu ochiul roșu.

— Ne vom adăposti în acest anticiclon. Bătrânelul atinse cu arătătorul pata stacojie de pe ecran.

Apoi, tastând câteva comenzi, plonjă vehiculul prin norii de gaz. Nava hurducăia, trepida și pârâia din lonjeroane gata-gata să se sfărâme.

— Țineți-vă bine, suspensiile nu vor compensa în totalitate turbulențele.

Serus îl strânse la piept cu mâna stângă pe Căpușă, care clipea îngrozit, iar cu dreapta o ținea pe Luna, care, printr-un hublou activat de Virto, privea fascinată norii prin care coborau.

Era o ființă a văzduhului, iubea să zboare, iar uraganul în care tocmai se aruncaseră o seduse prin vigoarea sa. Șira spinării îi fu străbătută de fiori reci. Furnicăturile, radiind din spate, i se întinseră pe brațe și pe față, iar o stare extatică o cuprinse. Se simți în-

văluită într-un cocon energetic, de parcă se afla în pragul unei metamorfoze, o omidă ce se pregătea să devină fluture. Închise ochii. În spatele pleoapelor, mintea îi proiectă scene de la prima sa furtună din cer, cea de deasupra Mării Sudului de pe Krottan. În comparație cu aceasta, aceea era o boare blândă, și totuși exista un fir invizibil între cele două. Străduindu-se să descopere elementul de interferență, se trezi azvârlită într-o tornadă sentimentală devastatoare. Iubirea, frica, fericirea, disperarea se succedau amețitor. Era o pasăre prinsă într-un ciclon, care, neputând să evadeze, se zbătea să ajungă în ochiul acestuia, pentru a zbura cu el până ce intensitatea vântului va scădea, iar aripile ei firave o vor putea scoate de acolo. Atunci i se revelă noul destin: furtuna o căra către un pisc învăluit în nori, unde o aștepta cuibul în care avea să-și depună ouăle pe care le purta în pântec și din care aveau să se nască noii oameni.

Virto opri nava și dezactivă sistemele neesențiale de la bord, făcând ca urletul Ciclopului și turbulențele să se simtă și mai violent. Petrecură ore bune în centrul ciclonului, până ce Virto hotărî să părăsească refugiul. Cu toate că, spre norocul lor, Santinelele nu-i așteptaseră pe orbita lui Quintus, bătrânul decise că ar fi înțelept să rămână precauți. Ca să-și mențină o semnătură energetică joasă, înainte de reluarea cursului spre Tertius, activară exclusiv sistemele indispensabile.

19.

Seara era agreabilă. Zăpușeala de peste zi fusese stinsă de briza care adia înspre larg. Torvic Sulminas ieși la relaxare prin grădina Templului, delectându-se cu mireasma dulceagă a florilor și cu clipocitul cristalin al fântânilor arteziene. Grădina, a cărei splendoare era proverbială pe Krottan, era unul dintre puținele locuri dinaintea Renașterii, de pe vremea împăratului Duan al XIV-lea cel Luminat, care își conservaseră strălucirea. De întreținerea ei erau răspunzători cei mai pricepuți specialiști de pe planetă. Templul deținea cea mai bună școală în domeniul botanicii și horticulturii, deoarece, pe lângă pregătirea teologică, viitorii prelați trebuiau să-și însușească și disciplinele legate de cultivarea plantelor. Existau două justificări ale acestui fapt: prima era de natură teologică, tradiția pretinzând că Grădinarii sunt continuatori ai lui Adam, cel dintâi îngrijitor al grădinii Creatorului, Edenul, actualul Den; cea de-a doua, mai pragmatică, ținea cont de realitatea cotidiană, Krottanul, fiind o societate agrară, avea nevoie de specialiști în agronomie.

Sulminas coti pe o alee care îl duse într-un labirint cu ziduri din gard viu, a căror înălțime depășea de două ori statura unui om. Arbuștii erau tunși meticulos, dând impresia că labirintul ar fi fost clădit din cărămizi verzi. În mijlocul capodoperei peisagistice se afla un măr, despre care se spunea că crescuse din

semințele fructului pe care le adusese iluminarea lui Adam și a Evei.

— Prefer plimbările nocturne, îmi place răcoarea, și parcă jocul umbrelor e mai missterioss – zise Torvic, așezându-se pe una dintre cele patru bănci de sub coroana stufoasă a pomului.

— Preasfinția Voastră, unele jocuri pot dobândi accente sinistre, dacă nu se respectă regulile, răspunse o voce dintr-un ungher obscur.

— Poți ieși din asscunzzătoare, Lenddol, ssuntem ssinguri.

Prim-concubinul Lenddol păși sfios în afara întunericului.

— Ssunt de acord, continuă prelatul. Și eu detesst jucătorii necinsstiți.

— Această categorie îi include și pe cei ce răpesc copii?

— Nu-mi place inssinuarea, dar îți mărturissessc că nu ssunt în sspatele acesstei afaceri. La ce mi-ar folossi? Nervii tuturor ssunt și așa întinși la maximum. Înțelept ar fi ssă căutăm ssoluții ssă dezzamorssăm tenssiunile, nu să turnăm gazz pe foc.

— Sugerați că cineva din Den ar putea să o răpească pe fiica consulului și pe fiul primarului fără ca Preasfinția Voastră să știe?

— Nu. Nu cred că cineva ar fi cutezzat. Tocmai de aceea, am o vagă ssusspiciune că Luna și Sseruss nu ssunt răpiți ssau, cel puțin, nu de cineva din capitală.

— Atunci, de ce nu-i găsim?

— Ca ssă rezzolvăm enigma dispariției lor, ar fi necessar ssă cugetăm assupra celor care ar avea profit din aceasstă ssituație. Nu esste un ssecret că relațiile dintre Ținutul Norilor și Templu nu ssunt sstrălucite, înssă esscaladarea lor ar da apă la moară numai adepților curentului sseparatisst. Unele păssărele mi-au ciripit că la orizzontul esstic sse adună nori negri. Așadar, poate că vinovații trebuie căutați undeva printre nori.

Lenddol se sculă brusc de pe bancă, săgetându-l aspru pe Sulminas. Grădinarul îi susținu căutătura, parând-o cu tăișul unui surâs glacial.

20.

Tertius apăru pe monitoarele Navei Ou ca un disc gălbui plin de pete negre unite între ele cu linii subțiri, aidoma unei victime neajutorate, capturate în plasa azvârlită de un retiar. Virto decise să se apropie dinspre soare, considerând că așa vor fi mai greu detectați. Prevăzuse că prezența lor nu va trece neobservată, dar cu cât erau reperați mai târziu, șansele de a ajunge la suprafață creșteau semnificativ. Pentru ultima etapă a voiajului, așteptară ca unica lună a lui Tertius să se afle pe aceeași parte cu soarele și, utilizând-o drept paravan, țâșniră spre planetă.

Surprinzător, Santinelele nu-și făcură apariția în interiorul orbitei lunare. Însă, la cinci mii de kilometri

altitudine, când inițiară procedurile dinaintea asolizării, subit, fără niciun avertisment, sistemele de bord încetară să funcționeze. Nava intră într-o descensiune necontrolată accelerată, care amenința să o sfâșie în bucăți. Virto știa că atâta timp cât erau în aer, carena va rezista, dar, de asemenea, era conștient că dacă nu va reuși să activeze generatorul de câmp antigravitațional, impactul cu solul avea să le fie fatal.

De îndată ce atinseră straturile superioare ale atmosferei, Oul se transformă într-un bulgăre de foc. Virto își lipi palmele de consola de comandă și închise ochii, ca și cum ar fi intrat într-o transă de invocare a unor entități salvatoare. Chipul său reluă mina zeului sculptat în piatră, care-i scosese din încercuire.

Copiii și romberdinul se zgâiau prin hubloul din fața lor, urmărind perplecși apropierea vertiginoasă a solului. Inimile lui Serus și a Lunei băteau sincronizat, ca un ciocan pneumatic, iar frunțile li se broboniseră de picături mari de transpirație rece ca gheața. Băiatul scrâșni din dinți și-și înfipse unghiile în brațele scaunului. Fata închise ochii, pregătindu-se de impact.

În clipa de dinaintea ciocnirii, nava frână accentuat și o lumină roșie, însoțită de un țiuit ascuțit, străbătu Oul. Alarmele își începură anunțurile stereotipe:

— Impact iminent! Impact iminent! Impact iminent!

100 de metri... 50 de metri... 25 de metri... 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3...

Liniște.

Altimetrul se blocă la cifra trei.

Virto își trase sufletul o fracțiune de secundă, apoi se sculă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Să coborâm! Repede, repede! Să coborâm! îi zori pe copii.

O rupseră la goană spre ieșire. În vestibul, Serus și Luna revăzură rampa de acces coborâtă, doar că, deși știau că părăsiseră Krottanul de ceva vreme, constatară, ușor surprinși, că de partea cealaltă nu erau catacombele Denului, ci un sol nisipos galben-auriu. Săriră afară, într-un aer înăbușitor și o lumină albă dureros de puternică. Oul plutea la trei metri de pământ, înconjurat de dune ce se ridicau precum valurile înspumate ale unei mări agitate. Fantome din praf fin, născute din urletul prelung al vântului ce biciuia necruțător coamele de nisip, se mlădiau într-un dans tribal, dând împrejurimilor un aspect de tărâm bântuit.

— Trebuie să ne îndepărtăm de navă, zise Virto. Serus, suie pe una dintre dune și verifică dacă se vede ceva în apropiere.

Băiatul luă pieptiș povârnișul, cu picioarele afundându-i-se până la genunchi. Era mai solicitant decât preconizase; nările și gura i se uscară de la căldură și efort, resimțind fiecare inspirație ca pe un șmirghel

coborându-i pe gâtlej. După un sfert de oră, ajunse în vârf. Privi roată, făcându-și palma streașină la ochi. Deșertul se întindea dezolant de la un orizont la altul. Doar nisip, nimic altceva. Căzu în genunchi, cuprins de disperare.

Cu coada ochiului, prinse o mișcare în depărtare. Inițial crezu că vibrația dunelor este un efect optic provocat de dogoarea astrului, numai că iluzia deveni realitate în numai câteva minute. Mai multe siaje, aidoma unor dâre produse de viermi imenși deplasându-se cu mare viteză pe sub pământ, se îndreptară către ei din toate direcțiile. Serus își scutură capul, își frecă energic fața și se uită atent, să se convingă că nu halucinează.

— Vin! Vin! Vin de pretutindeni, urlă, împleticindu-se spre Virto și spre Luna.

— Ce facem? șopti Luna spre Virto.

— Așteptăm. Oricum, n-avem unde fugi.

Fâsâitul tern care străbătea din depărtare crescu repede în intensitate, transformându-se în șuieratul unor reptile înfometate. Solul din jur trepida mărunt, anunțând iminenta sosire a Santinelelor. O clipă, se lăsă liniștea, apoi din adâncuri țâșniră către înaltul cerului ofidieni negri, cu solzi sticloși și priviri învăpăiate, unduindu-se în urmărirea fluierului unui îmblânzitor invizibil. Unul dintre șerpi se lăsă înspre ei. Luna scăpă un țipăt. Căpușă schelălăi. Serus își ridică

mâinile, într-un gest instinctiv de apărare. Virto, însă, rămase calm și neclintit. Reptila se opri la câțiva metri de ei, întinzându-se pe nisip, cu gura căscată.

— Vrea să intrăm, le transmise Virto.

— Nici nu mă gândesc, îngăimă Serus.

— Nu prea cred că avem de ales, admise Luna.

Copilul-zeu pătrunse primul în cavitatea bucală a imensei creaturi. Ceilalți i se alăturară, cu pași timizi. Bestia închise fălcile și, scufundându-se din nou în marea de nisip, o apucă spre miazăzi.

Partea a II-a

Creatura își încolăci unul dintre brațele lungi în jurul capului bătrânului și, contractându-se, îl determină să deschidă gura. Cel de-al doilea îi pătrunse viguros în cavitatea bucală. Serus observă cum gâtul lui Virto se lărgește, permițând tentaculului să pătrundă în stomac.

Capitolul IV
Revederea

21.

În ajunul marii sărbători krottaniene – Ziua Încercării, reprezentanții tuturor delegațiilor provinciilor s-au întâlnit la Citadelă ca să le fie prezentate ultimele detalii legate de protocolul evenimentului de la Templu. La finalul ședinței, ferdarul Gurro Alois Simandian pândi un moment prielnic și-l abordă pe Lenddol.

— Am o informație care s-ar putea să vă intereseze.

— Orice detaliu referitor la anchetă trebuie adus la cunoștința lui Armin Sopra.

— Nu despre căutarea copiilor e vorba.

Lenddol îl iscodi intrigat pe Simandian.

— Vă ascult.

— Aș dori să mă însoțiți, aici și pereții au urechi.

— Dumneavoastră știți mai bine.

Cei doi intrară în grădina înmiresmată de parfumul trandafirilor ramorieni. Un pescăruș ce-și făcea siesta pe un bolovan, stingherit de apariția celor doi, își desfăcu aripile și-și luă zborul cu un fâlfâit zgomo-

tos. Se duseră tăcuți la extremitatea dinspre mare a promontoriului pe care se înălța falnic reședința milenară a Nimrozilor.

— Ce se va întâmpla dacă nu o vom găsi pe Luna? întrebă Simandian, oprindu-se la umbra unui măslin bătrân.

— Nu luăm în calcul această opțiune.

— Nici noi. Dar dacă ar fi să teoretizăm.

— Doamna Norilor ar fi foarte supărată și nu pot să prevăd întru totul...

— Da, probabil că așa va fi, dar care ar fi consecințele asupra dumneavoastră?

— Regulile, în astfel de situații, nu lasă loc de interpretări. Doamna va da naștere unei noi succesoare și va alege un alt prim-concubin căruia să-i încredințeze onoarea de a o proteja. Eu voi primi alte îndatoriri.

— Adică veți fi exilat? Veți fi trimis la munca de jos?

Lenddol nu răspunse. Personal, nu era afectat prea tare de pierderea copilei, știa că nu era tatăl ei, însă îl preocupa retragerea privilegiilor conferite de statutul său, aspect ce i-ar fi transformat viața într-un calvar.

— E injust, mai ales că nu aveți nicio vină, continuă Simandian. Numai că temperamentala Fria va reacționa impulsiv, ca întotdeauna, uitând lucrurile bune pe care le-ați făcut.

— Să nu mergem cu scenariile atât de departe.

— Aveți dreptate, e o variantă ipotetică. Totuși, am auzit, din surse de încredere, că Fria, pentru a fi îmbu-

nată, ar putea primi dezlegare de la Sulminas să se căsătorească cu Xers Dorddesai.

Lenddol nu-și putu stăpâni uimirea.

— Asta ar încălca canoanele...

— Marele Grădinar are ultimul cuvânt în atare chestiuni.

— Sulminas ar îngădui o alianță matrimonială între Den și Ținutul Norilor?

— O, nu. Nicidecum.

— Unde vreți să ajungeți?

— Să spunem că anumite grupuri influente din cercurile aristocratice consideră că a sosit vremea schimbării dinastiei conducătoare din Ținutul Norilor și că reprezentați o variantă agreată. O persoană capabilă să readucă normalitatea, bazată pe respectarea Sfântului Principiu, în relațiile noastre.

— Îi va permite să urce pe tronul Nimrozilor, dar va trebui să renunțe la consulat. O vrea în Den, să o poată controla?

— E o interpretare cam simplistă, dar cred că ați prins ideea.

— Și dacă Fria va refuza oferta?

— Nu m-aș îndoi de iscusința Marelui Grădinar.

— Înțeleg, voi reflecta la această posibilitate, replică Lenddol, apoi salută printr-o scurtă înclinare a capului și făcu cale-ntoarsă spre Citadelă.

22.

Voiajul în burta șarpelui dură jumătate de oră. Încă din timpul călătoriei, Virto înțelese că mijlocul de transport era un organism simbiotic, o combinație mașină-ofidian. Caracteristicile biologice ale trupului erau infime, doar pe alocuri transpăreau țesuturi, vene și oase. Mare parte a corpului era dintr-un material cristalin, o varietate de cuarț, iar mintea ce coordona vietatea, modul de raportare la ambient, era eminamente umană. Virto recunoscu șablonul repetitiv în structura ofidianului. Amprenta recognoscibilă a mimcristalelor îi întărea convingerea că se aflau în custodia Umblătorilor Zalusieni.

Șarpele îi lăsă pe un coridor lung, al cărui aspect, ca de altfel tot ce îi înconjura, respecta cu strictețe arhitectura fractală. Se gândi că, într-un anumit fel, revenise acasă, printre ai săi. Chiar dacă Umblătorii erau oile negre ale familiei, nu putea omite că se înrudeau. La sosire îi preluă un tip obez și chel, plin de cicatrici și tatuaje, al cărui corp arăta de parcă ar fi fost încropit din bucăți transplantate de la indivizi diferiți. Omulpuzzle, cum îl botezase Serus în mintea sa, îi ceru telepatic lui Virto să-l urmeze.

La capătul unei perindări lungi prin holuri întortocheate, ajunseră într-o încăpere semisferică, cu diametrul de treizeci de pași. Camera era învăluită într-o lumină palidă azurie, ce provenea de la o gemă octo-

gonală încastrată în vârful cupolei. Imediat, după ce-i invită să intre, printr-o apertură circulară, omul-puzzle plecă fără să le spună nimic. În spatele său, intrarea se strânse aidoma unui sfincter, nelăsând nici cel mai mic indiciu al existenței sale.

Căpușă dădu o raită prin celulă, amușinând. Se întoarse cu coada între picioare și se așeză lângă stăpân, holbându-se hipnotic la ochiul albastru din tavan. Tuturor le era limpede că cristalul nu era o simplă lustră.

— Ne e sete, strigă Serus, uitându-se în sus. Avem nevoie de apă și hrană...

— ... și de o baie, îl completă Luna. Altfel ne împuțim rău.

Serus, luându-și romberdinul în brațe, se duse la peretele din stânga intrării și se așeză cu spatele lipit de el. Fata îl însoți.

Sfincterul se desfăcu din nou, iar prin el pătrunseră trei monstruozități. Arătau ca niște sepii înalte de doi metri, care se deplasau lipăind pe opt tentacule, în timp ce alte două, mai lungi, înzestrate cu ventuze, fluturau în jurul lor. Partea superioară a cefalotoracelui era prevăzută cu un orificiu oval, pesemne gura hidoșeniilor, iar la trei degete mai sus erau poziționați doi ochi cu pupilele în forma literei W, ce clipeau des din perechi de pleoape verticale. Toate trei aveau câte un cristal în frunte. Culoarea pietrelor – roșie, verde, respectiv mov – făcea ca și epiderma creaturilor să prindă

nuanța corespunzătoare. Altminteri, acesta era și singurul element care deosebea cele trei făpturi.

La apariția sepiilor, din peretele dinapoia Lunei și a lui Serus crescură două corzi negre, late de o palmă, care se încolăciră în jurul lor, imobilizându-i. Concomitent, din plafon coborî o a treia, care-l înfășură pe Virto. Bătrânul nu opuse rezistență, copiii însă se zbătură și țipară din toți rărunchii. În vacarmul creat, romberdinul reuși să se extragă din strânsoarea corzii care-l ținea captiv alături de Serus, pregătindu-se să se arunce asupra sepiei roșii.

— Nuuu! strigă băiatul. Nuuu, Căpușă! Fugi! fugi!

Romberdinul șovăi. Își mută indecis privirea de la sepie la ușa rămasă deschisă.

— Fugi! Salvează-te!

O zbughi spre ieșire. Din tavan șfichiui fulgerător o altă coardă, dar romberdinul o evită la mustață și efectuă un salt lung care-l trecu prin sfincter cu o fracțiune de secundă înainte ca acesta să se închidă.

Fiecare dintre creaturi luă în primire câte un prizonier. Cea verde se duse la Virto, cea roșie la Serus, cea mov se îndreptă spre Luna. Fiindcă sepia verde era cea mai apropiată de prizonierul său, copiii avură răgaz să vadă desfășurarea evenimentelor. Creatura își încolăci unul din brațele lungi în jurul capului bătrânului și, contractându-se, îl determină să deschidă gura. Apoi vârî viguros cel de-al doilea braț în cavitatea bu-

cală a omului. Serus observă cum gâtul lui Virto se lărgește, permițând tentaculului să-i pătrundă în stomac. Băiatul, cuprins de furie, se zbătea cu toată forța, chinuindu-se să rupă chingile care-l fixau de perete, dar cu cât se căznea mai abitir, cu atât strânsoarea devenea mai puternică.

— Vă rog! Opriți-vă! Nu ne faceți rău! Vă rog! Vă spunem orice, vă dăm orice. Lăsați-ne să plecăm! Noi nici măcar nu trebuia să fim aici.

Văzând că rugămințile nu au efect, Serus schimbă registrul:

— Dacă îi va lipsi un singur fir de păr, nenorociților, am să vă rup în bucăți! Am să vă smulg tentaculele și am să vi le prăjesc! Încetați imediat, n-auziți?

Sepiile ajunseră la ei. Luna plângea, tremurând ca varga, cuprinsă de o spaimă paralizantă. Înainte de a percepe textura lipicioasă a apendicelui cu ventuze învăluindu-i capul, Serus surprinse cu coada ochiului cum tentaculele lungi ale creaturii mov se întind spre fată. Apoi craniul îi fu supus unei presiuni sfâșietoare, iar gura i se căscă din reflex.

23.

În crucea nopții, silueta unei calești gonea către locul de ancorare al Nimbusului. Trase lângă aerostat cât să coboare o persoană și-și reluă numaidecât deplasarea, pierzându-se în crângul de la poalele Colinei Mărului.

— Bună seara, domnule Boudata! se auzi din interiorul nacelei.

Sirob urcă în grabă cele câteva trepte și, odată ajuns în dirijabil, își scoase pelerina cu capișon larg și i-o înmână majordomului, un tânăr înalt, îmbrăcat într-o livrea albastră împodobită cu galoane și fireturi argintii.

— Mă duc să vă anunț! zise intendentul, după ce-l conduse în sala de lectură.

Într-un sfert de ceas, afișând un zâmbet larg, sincer, își făcu apariția Doamna Norilor. Purta o rochie de seară purpurie, cu un decolteu adânc, ce oferea scena perfectă pentru etalarea splendorii salbei Colivia Sufletelor.

— Sirob!? S-a întâmplat ceva?

— Da. Și multe altele sunt pe cale să se producă. Nu vreau să te rețin, am venit doar să te avertizez și să-ți cer sprijinul.

— Te ascult?

— Xers nu știe de demersul meu, nu i-am spus, deoarece nu cred că ar fi fost de acord. Se află într-o situație ingrată, e prea orgolios să o recunoască, dar acesta e adevărul.

— Despre ce e vorba? Fii, te rog, mai expeditiv.

— Marele Grădinar îl are la mână și-l condiționează să întreprindă acțiuni pe care nu și le dorește.

— Cu ce îl șantajează?

— Cu Serus. Marele Grădinar a aflat că băiatul suferă de Boala Cerului. I-a zis lui Xers că își poate salva fiul numai dacă... Sirob se opri, înghițindu-și vorbele.

— Dacă ce?

— Uf! Nu știu cum să... Pe Sirob îl trecură toate apele. Dacă îl ajută să se scape... de tine.

— Înțeleg! Fria își compuse o morgă impasibilă, însă Sirob își dădu seama că rotițele din mintea ei se învârteau la turație maximă. Această solicitare are legătură cu răpirea Lunei?

— Nu sunt sigur, s-ar putea să facă parte din plan. Fria, te implor, scoate-ne din Den.

— Sirob, prioritatea mea este să o găsesc pe Luna. În privința plecării tale, mi-e teamă că ea depinde de Xers. Acum, iartă-mă, am o întâlnire importantă.

24.

Îi bubuia capul. Era amețit și îi era rău de i se întorcea stomacul pe dos. Era lipsit de vlagă, lungit pe o podea rece ca un sloi de gheață. Auzi foșnete în preajmă, dar nu era în stare să deschidă ochii.

— Serus! Serus! o șoaptă dulce îi susură la ureche. Bea asta, te vei simți mai bine.

Cineva îi propti de buza inferioară un recipient cu apă. Sorbi. Lichidul i se scurse pe gâtlej provocându-i usturimi înfiorătoare, de parcă înghițise lavă incandescentă. Totuși, apa îl mai revigoră puțin. Miji pleoapele și, cu vederea împăienjenită, o zări, în sclipirea ochiului azuriu din plafon, pe Luna oblojindu-l. Își reaminti unde era. Deși îi era jenă de vulnerabilitatea

sa, se bucură că fata îi acorda atenție. Cumva, își revenise înaintea lui, după episodul de tortură la care fuseseră supuși. Ăsta putea fi un semn bun. Pesemne, într-un sfârșit, bestiile se înduraseră și o lăsaseră în pace.

— Tu... cum ești? bălmăji Serus.

— Bine!

— Trebuie... să scăpăm de aici.

— Ş̦ş̦ş̦t! Luna îi acoperi gura cu palma și-i oferi un surâs ş̦trengăresc, bizar într-un anumit fel, nepotrivit fizionomiei ei. Odihnește-te, în starea asta nu vei ajunge departe.

Lui Serus i se păru o idee bună, așa că închise ochii și se lăsă purtat pe valurile onirice. Undeva, în sinuoasele circumvoluțiuni ale creierului, începu să încolțească o frumoasă poveste de dragoste.

25.

Se trezi întremat. Luna, la câțiva pași de el, era adâncită în lumea viselor, iar Virto era în continuare ghemuit în mijlocul camerei. Fiecare dintre ei avea alături o cană cu apă. Bău. Era dulce și călâie.

Se ridică ezitant și se duse spre Luna. O zgâlțâi ușor.

— Trezește-te! Trezește-te!

Fata mormăi.

— Apă!

Serus o cuprinse după talie și o săltă în capul oaselor. Îi puse cana la gură. Luna înghiți de două ori și-și întredeschise ochii.

— Mulțumesc!

— Am o nedumerire. Când mi-ai dat tu mie să beau, arătai mult mai bine. Ce s-a întâmplat între timp?

Fata îl privi confuz.

— Serus, e prima oară când mă trezesc după... după... știi tu ce.

— Hm! Ciudat... Oricum, trebuie să găsim o cale de a evada. Eu nu mai vreau să trec prin calvarul ăsta.

— Simplu de zis.

— Așteaptă, mă duc să văd ce face Virto.

Luna aprobă din cap, apoi duse încet cana la gură și luă o înghițitură.

Respirația bătrânului era greoaie, neregulată. Avea ochii ațintiți în tavan, iar sclerotica îi devenise de un gri-murdar, morbid.

— Ești bine? întrebă Serus. Nu primi răspuns.

Băiatul îl târî la marginea celulei, sprijinindu-l de perete. Constată cu uimire că era mai ușor decât se aștepta. După ce îl așeză, luă cana de la Luna și-i dădu să bea. Apa avu un efect de-a dreptul miraculos asupra bătrânului, în doar câteva secunde redobândindu-și mobilitatea și coerența în vorbire.

— Nu putem rămâne aici, zise Virto! Se vor întoarce, iar cea de-a doua sesiune va fi cruntă.

— Asta ziceam și eu, dădu din cap Serus. Ce vor de la noi?

— Orice detaliu despre lumea de dincolo de blocadă.

— Dar noi nu știm nimic! se revoltă Luna.

— Nu caută ceva anume, ci orice amănunt care i-ar putea ajuta pentru Înfruntarea Finală. Zalusienii nu au nicio informație referitoare la ce se petrece pe Krottan, de peste un mileniu, de la izgonirea lor de către ferdarul Tixt Nalmad. Nu se vor lăsa până ce nu vor fi stors totul de la noi.

— Nu le vom...

Serus nu izbuti să-și ducă la capăt fraza, corzile șfichiuiră din nou, legându-i fedeleș.

Sepia verde reapăru în sfincterul care se desfăcu cu un fâsâit metalic, precum pupila unui ochi în beznă.

— Salut, Verde! Ce mai faci? spuse zeflemitor Serus. Ne-a fost dor de tine.

În pofida faptului că făptura nu era aptă să se exteriorizeze prin grimase, băiatul avu impresia că gura ovală capătase o schimonosire sadică. Se apropie de Serus și-i cuprinse capul cu unul dintre tentacule. Șuieratul de la intrare se auzi din nou. Când irisul atinse dimensiunea unei portocale, prin el se năpusti Căpușă, aruncându-se asupra sepiei. Unul dintre membrele creaturii îl prinse în zbor, încolăcindu-se rapid în jurul lui. Romberdinul mârâia, ostenindu-se să-și înfigă colții în tentaculul care se contracta puternic.

— Lasă-l! Lasă-l în pace, îl omori! zbieră Serus.

Strânsoarea se înteți, iar Căpușă abia mai respira.

— Lasă-l! Te implooor!

Un pârâit scurt al coloanei vertebrale curmă brusc suferința animalului.

— Nenorocitule! O să regreți! Oho, cum o să regreți! Îți jur, chiar de va fi ultimul lucru pe care-l voi face, te voi sugruma cu propriile-ți măruntaie – răcni mânios băiatul. Lacrimile îi inundară chipul, dezlegându-i baierele sufletului. Începu să plângă în hohote, așa că nu înțelese scena care avea să i se deruleze sub priviri peste câteva clipe. Abia ulterior, evocând întâmplarea, reuși să pună cap la cap șirul evenimentelor. O lance cristalină neagră, având în vârf gema verde a creaturii, răsări din capul acesteia și, făcând o voltă amplă, se înălță izbind cu putere ochiul azuriu, sfărâmându-l. Apoi lancea se retrase, lăsând o gaură în capul sepiei. Prin ea, în pragul aperturii, Serus zări un individ într-o ținută ce aducea cu o uniformă militară.

— Urmați-mă! îi îndemnă acesta, pe un ton ce nu admitea refuzul.

Se eliberară precipitat din chingile flasce și se grăbiră să părăsească celula groazei.

26.

În apartamentul consular de pe Nimbus 7 era întuneric. Doar razele blânde ale reginei nocturne scăldau,

într-o lumină sidefie, siluetele celor doi îndrăgostiți. Așezați pe pat, Xers luă mâna Friei între palmele sale și o duse la piept. Femeia își lipi buzele de ale partenerului, într-un sărut suav. O îmbrățișă senzual, apoi apucă șiretul de la spatele rochiei de seară și-i desfăcu delicat fundița. Îi sărută lobul urechii, îi atinse cu vârful limbii gâtul, coborând către umerii goi, a căror piele fină mirosea discret a mentă și iasomie. Se ridicară în picioare. Fria își lăsă rochia să se scurgă pe podea, rămânând complet goală. Bărbatul înmărmuri, cu gura întredeschisă. Avea în fața sa corpul unei nimfe. O capodoperă a naturii. Talia fusiformă și rotunjimile provocatoare ale șoldurilor i se părură, de această dată, mai frumoase decât atunci când le văzuse prima oară. O luă în brațe și o întinse pe pat. În câteva mișcări scăpă de haine, care zburară de pe el ca și cum ar fi fost însuflețite de energia erotică ce umpluse încăperea. Se strecură apoi în așternuturile catifelate, lipindu-se de trupul fierbinte al femeii.

27.

Stăteau lungiți, tăcuți, urmărind absorbiți jocul umbrelor proiectat pe zidul opus ferestrei. Ea își ținea capul pe pieptul lui, ascultându-i ritmul inimii, iar el juca ușor între degete părul ei mătăsos.

— Cine a fost? întrebă Xers.

— Cine a fost? făcu nedumerită Fria.

— Cu cine te-ai întâlnit mai devreme, de era cât pe ce să amânăm bucuria revederii?

— A, un emisar de la Templu. N-a durat nici zece minute...

— A durat cu zece minute mai mult decât era nevoie, zise bărbatul, surâzând. Și ce voia?

— Chestiuni protocolare...

— La miezul nopții?

— În politică nu există ore nepotrivite. Fria râse. Zorii sunt încă departe. Nu? Sau te grăbești?

— Noaptea asta e a noastră. Nici goarnele Înfruntării Finale nu mă vor scoate din dormitorul tău.

Fria se propti în cot și-l pironi cu privirea.

— Ce-i?

— Vreau să-ți văd ochii când îmi răspunzi la următoarea întrebare.

— Sună primejdios.

— Este. Deci, cât ai de gând să mai amâni decizia de a mă avea seară de seară în patul tău?

— Dacă ar depinde de mine, m-aș căsători cu tine acum, dar...

— Îți interzice maestrul păpușar și tu ești un băiat ascultător care nu-l poate supăra.

— Fria, nu înțelegi, nu e atât de simplu.

— Te sperie incompatibilitatea genetică? Nu te îngrijora aiurea, tontule. Fria îndulci cuvântul cu un chicotit ludic. Spre știința ta, așa ceva nu există. E o năs-

cocire a Templului, de teamă ca Orientalii să nu preia conducerea Krottanului. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla cu puterea Marelui Grădinar dacă Nimrozii și Asumii s-ar alia. Ar deține și puterea și legitimitatea de a cârmui această lume către un viitor luminat.

Xers se sculă din pat, adunându-și hainele de pe jos.

— Nu pot. Și tu și eu avem anumite obligații...

— Sunt scuze care nu valorează nici cât negru sub unghie. Știu că te preocupă dispariția lui Serus, mă macină aceeași durere, dar mai știu că doar luptând îmi pot salva fiica, îi putem salva pe amândoi.

— Poate că am greșit. Voiam să...

— Xers, ziua în care te vei lămuri că Rozaliul e o canalie fără scrupule nu e departe. Trebuie să ai curajul să-ți asumi destinul, indiferent de consecințe! Nu poți nega ceea ce ești. În venele tale clocotește sângele lui Nimrod, fiecare strop al ființei sale îți urlă să-i scoți poporul la lumină, să-l scapi de sclavie, de lanțurile superstițiilor primitive. Nu te vei putea opune chemării! încheie femeia răstit, în timp ce ușa dormitorului se trânti înapoia lui Xers.

28.

Coridoarele prin care treceau nu erau la fel ca cele de la coborârea din șarpe. Remarcară, în strălucirea gălbuie a globului ce levita la două palme deasupra sal-

vatorului lor, că acestora le lipsea patternul repetitiv. Pătrunseră în ele îndată ce părăsiră celula groazei, utilizând o trecere camuflată de un panou imens, pe care, în pofida masivității sale, soldatul îl dislocase cu o singură mână.

Merseră într-un ritm alert mai bine de două ceasuri prin galerii, până ce ajunseră într-o incintă oarecum dreptunghiulară. Încăperea, cu pereții bătuți în cristale multicolore care străluceau jucăuș în lumina levglobului, era relativ îngustă și nu foarte înaltă. Pe podeaua ei erau împrăștiați haotic bolovani de diverse dimensiuni. Soldatul se duse țintă la unul dintre ei și îl mută fără pic de efort, dezvăluind gura unui puț.

— Săriți! ordonă pe un ton ferm.

Băiatul se apropie de marginea gropii, aruncând o privire. Jos se căsca o beznă compactă, un hău care-i făcu pielea de găină.

— Acolo? înghiți el în sec. Ești sigur?

— Sari! repetă soldatul, țintuindu-l cu ochii integral negri, identici cu ai lui Virto.

— Voi sări eu primul.

Bătrânelul îl dădu în lături pe băiat și se lansă cu capul înainte în puț. Luna pregetă preț de câteva respirații, închise ochii și păși în gol.

— Deci, nu votăm?

Serus strânse din dinți, închise pleoapele și sări. Avu impresia că picajul durase câteva minute, în rea-

litate nu trecuseră nici zece secunde și se pomeni, surprins, într-un lac subteran.

— N-aș fi crezut că există pe Tertius atâta apă într-un loc, spuse dârdâind, după ce înotă la mal.

Soldatul puse globul zburător pe podea, bătu o darabană scurtă într-o zonă anume a acestuia, iar sfera începu să emane căldură.

— Așezați-vă în jurul lui. După ce vă veți usca, ne continuăm deplasarea.

— El e Aren din vița Nimrozilor, cândva prințul moștenitor al Jilțului Șarpelui, ambasadorul Nara Simha al Arusei și, cea mai onorantă dintre funcții, iubit al Zeiței, încheie Virto prezentarea salvatorului lor.

— Îl cunoști? făcu surprinsă Luna.

— Da. E un vechi... foarte vechi prieten de-al meu.

Prințul luă loc pe o piatră de lângă ei.

— Bună, Luna! Bună, Serus! Îmi pare bine să vă cunosc.

— De unde ne știi numele? fu curios Serus.

Aren își atinse fruntea cu arătătorul, apoi îl îndreptă către Copilul-zeu.

— Ești călugăr al Ordinului?

— Nu, dar pot intra în comuniune cu Virto. Sunt un simbiot care a preluat corpul omului Aren. Dar pentru că am fost implantat după decesul lui, am reușit să recuperez puține din amintirile prințului și nici din trupul său nu s-a păstrat mare lucru. Organismul lui

s-a deteriorat și, neavând la dispoziție altul, am fost silit să-i înlocuiesc componentele cu altele, unele dintre ele artificiale.

Serus se întoarse către Virto.

— Din nefericire, continuă prințul, Cei Cinci Sute nu au această opțiune, contopirea cristalelor lor cu latura umană e mult prea profundă pentru a le permite transferul în alte corpuri biologice sau sintetice. În consecință, deși beneficiază de o existență lungă în raport cu viața unui om obișnuit, sunt totuși muritori. Însă Copiii Zeiței sunt printre puținii mimi care pot manipula timpul pentru a călători în trecut și reveni în prezent.

— Cum au ajuns Umblătorii zalusieni să controleze Tertiusul? se interesă Virto.

— E o poveste lungă, dar ceea ce trebuie să știți este că Krottanul continuă să existe deoarece încă îi ținem ocupați aici, pe această lume. După ce au izolat sistemul krottanian, au venit peste noi. Și-au dat seama că pentru a străpunge blocada, întâi de toate era necesar să se descotorosească de noi. Inițial, Zeița a crezut că îi putem înfrânge, însă, după primele noastre victorii, zalusienii au schimbat tactica. Au recurs la parazitarea tuturor vietăților pe care le întâlniseră în galaxie, inclusiv a celor a căror compatibilitate era parțială. În felul acesta și-au sporit numărul și au declanșat contraatacul.

— Așa se explică șerpii mecanici și sepiile sadice, trase concluzia Serus.

— Da, așa se explică! Apoi a urmat un război de uzură, iar din cauza faptului că noi nu dispuneam de același potențial de reînnoire a efectivelor, am fost constrânși să batem în retragere. În prezent, pe întreg Tertiusul au mai rămas câteva cuiburi de Umbre disparate prin grotele din Valea Cețurilor Veșnice și alte câteva locuri din Lumea Veche.

— Aren, prietene, lupta nu e încă pierdută. Există o posibilitate să-i învingem pe zalusieni. Trebuie doar să mă duci la Mama.

— Mă temeam că vei cere asta. Regret, amice, e imposibil. Dându-și seama că nu-i putem birui, Jo... Aren ezită o fracțiune de secundă, mama ta a încercat să negocieze un compromis cu ei. Zalusienii au acceptat întrevederea, dar i-au întins o cursă, au organizat o ambuscadă și au capturat-o.

— Trăiește?

— Da.

— Unde e?

— O țin într-o cușcă de velimium, în regatul Dallan, în vulcanul unde a fost Templul Focului. Au construit special pentru ea un dom peste crater și-l păzesc zi și noapte, cu mii de Santinele.

— Trebuie să găsim o cale să o eliberăm din temniță. Dacă nu întreprindem ceva, nu veți mai rezista

mult, Krottanul așijderea. E momentul să pariem totul pe ultima carte, indiferent de riscuri.

— Zeița nu e un simplu prizonier, e o Matcă. E singura care poate da naștere mimilor alfa, iar zalusieni nu vor renunța în ruptul capului la ea. Toate tentativele noastre au eșuat lamentabil.

— De data asta vom izbândi.

— Singuri nu avem nicio șansă. Suntem prea puțini ca măcar să ne apropiem de Templul Focului.

— Cu certitudine nu-i vom învinge prin număr, e necesară o găselniță, o chichiță inteligentă, să identificăm un punct slab în apărarea lor, se vârî Serus în discuție.

— Domul e o redută inexpugnabilă, am spus...

— Cred că am o idee.

— Și anume? îl privi cu îndoială Virto.

— Din câte înțeleg, soluția problemei nu e dezrobirea Zeiței, ci înlesnirea declanșării unui catharsis de către ea. În drum spre Tertius, când eram naufragiați în extravers, am trăit o epifanie. Mi s-a arătat mama, sau cel puțin o entitate pe care am simțit-o ca fiind ea. Mi-a transmis un mesaj care atunci nu părea să aibă vreo noimă, dar în lumina noilor dezvăluiri capătă sens.

— Ce mesaj? întrebă Luna, compunându-și o mină suspicioasă.

— Mi-a spus: Ucideți/anihilați brațele/tentaculele lumii încătușate/zeului încătușat.

— Nu pricep.

— Nici eu n-am înțeles atunci, dar acum cred că ceea ce au vrut să ne transmită aliații extraversieni ar putea fi interpretat ca: ucideți-o pe Zeița cu O Sută de Brațe.

— E o tâmpenie, propui să o omorâm pe Zeiță, în loc să o salvăm?

Descumpănirea Lunei era evidentă.

— Serus are dreptate, zise Virto. Moartea Zeiței va iniția purificarea, iar zalusienii cunosc amănuntul, de asta o protejează cu atâta înverșunare. Uciderea ei ar putea fi unica soluție, însă avem nevoie de sprijinul Umbrelor.

— Ar fi totuși un mic inconvenient, interveni prințul. Vă mărturisesc că relațiile mele cu Ordinul nu sunt tocmai cordiale. Am avut anumite disensiuni privitoare la strategia de continuare a gherilei împotriva invadatorilor. Umbra Umbrelor a considerat că salvarea Zeiței nu mai e prioritară, că trebuie să ne păstrăm forțele pentru când se va ivi ocazia unei riposte decisive.

Virto reflectă câteva clipe asupra dezvăluirilor lui Aren, apoi spuse:

— Du-mă la Umbra Umbrelor!

— Ești sigur că asta vrei?

— Nu avem alternativă.

— În regulă, însă nu-ți face prea mari speranțe, nu cred că se va lăsa convinsă prea ușor.

— Mă descurc eu, hai să mergem.

— Eu am nevoie de odihnă, nu-mi mai simt picioarele, protestă Luna.

— Vom călători cu șarpele, poți dormi pe drum.

— Șarpele!?

— E singurul mijloc de transport de pe Tertius și e...

— Știm ce este, am avut deja această onoare.

— Deții un ofidian? se interesă Serus.

— Da, doar că, spre deosebire de cei zalusieni, de pe al meu am înlăturat mim-cristalul nativ și acum e un simplu vehicul.

Prințul se duse la marginea lacului. Închise ochii de culoarea tăciunelui și, aidoma unui șaman pregătit să invoce duhurile morților, își ridică încet mâinile în lateral. Oglinda apei fu străbătută de un tremur delicat, care se intensifică pe măsură ce brațele lui Aren se înălțară. Când palmele i se uniră, apa se învolbură, dând în clocot, iar din adâncuri ieși la suprafață șarpele. Trupul, de cincisprezece metri lungime, acoperit cu solzi sclipitori, se cambră precum o cobră oraniană pregătită de atac.

Capitolul V

Zbor frânt

29.

Lenddol Asum-Kardashev era membru al uneia dintre Marile Familii din Ținutul Norilor. Kardashevii dețineau monopolul exporturilor de lemn din pădurile orientului de peste munți, iar influența lor era întărită de faptul că, de-a lungul veacurilor, din rândul lor fuseseră aleși mai mulți concubini pentru Doamnele Norilor, aspect ce le atrăsese măgulitoarea poreclă de Domni ai Norilor. Demnitatea era cu atât mai importantă cu cât, în afara rolului de parteneri intimi ai doamnelor din Casa Asumilor, concubinii erau implicați activ în conducerea provinciei, respectiv, pe plan politic și administrativ, erau socotiți adjuncții consulilor. Imediat după nașterea lui Lenddol, Kardashevii inițiaseră negocieri pentru ca acesta să fie admis, la împlinirea majoratului, în haremul Formanei, mama Friei. Odată primit consimțământul, Lenddol urmase un program educațional special care avea să-l pregătească pentru atribuțiile care-i reveneau în

aparatul de guvernare. Tânărul Kardashev se arătase a fi un tip ambițios, cu o inteligență sclipitoare, pasionat în aceeași măsură de științele sociale și de artă. Pe lângă economie, sociologie sau filosofie, Lenddol își cultivase vocațiile culturale, studiind muzica clasică krottaniană și pictura pre-renascentistă. Înzestrat cu o frumusețe naturală și cu un rafinat simț al umorului, tânărul câștigase repede încrederea Doamnei Norilor.

În momentul accederii în harem, Formana se apropia de cel de-al șaselea deceniu al vieții și avea deja în anturaj șapte concubini. Totuși, deși îl ținuse departe de așternuturile sale, îi rezervase lui Kardashev o sarcină esențială. Contrar uzanțelor, decisese să-i încredințeze rolul de protector al succesoarei Fria, lăsând să se înțeleagă încă de pe atunci că acestuia avea să îi revină și funcția de prim-concubin al fiicei sale. Așadar, cariera lui intrase pe o traiectorie previzibilă.

Lenddol o îndrăgea pe Fria, era un copil vesel, jucăuș și pus pe șotii. Intra permanent în buclucuri și le făcea zile fripte bonelor, însă nu trecea niciodată peste cuvântul lui. Tânărul se atașase de puștoaică, o iubea ca pe o soră și-și petrecea majoritatea timpului alături de ea. Chiar dacă evitase discuția despre relația pe care urmau să o aibă atunci când Fria avea să dobândească statutul de Doamnă a Norilor, odată cu maturizarea fetei, sentimentele de afecțiune sinceră prinseseră rădăcini puternice între ei.

Formana trecuse subit, în urma unui atac de cord, la cele veșnice, iar Fria, la cei 19 ani neîmpliniți, fusese instalată la conducerea Ținutului. Primul decret al noii Doamne a Norilor constase în a-l avansa pe Lenddol la statutul de prim-concubin. Din acel moment, viața lor se schimbase drastic. Cu toate că erau la curent cu activitățile și deciziile legate de administrarea provinciei, noua împrejurare îi constrânsese să iasă din penumbra ocrotitoare a Formanei, în lumina reflectoarelor. Să ia și să-și asume decizii dificile, să țină piept presiunii Denului, care căuta cu tot dinadinsul să-și impună hegemonia pe Krottan.

Adevăratul șoc avea însă să vină pe plan personal. Lenddol își dorea foarte mult un copil și nădăjduia ca Fria să-i ofere această satisfacție. Numai că realitatea era una terifiantă: Doamnele Norilor dețineau un secret sumbru foarte bine păzit, și anume, nu năștеau copiii concubinilor. Progeniturile Asumilor erau rodul unor inseminări artificiale cu embrioni clone ale întemeietoarei dinastiei Asna Asum. Aceștia erau depozitați într-un loc tainic, la care aveau acces doar descendentele Asumilor. Descoperirea secretului avusese un impact devastator asupra tânărului, care nu își revenise niciodată complet. În ciuda acestui fapt, Lenddol continuase să-și exercite obligațiile de prim-concubin, dar, cu trecerea anilor, imposibilitatea de a-și împlini visul de a avea un copil îl aruncase în pra-

gul unei depresii severe. La sugestia Friei, acceptase ajutor de specialitate și, cu mari eforturi, după îndelungate ședințe psihoterapeutice, reușise să-și amelioreze starea de sănătate.

Inițial, ideea ferdarului Simandian de a o înlătura pe Fria Asum de la conducerea Orientului Transmontan i se păruse prim-concubinului o fantasmagorie, însă, cu cât analiza mai atent conjunctura, întrezărea că o atare probabilitate putea fi luată în considerare. Nu râvnea tronul Ținutului Norilor, dar, într-un final, Marelui Grădinar aveau să îi iasă uneltirile, iar atunci nu numai Fria și Luna, ci întreg Ținutul avea să sufere. Răzbunarea lui Sulminas avea, mai mult ca sigur, să fie cruntă și fără cruțare pentru Marile Familii răsăritene. Pe de altă parte, intrând în jocul Templului, ar fi putut să îi protejeze pe toți și... un gând ivit de nicăieri, din străfundurile subconștientului, i se înfipse direct în inimă... poate că visul de a deveni părinte n-avea să mai fie doar o iluzie deșartă.

Își scutură violent capul, dorind să-și alunge himera aceasta din minte. Respiră de câteva ori, adânc, și căută să-și îndrepte atenția spre altceva. Oricum, până la urmă, era mai bine să preia el, chiar și provizoriu, domnia extremului orient, decât cineva care să declanșeze o campanie de epurare împotriva Asumilor și a celorlalte Mari Familii din Ținut.

30.

Din Arhipelagul Schiavilor, unde Aren își avea cuibul, o luară către sud, pentru ca, după câțiva kilometri, ofidianul să o vireze spre apus, de-a lungul ecuatorului și, după alte câteva zeci de minute, să coteasca strâns către miazănoapte, spre Valea Cețurilor Veșnice din Ținutul Umbrelor. Aren le explicase că erau nevoiți să folosească ruta ocolitoare pentru a evita Santinelele. Pe parcursul celor patru ore ale călătoriei, fostul prinț al Krottanului le povesti istoria luptei de pe Tertius contra zalusienilor. Luna își puse capul în poala lui Serus și adormi la mijlocul primei campanii militare din Lumea Veche, iar Virto, culegând telepatic datele necesare, se retrase în coada ofidianului, pentru o nouă sesiune de meditație. Doar Serus urmări istorisirile neclintit, cu sufletul la gură, ca și când ar fi fost acaparat de acțiunea dintr-o carte de aventuri.

Vehiculul se opri cu un scrâșnet de sticlă pe piatră dură, semn că ajunseseră la destinație.

— Ieșim, stați prin preajmă, e un loc în care lesne te poți rătăci, iar gazdele noastre au o definiție stranie pentru ospitalitate. Țineți cont că ceața are proprietăți halucinogene, așa că, indiferent ce veți vedea afară, nu vă panicați, păstrați-vă cumpătul.

Aren coborî primul prin gura larg căscată a ofidianului. Serus și Luna pășiră timid în urma lui, ținân-

du-se de mână și, holbându-și ochii cât cepele, încercând să deslușească ceva din peisajul rupestru. Virto, sprijinindu-și bătrânețile în toiag, închidea șirul. Șarpele îi adusese într-o peșteră spațioasă, al cărei aspect îl fascină pe băiat într-atât încât nu-și putu stăpâni un „Uauuu!" prelung. Pereții cavernei, acoperiți de o specie de licheni fluorescenți, învăluiau ambientul într-o lumină feerică, iar din podeaua acoperită de o ceață groasă, care li se încolăcea lipicioasă în jurul încălțărilor, răsăreau concrețiuni calcaroase – coloane, stalagmite și stalactite, de diverse dimensiuni. Formațiunile de piatră fură însuflețite de imaginația exuberantă a lui Serus, căpătând forme antropomorfe, de animale, flori, ciuperci gigantice ori arbori seculari.

Aren îi conduse la un dâmb, un luminiș al pădurii de calcar, apoi le făcu semn să aștepte în liniște. De îndată, printre stalagmite sesizară furișarea unor umbre, mișcându-se către ei. În câteva clipe, fură înconjurați de ființe bipede, cu trupul fusiform acoperit de solzi.

— Zaruki, șopti Serus, amintindu-și desenul pe care îl văzuse într-un bestiar primit cadou de la Sirob.

Una dintre făpturi ieși din grup. Cu fiecare pas pe care-l făcea, corpul ei părea că trece printr-o metamorfoză, iar când ajunse la ei, luă înfățișarea unei tinere amazoane îmbrăcată într-o platoșă solzoasă.

— Cleta, mă bucur să te revăd! zise Aren.

— Mare nesăbuință să revii în Pădurea de Piatră, prințe.

— Crede-mă, n-a fost ideea mea. Sunt un biet ghid pentru... o delegație diplomatică.

Cleta îi iscodi pe copii, apoi își mută privirea la Virto.

— Cine sunteți?

— Oaspeți dintr-o lume îndepărtată, spuse bătrânul.

— Și ce doriți?

— O întrevedere cu Umbra Umbrelor.

— Nu e disponibilă, fu laconică amazoana. Acum puteți pleca.

— Dar..., dădu să protesteze Serus, însă se opri săgetat de uitătura tăioasă a Cletei.

— O vom aștepta, interveni Luna.

— Nu este o idee bună, zise amazoana.

La auzul acestor cuvinte, zaruki strânseră rândurile.

— Bine ați venit! se auzi un glas hodorogit din depărtare.

Ca la un semn, se formă un culoar printre făpturi, de la luminiș până la baza unei stânci care aducea cu capul unui zaruk cu limba scoasă. Pe limba ce se arcuia la peste zece metri înălțime păși o siluetă firavă, îmbrăcată într-o mantie lungă până în pământ. Deși figura nou-sositei era umbrită în întregime de borurile largi ale glugii, identitatea ei nu era deloc greu de ghicit.

— Ce vânt vă aduce în Vale, străinilor?

— Preacucernică, atunci când vremea vine, toate drumurile duc la Vale – răspunse Virto.

31.

Aburul se ridică molcom din ibricul cu ceai de pe masa de abanos cioplit. Preacucernica Maică își luă ceașca și sorbi tacticos licoarea albăstruie. Analiză, peste muchia recipientului, chipul brăzdat de riduri adânci al lui Virto, ca și cum încerca să citească viitorul în acele linii chiromantice.

— Sălășluim într-un univers în care nimic nu e ceea ce pare a fi. Sora ta a provocat daune mari. Au trecut multe generații și încă nu ne-am revenit integral după descinderea ei.

— Nu pot răspunde pentru acțiunile ei, dar n-o suspectez de intenții rele. Oricum, instabilitatea nu i se datorează, mai degrabă e rodul acțiunilor Gha'ay'ei. Dacă ar fi evitat contactul cu oamenii, porțile cerului n-ar fi fost vandalizate, iar extraversienii n-ar fi putut activa Bucla și, astfel Amestecarea, nu s-ar fi declanșat.

— A fost silită să acționeze, căci însăși transcendența ei era periclitată.

— Și Umbrele unde au fost? Nu voi ar fi trebuit să vegheați ca acest lucru să nu survină?

— Înălțarea era în plină desfășurare când primii coloniști umani au sosit pe planetă. Procesul nu mai

putea fi oprit. Umbrele trebuiau să-și îndeplinească rolul, așa că au fost obligate să acționeze în sprijinul Gha'ay'ei, dar...

— ... nu s-au descurcat prea bine, ba chiar aș spune că au stârnit un cataclism.

— Când a văzut suferințele oamenilor, Gha'ay'a s-a căznit să-și repare greșeala, și-a jertfit puritatea pentru a-i ajuta pe coloniști să i se alăture și să transceadă laolaltă. Voi, Cei Cinci Sute, sunteți dovada acestei tenacități.

— Dacă i-ați fi cunoscut îndeaproape pe oameni, nebunia asta ar fi fost evitată.

— E absurd să acuzi Umbrele fiindcă alții au spart lacătele porților cerului. E adevărat, noi le-am adus cristalele pe care Gha'ay'a li le-a oferit, însă nu noi i-am pus să deturneze utilitatea lor, să abuzeze de puterea acestora.

— Vezi, întotdeauna mi-am imaginat omenirea ca pe o superbă pasăre condamnată să-și petreacă existența într-o colivie și să fie admirată. Numai că ea nu s-a mulțumit cu acest statut, a năzuit spre mai mult, tânjea după libertate, după cunoaștere. Încă de când viețuiau pe o singură planetă, pe Prima Terra, oamenii scrutau cu jind printre gratiile infinitului, către stele, căutând soluții să ajungă la ele. Finalmente, au izbutit, și-au împins gratiile coliviei dincolo de sistemul solar originar, până la marginea galaxiei. Cu toate

astea, nu au fost satisfăcuți, vedeau celelalte galaxii, își imaginau alte universuri, iar când li s-a ivit ocazia, au rupt zăbrelele și și-au croit drum spre extravers. Nu-i putem acuza că au încercat, așa cum nu putem acuza un leu că devorează o antilopă, aceasta este natura lor. Dar, din păcate, culpa Umbrelor poate avea un efect nociv asupra întregului ecosistem și e de datoria voastră să-i refaceți echilibrul, mai ales că una dintre voi a pus umărul serios la ciuruirea membranei dintre cele două lumi.

Preacucernica ridică ceșcuța în dreptul ochilor, urmărind linia șerpuitoare care orna recipientul. Sorbi ultima înghițitură și o așeză pe farfurioara din fața sa.

— Înaltul Consiliu al Umbrelor și-a asumat acea parte din vină, Sen-ka-O-Blaka a folosit NEMST-ul pentru străpungeri la solicitarea noastră. Au fost create doar câteva culoare bine sigilate, care n-ar fi avut efecte semnificative dacă oamenii nu și-ar fi dezvoltat tehnologii cu care să foreze, necontrolat și excesiv, coridoare pentru salturi extraversiene.

— Nu vreau să pornim o dispută, ce a fost a fost, inspiră Virto adânc. Acum, ca să îndreptăm răul, să coasem rupturile, trebuie să-i permitem Gha'ay'ei să își încheie transcendența. Să eliberăm picătura de suflet pur ferecată în conștiința Zeiței.

— Oricât ne-am dori, zalusienii nu ne vor îngădui să ne apropiem de ea.

— De aceea, nu ne rămâne altceva de făcut decât să o ucidem.

— Ești conștient că operațiunea va duce la dezactivarea tuturor mim-cristalelor? Inclusiv a celui din tine?

— Da. Dar este capital să închidem fisurile dintre lumi.

32.

Ancheta bătea pasul pe loc. Nu apăruseră noi indicii, dar ambele echipe implicate aveau impresia că cealaltă ascunde ceva.

Marele Grădinar îi bănuia pe cei din Ținutul Norilor că îl răpiseră pe Serus pentru a-l constrânge pe primar să le sprijine cauza secesionistă. Sulminas știa că Fria desfășura pregătiri ample pentru declararea independenței, iar majoritatea celor care îi promiseseră susținerea și-o condiționaseră de poziția primarului din Den, custodele coroanei nimrodiene, stăpânul *de jure* al Krottanului.

În schimb, Fria și Sirob erau convinși că e o conjurație a Pitonului Rozaliu, care prin acest demers voia să o forțeze pe Doamna Norilor să renunțe la declararea independenței Orientului Transmontan.

Xers Dorddesai era sceptic în privnița ambelor mobile. Nu întrevedea niciun raționament care să împingă vreuna dintre tabere să recurgă la reprobabilul gest. Răpirea copiilor n-ar fi rezolvat nimic, ci doar ar

fi inflamat suplimentar spiritele. Existau însă alte două posibile scenarii pe care le lua în considerare: ori Luna și Serus erau într-adevăr sechestrați, dar nu de una dintre cele două părți, și atunci nu se dumirea de ce nu apăruseră încă revendicările; ori, într-adevăr, se rătăciseră în catacombele Denului și, în acest caz, eforturile de găsire a lor trebuiau intensificate. Concluzionă că, în clipa aceea, cel mai înțelept ar fi fost să le dea o mână de ajutor anchetatorilor. Sirob ceru să meargă și el, așa că Xers vorbi cu ferdarul Simandian să îi includă în operațiunile de căutare a copiilor.

Era aproape de prânz când Xers și Sirob dădură de ușa masivă de metal, țintuită cu nituri mari, ruginite. Era înțepenită și oricât s-au spetit să o urnească, nu au reușit.

— Trebuie să o descuiem cumva.

— Ne irosim vremea degeaba, zise Sirob, dacă noi nu suntem în stare să o deschidem, nici ei n-ar fi fost.

— Răspunsul s-ar putea afla în spatele ușii.

— Nu pare să fi fost întrebuințată recent.

— Ce ți se năzare sau nu ție, n-are nicio relevanță.

— Xers, te rog, atitudinea asta a ta mă obosește. Nu mai pot...

— Nimeni nu te obligă să fii aici. Poți pleca, du-te și odihnește-te.

— Nu despre asta e vorba. Încearcă să fii rațional. Dacă luăm în calcul varianta unei răpiri orchestrate

de Rozaliu, nu-l vei recupera pe Serus fără voia lui, oricât te-ai strădui.

— Rozaliu!? Sirob, vorbești de parcă ai fi Fria.

— E singura care se încumetă să-l înfrunte pe Marele Grădinar.

— Ești naiv, nu e nicio deosebire între Fria și Sulminas, amândoi sunt bolnavi de putere și ar trece peste oricine și orice, în ambiția lor de preamărire.

— Nu vreau să te supăr, dar așa nu ajungem nicăieri. Observ că prezența mea devine un factor iritant pentru tine. Am decis să mă retrag, să-ți ofer spațiul de care ai nevoie să te liniștești. Indiferent dacă îl găsim sau nu pe Serus, azi mă voi îmbarca spre Insula Țestoaselor.

Sirob se apropie de Xers, îl îmbrățișă pasional și-l sărută.

— Voi fi la casa de pe insulă. Te voi aștepta acolo. Te iubesc! îi șopti la ureche, apoi se întoarse și se îndepărtă fără a privi îndărăt.

Xers, afundându-și fruntea în palme, se așeză sprijinindu-și spatele în ușă. Îi venea să urle. Îl ardea în coșul pieptului și se simțea îngrozitor, de parcă ar fi fost gol pe dinăuntru, o cutie de metal care reverbera ultimele cuvinte ale iubitului său.

Se ridică furios de pe podea și izbi cât putu de tare cu pumnul în tăblia ruginită, vrând să se descarce de frustrarea acumulată în ultimele zile. O durere ascu-

ţită îl străbătu până în creştet. Suferinţa era plăcută, eliberatoare. Lovi încă o dată, apoi încă o dată. Începu să bată cu ambii pumni, ca un apucat. După câteva minute, se prăbuşi epuizat în genunchi, cu mâinile însângerate. Îşi sprijini fruntea în uşă. Sângele care i se scurgea din răni se strânse într-o băltoacă în care clipocitul picăturilor, aidoma unui metronom, marca trecerea timpului suferinţei sale. Îşi rupse cămaşa şi îşi bandajă rănile. Însă ticăitul însângerat nu încetă, i se mutase în cap. Concentrându-se să-l scoată de acolo, constată că sursa zgomotului nu era înlăuntrul său. Bătăile proveneau de la un angrenaj din interiorul uşii. Îşi lipi urechea de tăblie. Ţăcănitul păru că accelerează, până ce se opri, cu un declic metalic. Uşa se urni abia perceptibil. Xers îşi propti umărul în ea şi împinse.

Pătrunse într-o încăpere învăluită într-o obscuritate misterioasă. Cum trecu pragul, plafonul se trezi la viaţă, umplând holul lung de cincizeci de paşi cu o lumină rece. De o parte şi de alta erau înşiruite uşi, însă Xers fu ademenit, precum mateloţii de cântecul sirenelor, de cea aflată în capătul coridorului. Aceasta îl duse într-o incintă dreptunghiulară, cu latura mică de trei metri, iar cea mare de vreo cinci. În mijlocul camerei era aşezat un dispozitiv bizar, un fotoliu de sub care porneau şase braţe ce se încovoiau peste el. Întregul ansamblu părea dintr-o altă lume şi i se păru ciudat că nici măcar el, primarul Denului, nu ştiuse

că există așa ceva la el în oraș. Însă altceva îl intriga: deși camera nu prezenta semne că ar fi fost folosită de curând, era extrem de curată, fără fir de praf.

Xers analiză de la distanță, minuțios, uluitorul mecanism, dar nu-și dădu seama la ce ar folosi. Era clar, avea nevoie de un savant care putea dezlega enigma artefactului. Totuși, cel puțin deocamdată, decise să păstreze secretul doar pentru el.

33.

Torvic Sulminas îl întâmpină pe Lenddol cu un zâmbet cald, prietenesc. Îl cuprinse ocrotitor pe după umăr și-l conduse la masa din marmură neagră din centrul salonului. Secretarul Nado Mancer, ferdarul Gurro Simandian și Armin Sopra, care-l secondaseră pe prim-concubin, li se alăturară în tăcere. Cei cinci se așezară în fotoliile mari, confortabile, capitonate cu piele portocalie, iar Torvic așeză în dreptul fiecăruia un recipient cubic de cristal, în care turnă un lichid turcoaz, dintr-o sticlă în formă de pară.

— Sse sspune că era maddeul* preferat al lui Kaan al III-lea Cuceritorul, zise Sulminas, îndemnându-și comesenii să guste din licoare.

Lenddol ridică paharul în fața ochilor și-i examină culoarea; după ce-l mirosi, preț de câteva clipe, îl repuse pe masă fără a gusta din el. Mancer și Simandian

* Băutură spirtoasă, obținută din mere. (n.a.)

priviră surprinși către Marele Grădinar, neștiind cum să reacționeze.

— De fapt, cred că aveți dreptate, domnule Lenddol. Înainte de toate, afacerile de sstat. Așadar, voi trece direct la subiect. Ssuntem îngrijorați de ce sse petrece în Ținutul Norilor și conssiderăm că e de datoria noasstră ssă oferim ssuport fraților noștri. Am întreprinss acțiuni... – Sulminas făcu o pauză, căutându-și cuvântul potrivit – ... diplomatice pe lângă Fria Assum, dar, din păcate, propunerile noasstre au fosst refuzzate cu osstilitate. Doamna Norilor nu înțelege adevărata ssa menire și pune ambițiile perssonale mai pressuss de nevoile poporului. Nu putem rămâne impassibili la nenorocirea ce-i paște pe iubiții noștri frați, indiferent din ce provincie ar fi. De aceea, apreciem că e necessar ssă acționăm pentru ssalvarea lor.

— Și cum anume v-ați gândit să o convingeți pe Fria să abdice fără a declanșa un război? anticipă Lenddol cursul discuției.

— În primă fazză, îi vom ssolicita resspectuoss – Marele Grădinar accentuă cuvântul – ssă sse retragă, apoi primarul din Den, cusstodele coroanei Nimrozzilor, vă va propune pe dumneavoasstră successor.

— Și Dorddesai va consimți, așa, pur și simplu?

— Lăssați-o în sseama noasstră.

— Asta nu garantează că poporul mă va întâmpina cu entuziasm. Cei fideli Friei se vor răzvrăti ca să-și apere Doamna și privilegiile.

— Ceea ce nu știu ei esste că în acesst moment Sspânul are un regiment de Păzzitori care execută manevre la granița provinciei, la mai puțin de o zzi de Orașul Norilor.

— Aha! Observ că ați luat în calcul toate detaliile.

— În domeniul nosstru nu e loc de amatori. În fine, vă propun ssă porniți cât mai repede sspre Orient, chiar în ajunul ceremoniilor de Zziua Încercării. E imperioss necessar ssă ajungeți în capitala provinciei înaintea veștilor de înlăturare a Friei, ca opozzanții ssă nu aibă timp ssă sse organizzezze. Eu mă voi assigura că Xerss Dorddessai va ssemna documentul prin care vi sse va acorda titlul de conssul al Ținutului Norilor și vom transsmite informația prin intermediul corbilor voiajori către toate provinciile. Cum ssossiți în Orașul Norilor, veți emite o ssolicitare oficială de ssprijin Denului, pentru a înlessni o tranzziție pașnică a puterii, iar ferdarul Ssimandian va ordona unităților Templului ssă treacă granița.

Lenddol își luă paharul de pe masă și sorbi o înghițitură.

— În eventualitatea în care aș accepta propunerea voastră, zise prudent, vreau garanții că Firei și Lunei, dacă o vom găsi pe copilă, nu li se va întâmpla nimic.

— Dragul meu Lenddol, hotărârea referitoare la cele două îți va aparține. Pe noi ne interessează doar revenirea fraților la învățătura Principiului. Ne dorim ca

tenssiunile inutile dintre noi ssă sse încheie și ssă ne pregătim în pace și armonie de Înfruntarea Finală.

Sulminas se ridică în picioare, ceilalți făcură la fel.

— Ssă închinăm în cinsstea noilor conducători ai Ținutului Norilor – dinasstia Kardashev! Lungă și înțeleaptă ssă le fie domnia!

Cei cinci își ciocniră paharele și le dădură conținutul pe gât.

34.

Trăsura cu însemnele Templului, escortată de un detașament de călăreți înarmați până în dinți, gonea pe drumul ce ducea dinspre oraș către Colina Mărului.

Fria, privind de la fereastra sălii de lectură a Nimbusului, nu-i zărea încă, însă norul de praf de dincolo de pădure era un semn grăitor că Pitonul Rozaliu decisese să acționeze. De fapt, simțise încă de dimineață că se clocește ceva, când Lenddol plecase precipitat spre Den, fără a o înștiința. Suspecta că Sulminas va încerca să mituiască pe cineva din anturajul ei, dar era dezamăgită că tocmai Lenddol, cel însărcinat cu protecția ei, să fie cel care o trădează. Îl respecta enorm, era prim-concubinul ei, confidentul și cel mai bun prieten. Erau foarte apropiați și asta o deruta. Ce-i oferise Marele Grădinar? se întrebă, dar nu avea timp să-și bată capul cu căutarea unui răspuns, căci, indiferent de acesta, nu era pregătită să se predea, să se lase la mila lui Sulminas.

Doamna Norilor coborî pe puntea de comandă, cu intenția de a ordona decolarea urgentă a aerostatului, numai că niciunul dintre piloți nu era la bord, iar pedaliștii erau în cabinele de odihnă. Era evident că Lenddol își pregătise cu meticulozitate lovitura. Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să fugă.

Într-o situație normală, întreprinderea ei ar fi fost considerată un grav sacrilegiu, doar că în circumstanțele actuale aspectul i-ar fi putut fi favorabil, căci nimeni nu-și închipuia că Doamna Norilor va nesocoti cutuma și va călca pe pământ. Înhăță din mers o uniformă a menajerelor, o trase pe ea din câteva mișcări, își agăță un coș de nuiele pe braț și coborî din nacelă, pe la ieșirea personalului. Străbătu grăbită distanța care o separa de păduricea de la poalele Colinei Mărului, jucând rolul unei servitoare trimise la cules de fructe de pădure, și se piti după o tufă de mur, urmărind sosirea trăsurii Templului.

Atelajul trase lângă nacelă. Din el își făcură apariția Lenddol, Armin Sopra, șeful pazei consulare, secretarul Mancer și ferdarul Simandian. Ferdarul făcu semn către trei Păzitori – aceștia descălecară și îi însoțiră pe cei patru în zeppelin.

Neputând vedea ce se petrece în dirijabil, Fria o rupse la fugă în adâncimea verde a codrului, cât mai departe de oraș. Planul era să se ascundă până la lăsarea nopții, iar ulterior, pe întuneric, să se strecoare în

oraș și să ajungă la Xers. Deși speranțele ei ca acesta să nu facă parte din complot valorau cât o ceapă degerată, era unica ei șansă. Trebuia să-l convingă să o ajute să se întoarcă în Ținutul Norilor înaintea lui Lenddol. Alerga mâncând pământul. Picioarele ei erau dezobișnuite cu un asemenea efort, cu atât mai puțin pe acel sol accidentat, așa că se poticnea des. Îi trecu prin cap că acea cutumă idioată ca Doamnele Norilor să fie purtate pretutindeni într-un palanchin nu avea în realitate scopul de a le proteja, ci, din contră, de a le provoca un handicap, o dependență, de a le crea o vulnerabilitate. Dacă avea să scape cu viață din tărășenia asta și să-și recapete tronul, căci îi era clar de-acum că Sulminas avea să-l cocoațe pe Lenddol în colivie, avea să abroge regula asta stupidă. Gleznele o dureau înfiorător, de parcă cineva i-ar fi înfipt țepușe înroșite în ele. Căzu de câteva ori și-și juli genunchii. Sângerau și o usturau, însă văicărelile erau un lux pe care nu și-l permitea. În cel mult o oră, pădurile aveau să fie împânzite cu hăitași care își vor asmuți copoii pe urmele ei. Avea nevoie urgentă de adăpost.

Lătratul câinilor străbătu dinspre Den. Era un hămăit surescitat, ca și cum fiarele iadului ar fi pornit să vâneze un pui de căprioară. Se aflau încă departe, dar nu suficient. Inima Friei bubuia ca o tobă în coșul pieptului, dar nu de spaimă, ci din cauza efortului. Goana aceea printre copaci o epuizase. Avea răni pe

picioare, iar fața îi era brăzdată de tăieturi adânci pricinuite de crengile care o biciuiau nemilos. Plămânii o ardeau și crampe dureroase îi blocaseră mușchii. Dar nu putea să renunțe.

Cu un efort inuman, se împleticea spre o iluzorie destinație izbăvitoare. Cădea des, se ridica din nou, și din nou, și din nou, luptând pentru fiecare metru care o menținea la distanță de fiarele însetate de sânge. Răgetul bestiilor îi zgâria timpanele. Îi auzea și pe gonaci urlând între ei, ca să acopere vacarmul câinilor. Vor lăsa fiarele să o lacereze sau li se poruncise să o prindă vie? se întrebă Fria. Nu, nu se va lăsa prinsă. Prefera să fie sfâșiată de animale decât să ajungă la mila lui Sulminas.

Brusc, se pomeni afară din pădure. Se afla pe un platou îngust, o stâncă ce se întindea golașă, ca o trambulină, deasupra mării. Se opri în ultimul moment, clătinându-se într-un echilibru fragil pe buza hăului. Valurile mării tunau înspumate la zeci de metri sub ea. Era la capătul drumului și al puterilor, de aici o putea lua doar într-o singură direcție, către moarte. Se întoarse încet spre pădure. Urmăritorii ieșiră și ei dintre copaci, strunind din greu fiarele care-și rânjeau colții plini de bale. Preț de câteva clipe, se priviră inexpresiv. Apoi hăitașii desfăcură zgărzile câinilor și aceștia se repeziră spre pradă. Fria făcu un pas în spate, simțind pe tălpile rănite marginea prăpastiei. Zâmbetul unui

om împăcat cu soarta i se întipări pe chip. Își întinse brațele aidoma unor aripi grațioase. Era încă Doamna Norilor, pasărea măiastră a cerului, care, eliberată din colivia sa de aur, își lua zborul, plonjând în albastrul mării.

35.

Palatul celest al orientalilor plutea maiestuos printre norii pufoși adunați deasupra Denului. Cele patru elice mari, dispuse ventral, câte două de o parte și de cealaltă a aerostatului, se învârteau cu viteză, acționate de mușchii pedaliștilor din nacelă. Xers Dorddesai urmărea, de la balconul Sălii Oglinzilor din Citadelă, îndepărtarea zeppelinului, stăpânindu-și cu greu furia care clocotea în el. Era neputincios și asta îi provoca greață. Își strânse mânios pumnii. Buricele degetelor i se albiră, iar unghiile i se înfipseră în podul palmelor. Sulmians îi luase totul – copilul și pe unica femeie pe care o iubise vreodată. Deși perfidul prelat își mascase cu dibăcie acțiunile, miasma lui putredă învăluia aceste jocuri murdare. Torvic era marele câștigător – obținuse ce-și propusese, iar el îi fusese complice, amăgindu-se naiv că-și va recupera fiul. Indiscutabil, Luna și Serus nu mai erau în viață, iar așa-zisul accident al Friei nu era altceva decât o străvezie acoperire a unei crime comandate de la Templu. Marele Grădinar nu avea scrupule, se menținea la putere

călcând peste cadavre, iar el, cel care trebuia să fie garantul și pavăza celor năpăstuiți, nu protestase, nu avusese nimic împotrivă, atâta timp cât leșurile nu aparțineau celor iubiți de el. Îi venea să urle, să izbească cu pumnii în zidurile Denului până când s-ar fi prefăcut în praf și pulbere.

Xers inspiră adânc de câteva ori și, în timp ce Nimbusul imersa total în spuma albă a cerului, în minte i se înfiripă o idee primejdioasă. Porni mecanic spre apartamentul său. Știa exact ce avea să facă, trebuia doar să pună cap la cap toate detaliile planului, dar acestea erau doar amănunte, piesele unui puzzle care aveau să se potrivească, pe parcurs, de la sine. Îi era limpede că era un demers sinucigaș, însă oricum nu mai avea ce pierde. Singurul lucru care-l oprea să-și pună capăt zilelor era dorința de răzbunare.

Revenit în dormitor, se întinse pe pat. Organismul său avea nevoie de odihnă. Și totuși, în pofida extenuării și a recentelor evenimente, un straniu mecanism al conștiinței sale se activă, inducându-i o stare de calm creativ. Petrecu o vreme încropindu-și planul, apoi alunecă, imperceptibil, în somn.

Se deplasa printr-un hol lung, către o ușă îndepărtată. Nu cunoștea motivul, dar era crucial să o deschidă. Se grăbi, numai că distanța nu se micșora. Începu să alerge, însă, cum se întâmplă în vise, mișcările sale erau lente, de parcă ar fi fost afundat în melasă. Auzi

un ciocănit, era cineva acolo, în camera din spatele ușii. Trebuia să ajungă cu orice preț la ea. Își încordă mușchii într-un ultim efort dureros, însă picioarele i se împotmoliră în podea ca într-o gelatină. Bătăile erau tot mai puternice, mai disperate...

Xers se trezi brusc, cu hainele leoarcă de sudoare. Respiră ușurat când constată că fusese doar un coșmar. Doar că bătăile nu încetaseră, îl urmăriseră din vis în realitate. Le auzea clar. Înfundate și, cumva, depărtate. Se ridică din pat, ieși din dormitor și se duse la ușa de la intrare. Precis era ceva important, dacă îndrăzneau să-l deranjeze la ora aceea târzie.

Se grăbi să descuie și tresări surprins. În prag, chipul livid al unei femei, cu părul ciufulit și hainele în zdrențe, acoperite de alge. O arătare din adâncurile mării. Trupul îi era plin de răni. Unele încă mai sângerau.

— Xers, iubitule, te rog...! gemu Fria și i se prăbuși în brațe.

Capitolul VI

Încleștarea de la Templul Focului

36.

— Veți rămâne aici, le zise Virto Lunei și lui Serus. Nu ne puteți ajuta și v-am expune la un pericol inutil.

— Când plecați? se interesă fata.

— Curând. Preacucernica a transmis deja ordinul cuiburilor.

— Ce se va întâmpla cu noi dacă nu vă întoarceți?

— Copila mea, dacă misiunea noastră eșuează, mim-cristalele vor cuceri totul.

— Și Krottanul?

— Nimeni și nimic nu va supraviețui.

Serus se apropie de Luna și o luă de mână.

— Vor reuși. Nu te îngrijora.

Virto nu mai spuse nimic, dar nu fu în stare să-și reprime gândul la cât de complexe sunt relațiile între oameni. Deși ambii copii știau că șansele de izbândă ale misiunii de la Templul Focului erau insignifiante, continuau totuși să creadă, cu o inocență dezarmantă, într-un deznodământ fericit. Virto medită la faptul

cum uneori minciunile provoacă durere, alteori oferă alinare, și cum această ambivalență bine-rău este chintesența tuturor trăirilor umane și, în aceeași măsură, ingredientul mistic ce-i transforma în ființe indestructibile. Înzestrată cu această super-putere, omenirea izbutea să renască din propria cenușă de fiecare dată. Dintr-un oarecare motiv, Copilul-zeu rememoră episodul din rețeaua labirintică în care pătrunseseră la plecarea de pe Krottan. Atunci nu înțelesese ce îi salvase din ghearele morții, însă acum știa – era factorul Dragoste. Dragostea dintre cei doi tineri fusese forța care-i scosese din impas.

— Rămâneți cu bine! le zise și, sprijinindu-se în baston, o luă șontâc către ieșire.

— Virto, așteaptă! strigă Luna, zbughind-o spre el.

Îl cuprinse călduros în jurul taliei, așa cum un copil își îmbrățișează bunicul. Serus se alătură și el exteriorizării sufletești. O vreme stătură neclintiți, ascultându-și bătăile inimii. Exact în acea clipă, o căldură plăcută încolți în adâncul lui Virto, o senzație pe care o experimenta prima oară în cei peste o mie de ani ai săi. Să fi fost vorba de primul său sentiment? Se apropiase, fie și puțin, de năzuința sa de a deveni om?

37.

Trecuseră trei ore de când ofidianul părăsise cuibul Pădurea de Piatră, navigând la viteză de croazieră

prin marea de nisip, pe ruta care avea să-l ducă, până în zori, în perimetrul ruinelor capitalei străvechiul regat Dallan. Acolo era locul de adunare al tuturor Umbrelor și de acolo aveau să declanșeze atacul asupra Templului Focului, închisoarea Zeiței.

Aren, ocupat cu pilotajul vehiculului, era concentrat pe menținerea cursului și pe evitarea Santinelelor zalusiene. Umbra Umbrelor, Cleta și cele douăzeci de războinice din cuibul lor își luaseră starea de agregare vaporoasă, întremându-se într-o stare de semi-hibernare. Umbrele erau ființe polimorfe, putând copia caracteristicile oricărei specii cu care intrau în contact. În forma lor naturală, aveau aspectul unor nori groși alb-sidefii, însă în cea mai mare parte a timpului trăiau sub un chip adoptat. Pe Tertius, împrumutaseră fizionomia reptiliană a zarukilor, întrucât în această configurație trupurile lor căpătau tărie și suplețe. Și deși zarukii veritabili dispăruseră de secole, Umbrele le păstraseră vie memoria, folosindu-le înfățișarea. Calapodul uman îl întrebuințau doar în preajma oamenilor, căci constataseră că astfel le era mai lesne să comunice cu aceștia.

Virto se retrase în coada șarpelui, pentru o analiză tactică a terenului pe care avea să se dea bătălia. Cu ajutorul unor coduri obținute de la Aren, penetrase o rețea de supraveghere zalusiană, iar acum se uita la proiecția holografică tridimensională a emisferei su-

dice tertiusene. Imaginea, luată de undeva de pe orbită, reda câmpia dallană și zona vulcanică. Copilul-zeu selectă o secțiune a proiecției și o mări până ce în mijlocul ei rămase un con vulcanic, stingher. Dinspre el, traversând șesul, se îndepărtau în toate cele patru zări, precum arterele unui sistem sangvin, conducte groase confecționate dintr-un material lucios, închis la culoare. La intervale regulate, tuburile erau străbătute de fluxuri energetice ce porneau de la vulcan sau soseau la el de dincolo de marginile hologramei. Virto se concentră pe cupola neagră ce acoperea craterul, o structură sticloasă netedă, durată peste anticul sanctuar al dallanilor – Templul Focului. Privită de la distanță, construcția avea un aspect monolitic, dar transfocând proiecția, observă, distribuite de jur-împrejurul cupolei, crestături subțiri și adânci. Virto selectă una dintre aperturi și se aruncă în ea. Pătrunse într-un canal îngust, care, după numai câțiva metri, fu învăluit într-o negură obscură. În ciuda faptului că nu vedea nimic, bănuia că șanțurile pătrund adânc în scoarța planetei, probabil și până la sfera de velimium unde era încătușat mim-cristalul ce găzduia conștiința Zeiței cu O Sută de Brațe.

Subit, Virto resimți o prezență străină. Senzația era asemănătoare celei încercate la întâlnirea cu El. Prinse cu coada ochiului lăuntric năluca acelei entități și tresări izbindu-se de colosala ei forță mintală. Era deghi-

zată aidoma unei lofiide viclene din adâncuri, care-și flutura nada fotoforă prin fața victimei inocente, pândind prilejul să atace decisiv. Copilul-zeu fu nevoit să-și oprească investigațiile, să se deconecteze de la rețeaua de supraveghere și să se ascundă din calea ei. Contactul fusese însă suficient ca între cele două minți să se producă un minimum schimb de informații. Virto spera că izbutise să-și disimuleze bine planul secret, dar, în acel moment, altceva i se păru mai important. În urma atingerii mentale descoperise, nu știa dacă fortuit sau nu, că măsurile de precauție pe care le luaseră fuseseră zadarnice. Inamicul le monitorizase mișcările, transmițând ordinul de mobilizare generală către mim-cristalele de pe tot cuprinsul Tertiusului. Înfruntarea stătea să înceapă și nimic n-o mai putea împiedica.

Aren parcă ofidianul într-un piroduct din proximitatea ruinelor străvechii capitale a regatului Dallan. Se deconectă de la interfața de pilotaj și, după ce-și dezmorți membrele, își luă o cană de cafea și se duse să le dea vestea Umbrelor.

— Am ajuns? întrebă Umbra Umbrelor, ieșindu-i în întâmpinare, însoțită de amazoana Cleta.

Cele două, în plin proces de revenire la anatomia umană, erau două mase amorfe din care se iveau părți ale corpului uman. Membre și organe se dezvoltau în bule de gaz care se uneau, aparent haotic, înjghebând

eboșe umane. Procesul de metamorfozare era unul relativ rapid, însă se prelungea când necesita modificarea stării de agregare, ca în cazul de față, când Umbrele treceau din starea gazoasă în cea solidă.

— Nu e necesar să faceți asta, zise Aren. Eu și Virto nu suntem oameni pe de-a-ntregul.

— Am ajuns? reiteră amazoana întrebarea Preacucernicei, ajustându-și poziția nasului care-i alunecase sub urechea dreaptă.

— Da! E curios că n-am avut incidente pe parcurs. Santinelele ne dădeau târcoale, dar parcă se fereau de noi.

— Știu că venim – interveni Virto, apropiindu-se de cei trei. Le-am simțit freamătul și cred că am prins o frântură din gândurile Mamei.

— Să nu zici că te-ai speriat și vrei să renunți? întrebă Cleta, încheindu-și șanjarea.

— Nu, faptul că ne așteaptă nu schimbă cu nimic situația. Succesul nostru nu se bazează pe elementul-surpriză, ci pe cutezanța planului.

— Ne poți dezvălui și nouă strategia? fu curios Aren.

— Nu, fu categorică Umbra Umbrelor, e mai în siguranță să o păstreze pentru el. Noi vom executa întocmai dispozițiile sale.

— În cât timp se vor aduna Umbrele? se interes Virto.

— În circa o oră.

— Perfect, cu două ore înainte de Timpul Comuniunii pe Tertius. Vom folosi momentul pentru a declanșa atacul.

Virto scoase un cub sidefiu din buzunar, îi atinse latura de sus, iar acesta proiectă deasupra sa holograma Templului Focului.

— Umbrele vor pătrunde în dom prin aceste aperturi. Virto mări imaginea și indică crestăturile adânci dispuse în jurul vârfului cupolei. Odată ajunși înăuntru, depistați și izolați mim-cristalele alfa. Simțurile le vor fi amorțite în timpul Comuniunii.

Aren și Umbrele știau că tatonarea dintre cele două forțe fusese inițiată încă de pe parcursul voiajului lor spre Dallan, iar dacă exista vreo șansă cât de mică să-și atragă victoria, cu certitudine Copilul-zeu era cheia. Trebuiau să aibă încredere în el și să facă ce le cere.

— O parte din Umbre vor căuta celula Zeiței..., continuă Virto.

— Fantele sunt prea strâmte ca să putem extrage cușca prin ele – îl preveni Cleta.

— Nu veți face asta, vreau numai să întrerupeți câmpul de forță ce înconjoară sfera de velimium. Restul e în sarcina mea și a lui Aren.

Aren se zgâi nedumerit la Virto. Încercând să-i sondeze mintea, se lovi de un refuz ferm.

— *Îți voi dezvălui detaliile când vei avea nevoie de ele* – îi transmise răspicat Copilul-zeu.

Umbra Umbrelor și Cleta se înclinară în semn de salut și se întoarseră la grupul de amazoane cu ordinele lui Virto.

38.

Era o noapte tăcută, cu un aer înăbușitor, ce storcea vlaga și din piatră seacă. Caldarâmurile denene își oftau dogorea acumulată peste zi cu atâta ardoare, încât nimeni nu se încumeta să-și părăsească locuința. Era o arșiță nefirească, cu un iz straniu, de parcă provenea dintr-un deșert de pe o altă lume.

Cocoțată pe promontoriul estic, silueta Citadelei se contura pe discul selenar. În spatele uneia dintre ferestrele edificiului, Xers se apropie de Fria, care privea absorbită suprafața ridată de valuri a mării. Îi oferi o cană cu lapte aburind și un surâs cald, plin de compasiune. Deși făcuse o baie răcoritoare și-și luase haine curate, postura femeii denota durerea care o măcina. Suferința nu era fizică, provocată de răni și oboseală, ci mai degrabă psihică. Se simțea părăsită de toți. Nu-i păsa câtuși de puțin de mazilire, ba din contră, pentru ea era o ușurare, o absolvire de istovitoarele oficii de Doamnă a Norilor. Ceea ce o chinuia, ce o topea pe dinăuntru ca pe o lumânare, era dispariția Lunei. A unicei sale fiice. Făcea eforturi să-și alunge aceste gânduri, conștientă că trebuie să-și canalizeze energiile spre identificarea unei soluții de a scăpa din ghearele

morții, dar ele-i reveneau obsesiv în minte. Suprema ei datorie era de a nu lăsa stirpea Asumilor să se stingă, iar în actuala conjunctură, riscul era unul real. Nu fiindcă numai o Asum putea da naștere unei alte Asum, ci și pentru că, chiar dacă ar fi avut acces la criocuva care adăpostea embrionii, era convinsă că niciunul dintre doctorii Ținutului Norilor n-ar fi acceptat să o ajute. Oricum, aparatura necesară intervenției era disponibilă doar la bordul Nimbusului, iar ea nu nutrea speranțe că Lenddol i-ar mai fi permis vreodată să se îmbarce în dirijabil.

Xers citi pe chipul Friei semnele frământărilor. În noua lumină, o văzu mai umană ca oricând. Așa, vulnerabilă, îmbrăcată în hainele fostei sale soții, se îndrăgosti din nou de ea. Avea în fața sa o ființă alături de care și-ar fi putut petrece tot restul zilelor.

— Nu pot rămâne, vor veni după mine. Te rog, ajută-mă să mă întorc în Ținut.

— Nici acolo nu vei fi în siguranță. Lenddol e deja în zbor spre Orașul Norilor.

— Dacă mă vor găsi la tine, vei avea mari probleme. În Orient există încă oameni care-mi sunt loiali.

— Te înșeli. Nimeni nu-și va pune pielea pe băț pentru tine. Ești o proscrisă.

Xers își încolăci brațele musculoase în jurul ei și o sărută ușor pe frunte. Fria percepu un fior de energie revigorantă transferându-se dinspre bărbat. O umplea de încredere și lumină. Îi surâse.

— Îți făgăduiesc că de acum încolo te voi proteja și te voi iubi așa cum ar fi trebuit să o fac din prima zi. Am fost un idiot, m-am străduit să-i împac pe toți, să respect datinile, familia, să fac bine punându-mi datoria mai presus de suflet.

Fria își așeză capul pe pieptul lui Xers, suspinând prelung.

— Mâine, după ceremoniile de Ziua Încercării, îi voi cere lui Sulminas să mă lase să mă retrag. Apoi voi închiria o corabie și te voi lua cu mine în Insula Țestoaselor. Sirob ne va aștepta acolo. Vom avea tot ce ne trebuie ca să ducem o viață liniștită.

— Și cum crezi că voi părăsi cetatea? Doar nu-ți închipui că îmi va fi îngăduit să plec la brațul tău?

— Din fericire, Sulminas te consideră moartă. Te voi scoate clandestin din Den, prin pasajele subterane.

— Asta, în caz că nu ne pierdem prin ele.

— Le cunosc mai bine decât oricine, mi-am irosit copilăria explorându-le. Într-una din zile, cred că aveam zece ani, m-am rătăcit prin catacombe. M-am speriat zdravăn. Am cutreierat tunelurile de o zi întreagă, panica începuse să-mi picure stropi reci pe șira spinării, când un noroc chior s-a abătut peste mine: am dibuit o ieșire care m-a scos pe plajă, în vecinătatea debarcaderului.

— Ești sigur că mai poți nimeri acel drum?

— Da. Azi-dimineață, eu și Sirob am decis să ne implicăm activ în căutarea copiilor. După câteva ore,

am dat de o ușă masivă, din metal. Era zăvorâtă. Anxietatea provocată de neputință, cumulată cu extenuarea, a iscat o ceartă între noi. Apoi Sirob a plecat, iar eu, cuprins de furie, mi-am descărcat nervii pe ușa aceea. Se pare că, din greșeală, am dezactivat încuietoarea unei încăperi extrem de bizare. Am hotărât să nu ating nimic, ca nu cumva să stric ceva. Însă, când am vrut să revin la Templu, orbecăind încă sub influența disputei cu Sirob, am dat de galeria în care m-am rătăcit în copilărie.

— Și nu ai spus nimănui de camera secretă?

— Nu, n-am avut timp.

— Aș putea să mă refugiez acolo, iar mâine, după festivități, dacă Rozaliul te va dezlega de obligații, putem fugi împreună.

39.

Zorii irupseră peste linia orizontului, trăgând o dungă purpurie pe sub ochii murii ai cerului înstelat. În scurtă vreme, astrul diurn își iți chipul mohorât, vopsind coamele dunelor în culorile războiului. Întreg cosmosul se pregătea de apriga încleștare ce urma să se desfășoare la Templul Focului.

De la miazănoapte, o pâclă densă se prelingea printre zecile de vulcani răsfirați pe platoul Dallan. Ceața aducea cu un metal lichid alb strălucitor, ce înainta implacabil, atras de magnetismul celui mai înalt din-

tre conuri. În nici o jumătate de oră, masa amorfă puse stăpânire pe câmpie, acoperind-o în întregime. Templul Focului, o insulă solitară într-un ocean înspumat, fu asaltat de vălătuci lăptoși care-i suiau molcom panta abruptă, apropiindu-se imperturbabil de domul din vârf.

Tihna nenaturală care domnea peste câmpie, dând o tușă ireală spectaculosului peisaj, fu întreruptă de un murmur care crescu gradual în intensitate, până când se transformă într-un vacarm insuportabil. Solul se cutremură violent. Dinspre vulcan, din măruntaiele incandescente ale acestuia, se ridică un vuiet îngrozitor, precum răgetul unei lighioane din adâncuri, deranjată din somnul milenar. Deasupra domului apărură excrescențe care se dezvoltară rapid și, urmărind un tipar fractal, luară forma unor pale imense. Elicele porniră a se învârti viguros, stârnind o vijelie teribilă care împinse norii îndărăt.

Pe moment, strategia păru că dă roade, însă ceața reacționă mărindu-și densitatea și, devenind o gheață lipicioasă, se ancoră îndârjit de versanți. Vulcanul pufni fioros, purjând, prin fantele ce înconjurau domul cristalin, praf, cenușă și bombe de lavă. Proiectilele se înfipseră, aidoma unor sfredele înflăcărate, în masa imaculată a ghețarului. Ciuruit, monolitul alb se nărui sub propria greutate.

40.

Fria rămase singură. Deși epuizată, n-avea stare. Cugeta mai bine deplasându-se. Se învârtea agitată, precum un bondar, în jurul straniului dispozitiv din încăperea în care o ascunsese Xers. Se străduia să-și pună în ordine prioritățile, iar în capul listei era, indiscutabil, să supraviețuiască. Pentru asta era crucial să părăsească Denul și trebuia să o facă fără Xers. Nu voia să-l tragă după ea. Îl iubea, și-l dorea, dar nu era corect să-l implice în această tărășenie. Viața pe care i-o oferea ea era una a privațiunilor, a luptei pentru ziua de mâine. Nu-i putea face una ca asta. Se opri să bea apă, iar căutătura îi alunecă la insolita mașinărie. Nu știa ce era. Semăna cu o operă de artă, un tron stilizat, flancat de șase brațe care se arcuiau peste el. Îi amintea de ceva. Făcu un pas către el, apoi, după ce pregetă un pic, încă unul. Abia lângă scaun înțelese de unde provenea sentimentul de familiaritate: întreg ansamblul aducea cu lectica ei, de fapt, acum a lui Lenddol. Scrută camera jur-împrejur. Nu era nicio piesă de mobilier pe care să se întindă sau să se așeze.

Ceva se mișcă înapoia ei. Se întoarse și observă că două dintre brațele dispozitivului își modificaseră poziționarea, ca și cum ar fi invitat-o să urce. Le pipăi cu buricele degetelor, dând ocol structurii. Brusc, și celelalte patru se desfăcură, aproape în poziție orizontală, precum petalele unei flori.

— Ciudat, murmură Fria. La ce-or folosi? O fi vreun mecanism de tortură, își răspunse singură.

Anterior Renașterii, oamenii erau niște bestii crude foarte inventive când venea vorba de producerea suferinței. Ori vreo mașinărie de autoflagelare? Citise o carte despre vechea religie a krottanienilor, care descria ritualuri de autoschingiuire, prin care prelații își răscumpărau păcatele și, astfel, reveneau puri pe calea cea dreaptă.

Își plimbă mâna pe spătarul fotoliului; materialul era moale, plăcut la atingere. Ar fi fost absurd ca cel care asamblase mecanismul să acorde atâta atenție confortului, dacă ar fi vrut să construiască un aparat de tortură. Oricum, exista un singur mod de a afla: așezându-se în el. Inspiră adânc și urcă. Brațele reveniră în poziția inițială, capturând-o ca pe o pasăre într-o colivie. Fria nu se impacientă, era obișnuită cu acea priveliște și, într-un fel, se simți mai în siguranță, ocrotită de lumea de afară.

Din brațele scaunului, metamorfozate în gratii, răsăriră rămurele firave care se împletiră, umplând spațiul cu o țesătură dantelată. Când procesul se încheie, Fria era complet izolată de restul încăperii. Așteptă cu nerăbdare următoarea mișcare a dispozitivului, iar aceasta veni sub forma unor înțepături discrete la baza gâtului. Îşi dădu seama că acestea erau provocate de vibrația cristalelor din colierul ei, Colivia Sufletelor.

Alți câțiva vlăstari coborâseră din partea de sus a baldachinului și țesuseră o urzeală delicată, care se întinsese și cuprinsese, într-o îmbrățișare gingașă, pietrele de la gâtul ei.

41.

Concomitent, pe Tertius, ofidianul lui Aren fora în batolitul de sub câmpia dallană. Virto văzuse declanșarea iureșului Umbrelor asupra Templului Focului, însă, imediat după, porniră într-o cursă nebună către adâncurile magmatice ale planetei, fără a putea monitoriza desfășurarea ostilităților. Amândurora le era clar că, odată cu înaintarea, lucrurile se vor înrăutăți; corpurile lor deja resimțeau din plin disconfortul, deși încă nu trecuseră de jumătatea călătoriei. Totuși, Virto și Aren nădăjduiau că vor rezista îndeajuns cât să-și poată înfăptui temerarul plan.

Prințul își contopise mintea cu sistemul operațional al vehiculului – radarele, radiometrele, seismometrele –, toate dispozitivele și senzorii disponibili pe Șarpe deveniră extensiile simțurilor sale. Copilul-zeu supraveghea eforturile de pilotaj ale prietenului său, ascultând vigilent creșterea în intensitate a vociferărilor ofidianului, manifestate prin hurducăieli și scârțâituri ascuțite.

— *Nu știu cât voi rezista* – citi Virto în mintea ofidianului Aren.

— *Este în regulă, amice. Cred că ar trebui să setezi sistemele de ambianță la minimul necesar. Când vom finaliza misiunea, corpurile acestea vor fi cenușă. Oricum, le-a expirat garanția,* Virto strecură o notă ironică, obicei deprins de la oameni, în eforturile sale de umanizare.

— *Sper că cei de sus se descurcă mai bine decât noi* – adăugă Aren, permițându-și un răgaz după ce ofidianul intră într-o zonă mai accesibilă.

— *Ar fi bine...*

— *Observ că încă îți ții mintea închisă. Nici măcar mim-cristalele alfa nu te pot dibui la adâncimea asta.*

— *Prefer să fiu precaut.*

— *Cum zici, dar vreau să-ți solicit o favoare.*

— *Evident, despre ce e vorba?*

— *Aș vrea să-i ceri zeiței să o elibereze pe Jo.*

— *Desigur, însă depinde doar de ea dacă va dori sau va avea puterea să o facă. N-am reușit să determin în ce stare se află. Mi se pare însă interesant faptul că n-ai uitat-o pe Josephine.*

— *Aș fi putut șterge din structura mim-cristalului acea reminiscență biochimică, însă, dintr-un oarecare motiv, n-am făcut-o. N-am nicio explicație, dar poate că forța iubirii dintre Aren și Jo are o influență mult mai mare asupra mim-cristalului decât mi-am imaginat. Într-o oarecare măsură, cred că aceeași este situația și cu eul tău uman. Doar că ție, preluând organismul de la nașterea sa, ți-a fost mai dificil să diferențiezi latura biologică de cea cristalină.*

— Am avut ocazia, în drum spre Tertius, să mă conving cât de puternică poate fi energia dragostei.

— Aș vrea să-i ofer omului Aren, fără de care eu n-aș fi fost eu, posibilitatea de a deveni ceea ce ar fi putut deveni, dacă noi nu ne-am fi implicat în evoluția lor. Îi datorez asta.

— Din păcate, nu cred că vreunul dintre noi va scăpa teafăr din misiune. Indiferent de rezultatul ei, existența noastră sub forma actuală va fi curmată și, odată cu noi, vor transcende în extravers și conștiințele gazdelor noastre.

Ofidianul intră într-o nouă zonă de turbulențe, iar mintea lui Aren se decuplă de la comuniunea cu Virto.

42.

În amurg, atmosfera se limpezi, cenușa vulcanică se așternu peste câmpie precum o zăpadă murdară, transformând solul într-o mâzgă alunecoasă amestecată cu nisip galben-auriu. Câțiva nori cumulus, niște ghemotoace mari de vată de zahăr, glazurate de stacojiul ultimelor raze ale apusului, pluteau domol departe către nord. Zbuciumul luptei se stinse. Oastea învinsă, cât mai rămăsese din ea, se retrăgea spășită să-și lingă rănile și să-și plângă morții.

Odată cu noaptea, o beznă smoloasă, alimentată de o eclipsă totală de lună, luă în stăpânire ținutul dallan. La adăpostul întunericului, din cel mai apropiat crater de Templul Focului, se iți un fuior de ceață, un norișor plăpând care plutea pe aripile brizei. Se furișă către

versantul marelui vulcan și, strecurându-se printre râurile de lavă și bolovani care fumegau, se agăță de vârf. Câteva clipe amușină cupola cristalină aidoma unui ogar, apoi se insinuă subit într-una dintre fantele acesteia.

43.

Ceremoniile de Ziua Încercării erau grandioase, ca de obicei. Așa cum îi plăceau Marelui Grădinar al Gândurilor.

Torvic Sulminas intră în Sala Tronului Templului din Den, escortat de garda de onoare a Păzitorilor, condusă de ferdarul Gurro Alois Simandian. Sui ceremonios treptele piramidei spre Jilțul Șarpelui, etalându-și prețioasa hlamidă, cusută cu fir de aur și bătută în pietre prețioase. Haina, de un purpuriu țipător, îi dădea purtătorului mai degrabă un aer hilar decât sobru, cum ar fi fost mai adecvat împrejurărilor. Înainte de a se așeza, se lăsă venerat de muritorii de rând. Atitudinea lui urla prin toți porii îngâmfarea: „Eu sunt zeul vostru! Iubiți-mă necondiționat!"

Xers Dorddesai, în calitate de custode al coroanei Nimrozilor, era așezat în tronul regentului, un scaun amplasat pe o platformă de pe prima treaptă a piramidei, despre care istoria consemna că aparținuse regentului Rast, conducătorul de facto al imperiului în decursul domniei împărătesei Lana I. Scaunul era flan-

cat de două piedestaluri din marmură albă, ce găzduiau vitrine de sticlă. În cea din stânga era expusă coroana lui Nimrod I, o piesă simplă, învăluită însă de un nimb magic al simbolismului cu care era încărcată; în cea din dreapta se afla legendarul pumnal saurray, primit chiar în acel loc de întemeietorul Dinastiei Nimrozilor de la Copilul-zeu. Cele două piese nu mai fuseseră atinse de nimeni încă dinaintea Renașterii, iar mitul susținea că în ziua Înfruntării Finale, lovitura decisivă, care avea să răpună dușmanul și să redea libertatea oamenilor, avea să fie dată de această armă. Prin urmare, cât timp saurrayul rămânea închis în caseta sa, ziua ultimei confruntări n-avea să sosească.

Casetele erau păzite cu sfințenie de o călugăriță și de un călugăr din Congregația Orbilor, monahii nevăzători ai ordinului Copiilor Zeiței, singurele ființe care aveau dreptul de a le atinge.

Ca în fiecare an, Ziua Încercării fusese inaugurată de cuvântarea Marelui Grădinar, lungă și monotonă, întreruptă sporadic de aplauzele asistenței. În discursul emfatic, înaltul prelat își lăudase realizările și-și înfierase dușmanii. Partea a doua fusese rezervată recompensării celor mai aprigi apărători ai Sfântului Principiu, fiind încununată cu o dovadă de mărinimie a lui Sulminas, care, cu acest prilej, grația un osândit la pedeapsa capitală, dăruindu-i șansa unui nou început.

După festivitățile de la Templu, delegațiile se retraseră în Citadelă, unde, în cinstea lor, primarul organizase un bal care avea să țină până târziu în noapte și avea să fie încheiat cu un spectaculos foc de artificii.

Atmosfera era relaxată. Oaspeții vorbeau și râdeau zgomotos, dezinhibați de cantitățile impresionante de băuturi alese, din renumitele pivnițe ale Denului. Sulminas, binedispus, se întreținea cu liderii provinciilor, care roiau aidoma muștelor în jurul său.

Xers pândi un moment prielnic și, cum se arătă, se apropie de prelat.

— Preasfinția Voastră, aș vrea să vă vorbesc între patru ochi.

— Nu putem amâna până mâine? Ssuntem în toiul unui fesstin.

— Aș prefera acum, dacă nu e cu supărare.

— Cine ssunt eu ssă-l ressping pe cusstodele coroanei Nimrozzilor? zise cu sarcasm coroziv Marele Grădinar. Nu mă îndoiessc că e ceva cardinal, Excelență, altfel nu mi-ați răpi plăcerea ssă petrec câteva minute alături de prietenii noștri cu care ne vedem atât de rar.

Persoanele din preajma Marelui Grădinar salutară și se îndepărtară, lăsându-i pe cei doi singuri.

— N-ați vrea să ne retragem în separeu? indică Xers ușa din spatele prelatului.

— Ssă mergem, dar ssă fii conciss. Ssunt oameni cu care trebuie ssă vorbessc și cu care nu mă pot întâlni zzilnic.

În drum către separeu, Marele Grădinar făcu semn unui ospătar să vină după ei. Torvic și Xers se așezară la o masă ovală din mahon roșu, înconjurată de șase scaune din același lemn, cu spătarele și șezutul tapițate violet. Chelnerul, îmbrăcat într-o livrea verde crud, împodobită cu galoane aurii, se opri în prag, așteptând să preia comanda celor doi. Torvic ceru friptură de vită în sânge, cu garnitură de legume sote, și o carafă de vin.

— Eu nu vreau nimic, refuză Xers oferta.

— Ba vrei, i-o reteză Sulminas, nu-mi place ssă mănânc ssingur. Hai, dă mai repede din picioare, că ți ss-au prins pânzze de păianjen între buci – se răsti la ospătar.

Primarul așteptă ca ușa să se închidă, apoi, inspirând adânc, zise:

— Preasfinția Voastră, aș dori...

— Ai răbdare, domnule primar, mă întrerupi din disscuții importante și mă iei așa, direct pe sstomacul gol.

— Iertare, Preasfinția Voastră...

Se lăsă o liniște apăsătoare. Prelatul, trandafiriu în obraji, pufăia ca un cazan sub presiune și, în răstimpuri, trăgea câte un vânt răsunător. Xers, ușor stânjenit, cu capul plecat, căuta înțelesuri ascunse printre desenele abstracte din caroiajul pardoselii.

Chelnerul reveni cu un platou plin de carne și garnitură de legume. Aduse și o carafă mare cu vin roșu,

din colecția personală a înaltului prelat. Așeză câte o farfurie în fața celor doi și se duse la un dulăpior, de unde scoase două cuțite și două furculițe de argint cu mânere împodobite cu miniaturi. După ce le umplu cupele, ospătarul se retrase. Sulminas luă cuțitul în mână și-l analiză câteva momente, apoi trecu la furculiță, ai cărei doi dinți lungi și ascuțiți făceau din ea o veritabilă armă albă. Prelatul o înfipse lacom în fleică, tăie o bucată zdravănă și și-o îndesă în gură, lăsând unsoarea să i se scurgă pe bărbie. Plescăi mulțumit și-i făcu semn primarului să vorbească.

— Preasfinția Voastră, spuse Xers, vă cer îngăduința să demisionez din funcție. Trec printr-o perioadă grea și aș vrea să...

Sulminas îl întrerupse cu un râs isteric, care îi făcu grăsimile să tresalte ca niște piftii. Se înroși la față și începu să tușească convulsiv. Xers, surprins de reacția prelatului, nu știu cum să reacționeze. Finalmente, Torvic scuipă bucata de carne nemestecată și sorbi o gură de vin.

— Dragul meu Xerss, îți împărtășessc ssuferința pricinuită de dispariția copilului, înssă assta n-are legătură cu atribuțiile tale. Ce crezzi tu, că poți face ce ți sse năzzare, că îți permiți luxul de a zzice: gata am obossit, vreau ssă mă odihnessc?

— Dar...

— Niciun dar. Ai impressia că dacă aș avea altă momâie ssă o pun în locul tău, ți-aș mai ssuporta idioțe-

niile? Ssă-ți fac o desstăinuire, ssă vorbim pe șleau, ca doi oameni maturi: te-am tolerat fiindcă ssuntem rude, dar și pentru că erai arma mea ssecretă împotriva Friei Cea-cu-Păssărici-la-Cap. Acum, că m-am desscotorossit de nebună, valoarea ta ss-a diminuat conssiderabil. Apropo, mâine la prima oră te prezzinți la mine ssă ssemnezzi decretul de numire a lui Lenddol în demnitatea de conssul al Ținutului Norilor.

Furia clocoti în Xers. Torvic își bătea joc de el în cel mai josnic mod, iar frustrarea fusese accentuată de faptul că recunoscu adevărul din spusele acestuia.

— Băi, băiatule, continuă Marele Grădinar, înfulecând o altă bucată de carne, bagă-ți mințile în cap! De azzi înainte, vei fi romberdinul meu umil, te vei gudura zzilnic pe lângă mine ssă-ți primești ossciorul de ross. Și nu uita, fiecare zzi din viața ta mi-o datorezzi mie. Ssă nu cumva ssă-mi ieși vreodată din vorbă, că te jupoi de viu, iar dacă te prind cu vreun joc infect în preajmă-mi, te voi assculta trei zzile și trei nopți mugind din Taurul de Foc. Ssă știi că ssunt alergic la comploturi, mă umplu de bube pesste tot. Ssper că nu vei fi la fel de fraier ca fossta ta ssoție, Karin.

— Karin? îngăimă Xers.

— Da, o javră nerecunosscătoare, care, după ce am băgat-o în patul tău, ss-a puss pe țessut intrigi. Cocota sse vissa împărăteassa Krottanului și voia ssă mă mătrășeasscă.

— O, nu, Karin. Karin... ce-ai făcut?

— O, da! O, da! Te-am ssalvat. Ar trebui să-mi fii recunosscător că te-am sscăpat dintre cracii ei, sâsâi Sulminas, și înfipse sec furculița în friptură.

Lui Xers i se împăienjeniră ochii. Își pierdu complet controlul, așa că ceea ce urmă i se părură fapte executate de un demon care pusese stăpânire pe trupul său. Mușchii de la picioare i se încordară și-l săltară din scaun ca două resorturi eliberate brusc de tensiune, proiectându-l spre Torvic. În zbor, mâna dreaptă înșfăcă furculița de lângă farfurie, se îndoi din cot, armându-se pentru o lovitură năprasnică și când ajunse în raza de acțiune, înfipse cei doi țepi lungi, prin ochiul stâng, drept în creierul lui Sulminas. Din inerția corpului care se izbi de prelat, trunchiul elefantin al acestuia se prăbuși fără suflare, cu o bufnitură înfundată, pe podea.

44.

Siluetele lui Serus și Luna, îmbrățișați pe un bolovan de la intrarea în caverna Pădurea de Piatră, se conturau în lumina lunii tertiusene. Noaptea caldă îi evoca băiatului clipele din grădina de pe promontoriul Citadelei, iar nostalgia îi gâdila corzile sensibile ale sufletului. Îi era dor de casă, de tatăl său și de Sirob; pe de altă parte, se bucura că o avea alături pe Luna. Sentimentele pe care i le purta fetei îi primeniseră per-

spectiva asupra propriei vieți. În preajma ei se simțea liber și fericit, ca niciodată până atunci. Simțea că ajunsese să o iubească total, cu întreaga lui ființă, cu un extaz mistuitor, de care doar prima dragoste e capabilă.

— Numai Umbra Umbrelor și câteva amazoane s-au întors, zise Luna, nepărând afectată de vraja care-l atinsese pe băiat.

— A fost o bătălie grea și pesemne că încă nu s-a încheiat.

— Nu știu de ce ne evită Preacucernica. Aș vrea să ne spună și nouă cineva ce s-a întâmplat la Templul Focului. Îmi fac griji pentru Virto.

— Am încredere că bunicuțul o va scoate la capăt. E un tip inteligent și se descurcă al naibii de bine în situații din astea... complicate.

— Serus, sincer, crezi că vom mai revedea vreodată Krottanul?

— Sincer? Nu! Dar nici nu cred că mai vreau. Pe Krottan, ar fi de neconceput să fim împreună, iar viața mea s-ar rezuma la o izolare între patru pereți, mai mult sau mai puțin permisivă, în funcție de interesele altora.

— Poate că ai dreptate. Și mie îmi place Tertiusul: chiar dacă e un deșert cât vezi cu ochii, pustiul din inimile celor de pe Krottan e mai arid. Într-un fel, încă de pe drum mi-am dat seama că am pornit într-o călăto-

rie cu bilet doar dus. În uraganul de pe Quintus, am avut o revelație, am înțeles atunci că acest voiaj e o firimitură dintr-un plan măreț, în al cărui angrenaj suntem și noi rotițe.

Serus o întoarse către ea și o sărută delicat.

— Ești rotița care învârte universul meu. Unica de care am nevoie ca să fiu fericit, șopti, gâtuit de emoții.

Luna surâse.

— Cred că ai început să te pricepi la chestiile astea.

— Crezi? o pișcă Serus poznaș de coapsă.

— Da, dar tu mă vei ajuta să mă conving. Nu-i așa?

În locul răspunsului, băiatul o sărută din nou. Atingerea caldă și catifelată fu suficientă ca văpaia dorinței să izbucnească.

Partea a III-a

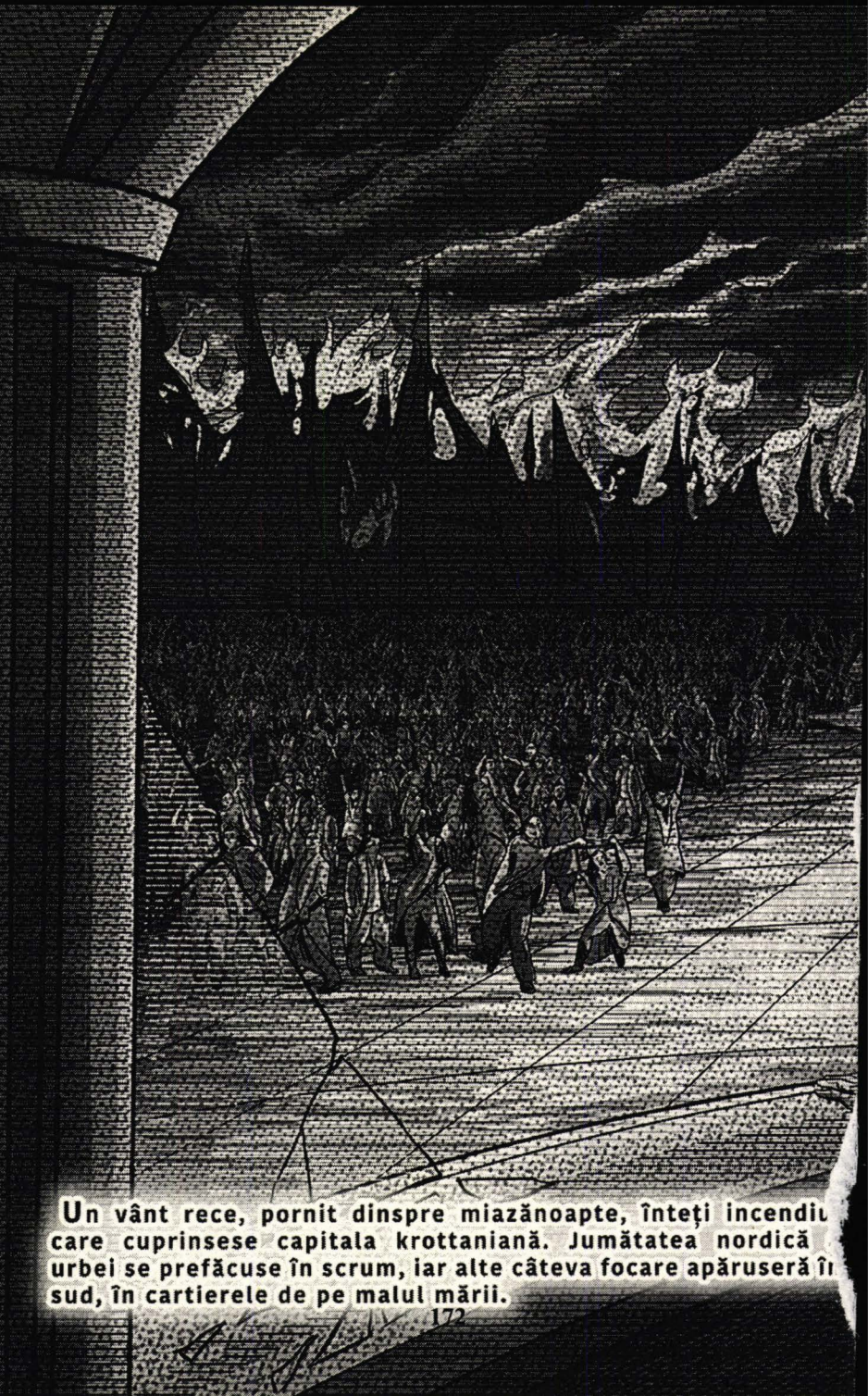

Un vânt rece, pornit dinspre miazănoapte, înteți incendiu care cuprinsese capitala krottaniană. Jumătatea nordică urbei se prefăcuse în scrum, iar alte câteva focare apăruseră în sud, în cartierele de pe malul mării.

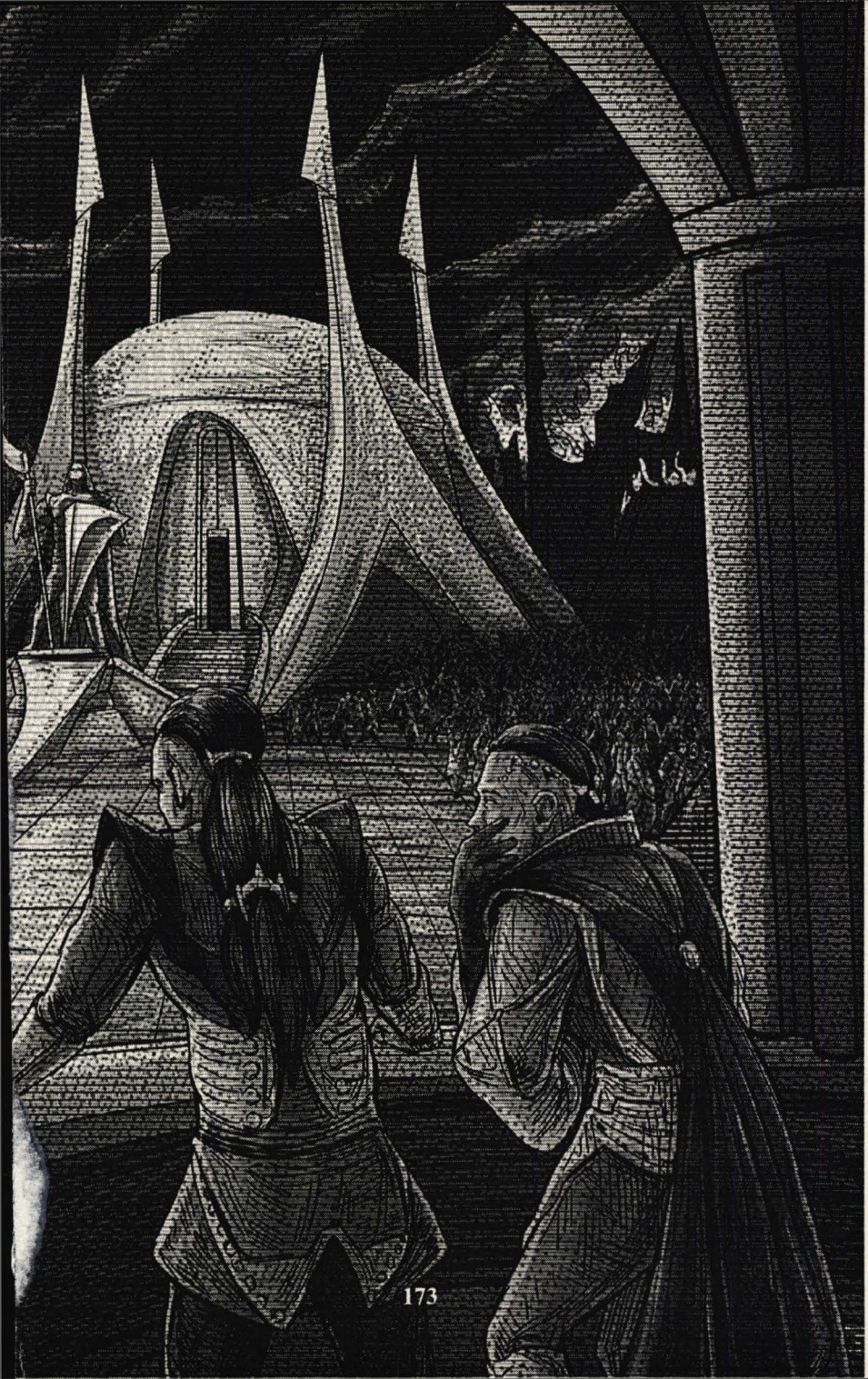

Capitolul VII
În flăcările iadului

45.

Temperatura din interiorul vehiculului depășise 70 de grade Celsius, iar nivelul oxizilor de carbon se afla la cote alarmante. Trupurile lui Aren și Virto intraseră în descompunere. Escare mari le împânziseră corpul, buzele uscate și crăpate le sângerau, în vreme ce tot mai multe organe funcționau defectuos ori cedaseră complet. Dacă nu ar fi fost controlate de mim-cristale, organismele celor doi ar fi sucombat de mult. Chiar și așa, era doar o chestiune de minute până la producerea inevitabilului.

Ofidianul se afla la un sfert de oră de la străpungerea scoarței și afundarea în oceanul de magmă din mantaua exterioară. Deși Virto nu-i dezvăluise planul, Aren bănuise că aceea era ținta lor. Nu întrezărise scopul demersului, dar știa că, odată ajunși, Virto trebuia să-și ducă la îndeplinire planul foarte repede, până când ofidianul, cu el laolaltă, să devină doar scântei jucăușe într-o mare de foc.

Trecerea din scoarță în manta nu se produse brusc. Simultan cu înmuierea straturilor solide, forezele își diminuară turațiile. Temperatura în habitaclu crescu la 80 de grade, iar carena șarpelui începu să se exfolieze, amintind de procesul de năpârlire prin care aceste viețuitoare treceau în habitatul lor natural.

— *Mai avem cinci minute,* transmise telepatic Aren, apoi adăugă cu voce tare: Zi-mi ce să fac, pe unde o iau.

Tresări la auzul cuvintelor sale, glasul îi sunase străin și totodată atât de intim, ca și cum ar fi fost al unui vechi amic pe care nu-l văzuse de un car de ani.

Virto nu răspunse. Se afla într-o stare de meditație profundă, așezat, cu picioarele flexate sub el, la doi pași în spate. Plonjase cu mintea în marea aceea de foc, lăsându-se purtat de curenții de rocă topită, prin circumvoluțiunile întortocheate ale Gha`ay`ei. Un creier pustiu, prin care hoinărea ca printr-un palat cu o mie de camere goale, umplut numai de propriul ecou. Se opri, ascultând răsunetul reverberând spre infinit. Se așternu deodată liniștea, grea precum plumbul și rece ca gheața. De undeva, din neant, răzbătu abia perceptibil, ca șuieratul vântului, vaietul unui nounăscut. Alergă către el fără a izbuti să se apropie. Își dădea seama acum că tânguirea sfâșietoare a bebelușului venea dinlăuntrul său. Ar fi vrut să aibă lacrimi pentru a plânge acea suferință, dar n-avea. Era o simplă piatră.

Un murmur, ca un cântec de leagăn, umplu nimicul.

Copilul-zeu își desfăcu brusc pleoapele, expunându-și sclerotica de un negru profund, care crea impresia unor găvane goale, a unor hăuri abisale apte să stingă soarele de pe cer.

— Urmează-mă! zise cu glasul omului pe care, inconștient, îl reprimase încă de la nașterea sa. Trecuse peste un mileniu de la prima Serbare a Lacrimilor, de la momentul simbiozei dintre cristal și gazda umană. În decursul secolelor, Virto scormonise neobosit prin cotloanele dosite ale ființei, după conștiința primară a trupului său. Știa că e acolo, îi simțea prezența remanentă, așa că nu-și pierduse niciodată nădejdea că o va dibui, dar din păcate durase prea mult. Acum, când reușise, colosalul său succes pălea în lumina apusului vieții. Era prea târziu să facă ceva pentru omul al cărui călău fusese fără voința sa. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la cât de traumatizantă trebuie să fi fost experiența pentru cineva care fusese atâta amar de ani ostatic în propriul corp. Un calvar îngrozitor, un veritabil iad.

Vehiculul își schimbă direcția, îndreptându-se vertiginos, prin marea de rocă incandescentă, spre suprafață. În interior, trupurile lui Aren și Virto, cu extremități carbonizate, sfârâiau prăjindu-se în propria grăsime. Însă mințile lor, protejate de mim-cristale, erau încă în stare de funcționare.

Când ofidianul pătrunse în bazinul magmatic de sub Templul Focului, Virto se cufundă din nou în transă. În Marea Sală de Bal a Palatului cu O Mie de Camere reauzi cântecul de leagăn. Pluti către el. În lumea reală, mișcările sale erau corelate cu cele ale ofidianului, care își continuă deplasarea prin coșul vulcanic. Copilul-zeu urcă pe o scară lungă, la al cărei capăt se zărea un petic de cer înstelat. Pe la jumătatea ascensiunii, părăsi scara, pătrunzând pe un coridor lung, cu pereți negri, brăzdați de nervuri subțiri, portocalii. Vehiculul viră și el brusc într-un sill orizontal. De o parte și de alta a holului se înșirau uși aurii cu broaște de alamă. Deși nu existau inscripții vizibile care să-l dumirească în privința locului, Virto experimenta o vagă senzație de familiaritate. Trecând prin dreptul uneia dintre uși, auzi înfundat chemarea Mamei sale – Zeița cu O Sută de Brațe. Întinse mâna să apuce clanța, însă aceasta dispăru. Puse umărul și împinse în ușă, dar nu se clinti, era țeapănă ca lespedea de pe un mormânt. Își luă elan și o izbi cu putere. Palatul se cutremură sub loviturile sale. Zidurile crăpară, iar din fisuri se prelinseră râuri de lavă.

Chemarea Zeiței crescu în intensitate, transformându-se într-un urlet al deznădejdii. Roca topită umplea coridorul, ajungându-i lui Virto până la brâu. Nu-l ardea, doar îl încetinea. Nemaiputându-se avânta spre ușă, se lipi de ea, bătând cu pumnii și scrijelind-o

cu unghiile. Când nivelul lavei îi atinse bărbia, urletul zeiței se estompă. Ușa se dădu în lături, iar de partea cealaltă îl întâmpină un fluture de lumină. Fâlfâitul aripilor acestuia, a căror anvergură umplea întreaga incintă, producea o boare răcoroasă și înmiresmată, precum cea a florilor din grădina Templului din Den.

— *Mamă!?*

— *Regret că te-am atras în cursă, Virto. Erai singura mea șansă. Știu de ce ai venit, numai că înainte de a mă înălța, mai am o sarcină de îndeplinit.*

— *Mamă, trebuie să treci dincolo!*

— *Așa e, de îndată ce voi elibera Lacrimile din Inima Gha`ay`ei. Numai după aceea pot părăsi acest plan al existenței. Apoi focul va purifica această lume, iar flacăra ce o va mistui va descătușa energia unei noi singularități.*

Zeița cu O Sută de Brațe mai levită câteva clipe, la o palmă sub tavan, pe urmă se stinse, dispărând în neant.

Vulcanul erupse violent. O explozie înfiorătoare evacuă în atmosferă cantități imense de rocă și cenușă. Un nor negru, fierbinte, se înălța la zeci de kilometri, iar lava curse nestăvilită, ca o viitură care rupsese barajul unui lac de acumulare. Ofidianul, laolaltă cu corpurile lui Virto și Aren și mim-cristalele ce găzduiau conștiințele lor, fu topit și încorporat în magma de sub scoarța Tertiusului.

46.

Xers privi stupefiat la trupul masiv al lui Torvic Sulminas, întins ca un mistreț înjunghiat pe pardoseală. Din ochiul prelatului izvora un firișor sângeriu care se strecura printre cioburile farfuriilor și bucăților de friptură, vărsându-se în marea de vin roșu care se scursese din carafa răsturnată. Primarul își scutură capul, apoi își frecă energic fața cu palmele. Se duse la oglindă și-și aranjă costumul. Își trecu mâna prin păr și, pregetând preț de o respirație la ușă, înșfăcă ferm clanța, deschizând doar cât să se strecoare afară. Îl făcu semn unui soldat să se apropie.

— Ordonați, excelență!

— Vreau să păzești intrarea și să nu lași pe nimeni înăuntru. Marele Grădinar nu e în apele lui și a cerut să nu fie deranjat.

— Am înțeles, zise soldatul și, ducându-și pumnul la piept, salută cu o scurtă înclinare din cap.

Xers Dorddesai părăsi precipitat sindrofia din Sala Oglinzilor. Trecu printre invitați, ignorându-i pe cei câțiva care-i ieșiseră în cale, dorind să-i vorbească. Mintea lui o luase razna. Nu-și imaginase vreodată că va comite o crimă, darămite că îl va ucide pe Marele Grădinar însuși. Însă acesta era un fapt consumat, ce nu mai putea fi îndreptat. Oricum, intenționase să părăsească Denul, lucrurile nu se schimbaseră în această privință. Se duse în apartamentul său și-și luă bagajul

pregătit încă de dimineață, în care vârâse câteva obiecte cu valoare simbolică, la care nu putea renunța. Apoi se grăbi înspre ascunzătoarea Friei. Trebuia să acționeze repede, cel mai probabil Denul va fi închis de îndată ce se va afla că Sulminas a fost omorât. Tocmai cobora scara către catacombe, când un răcnet isteric de femeie străbătu dinspre Sala Oglinzilor. „Se dezlănțuie nebunia", își spuse și o rupse la fugă prin galeriile subterane.

47.

Secretarul Nado Mancer venise la petrecerea de la Citadelă hotărât să-l convingă pe Sulminas că după ani de serviciu credincios merita o promovare. Și fiindcă zvonul retragerii din viața publică a lui Dorddesai circula de ceva vreme prin protipendada deneană, se gândise că ar fi fost o conjunctură perfectă ca Marele Grădinar să-l recompenseze cu această demnitate.

Mancer se pregătise în detaliu pentru acțiune. Se ocupase inclusiv de problema eredității, deși era o chestiune mai curând formală. După luni de cercetări, mituiri și constrângeri, obținuse de la arhiva Templului un înscris care dovedea că se înrudește, pe linie maternă, cu Dinastia Nimrozilor. O astfel de dovadă era dificil de obținut, fiindcă existența ei asigura deținătorului accesul la funcțiile înalte din aparatul administrativ krottanian.

Realmente, după moartea lui Bald, ultimul împărat, care nu avusese copii, Casa Nimrozilor se stinsese, Krottanul fiind împărțit între familiile care guvernau cele optsprezece provincii. Tronul Nimrozilor, rămas vacant, fusese revendicat abia în al treilea veac al Renașterii, în anul 249, de Marele Grădinar al Gândurilor Starvos IV Bețivul, care decisese să-și numească mezinul primar al Denului. Starvos descoperise în arhivele Templului, gurile rele pretinzând că fuseseră fabricate, dovezi de filiație cu vechea dinastie imperială. Prevalându-se de aceste probe, îi dăduse fiului său în administrare vechea cetate de scaun și titlul de custode al coroanei Nimrozilor. Mișcarea fusese expresia creșterii puterii Templului și reprezentase modul în care Denul își anunțase pretențiile la supremația politică mondială.

Dar chiar dacă deținea certificatul care atesta că se trage din stirpea vechilor împărați, Mancer știa că investirea sa stătea exclusiv în mâinile Marelui Grădinar. Era decis să meargă până la capăt, iar în caz că Sulminas avea să îi neglijeze ambițiile, era dispus să joace cartea șantajului. Să-i reamintească acestuia anumite informații compromițătoare, pe care le adunase la adresa sa, în anii în care îl ajutase să-și țească mașinațiunile.

Nado Mancer își propusese să-l abordeze pe Marele Grădinar spre finalul festinului, când tensiunea ulti-

melor zile avea să fie disipată de specialitățile gastronomice și de cantitățile impresionante de vin, Sulminas fiind renumit pentru apetitul său pantagruelic.

Secretarul, identificând o masă retrasă de unde putea monitoriza mișcările și dispoziția lui Torvic, așteptase răbdător momentul pentru a acționa. Intrase în interacțiuni laconice cu comesenii, râsese absent la bancurile lor, însă nu-l scăpase nicio clipă din ochi pe înaltul prelat. Se bucurase că Sulminas se simțea bine, pesemne că alcoolul își producea efectul, dar, neîndoielnic, și dispariția Friei Asum avea contribuția ei.

Întreaga seară, Marele Grădinar al Gândurilor fusese înconjurat de grupuri care-i cântaseră în strună, strecurând dibaci în conversațiile neprotocolare cu prelatul aluzii la doleanțele lor. Sulminas ascultase cu un dezinteres total, bine disimulat, revendicările. Sporadic, ca să destindă atmosfera, spusese câte o glumă, de obicei cam nesărată, la care asistența hohotise zgomotos, pentru a-i face pe plac.

La un moment dat, Mancer îl zărise pe Xers Dorddesai îndreptându-se către Sulminas și, după un succint schimb de replici, amândoi se retrăseseră într-un separeu. Îl blestemase în gând pe primar, a cărui acțiune risca să-i zădărnicească planul în care investise atât de mult. Neîndoios, erau chestiuni importante care puteau influența în rău starea de spirit a prelatului.

Mancer fiersese la foc mic. Bătuse energic darabana în masă, privind persistent la camera unde intraseră Sulmians și primarul. Văzuse un servitor ducând un platou cu fripturi și o carafă de vin, iar asta îl înspăimântase de-a dreptul, deoarece era un indiciu că discuția celor doi avea să se prelungească.

Totuși, în nici cinci minute, edilul ieși. Citi agitație pe chipul lui și fu surprins să vadă că îi cere unui soldat să păzească intrarea în separeu.

Nado se ridică de la masă și porni către Xers, cu intenția de a afla ce s-a întâmplat, însă primarul trecu valvârtej pe lângă el, aproape doborându-l. Intrigat, se întoarse și se duse glonț la gardianul separeului.

— Dă-te la o parte! îi porunci.

— Am ordin să nu las pe nimeni înăuntru.

— Cine ți l-a dat? întrebă Mancer, deși știa răspunsul.

— Domnul primar.

— Trebuie să vorbesc numaidecât cu Preasfinția Sa.

— Vă rog, nu insistați, domnule. Nu vă pot îngădui să treceți.

— Mai vorbim noi, se bosumflă secretarul și plecă să-l caute pe ferdarul Gurro Simandian.

Îl remarcase în compania unor doamne, al căror rol în cadrul unor astfel de petreceri era să destindă atmosfera și să ofere desfătare domnilor generoși.

— Gurro, am nevoie de tine, îi zise printre dinți, de îndată ce se apropie de grup.

— Domnule secretar, nu vedeți că am treabă? E timpul să vă relaxați și dumneavoastră.

— Spânule, acum!

Vizibil iritat de stăruința lui Mancer, ferdarul depuse, bodogănind, paharul pe masa alăturată.

— Iertați-mă, doamnelor, mă cheamă datoria – spuse el, ciupind-o de fund pe una dintre curtezane.

— Să nu lipsești prea mult, am rămas fără băutură, chicoti fata, ridicând paharul gol.

Mancer îl zori pe ferdar, prinzându-l de cot.

— Ușor, ușor! Unde te grăbești așa, Nado?

— Vreau să-i ordoni gardianului de acolo să mă lase în separeu.

— De ce?

— Nu știu, am o premoniție rea. Sulminas și Dorddesai au intrat acolo, iar după cinci minute, primarul a ieșit grăbit, solicitându-i soldatului să păzească intrarea.

— Bine, bine! Hai să vedem despre ce e vorba.

Mancer și Simandian își croiră cu greu drum printre invitații adunați în Sala Oglinzilor.

— De ce stai aici? întrebă Gurro dur, după ce răspunse scurt, cu pumnul dus la piept, la salutul gardianului.

— Domnul primar mi-a spus că Marele Grădinar nu poate fi deranjat. Nu se simte prea bine.

— În regulă, poți să te retragi.

Soldatul păși în lateral. Mancer, aruncând o uitătură disprețuitoare gardianului, deschise ușa larg și dădu să intre, dar împietri în prag. O femeie, de undeva din spatele său, slobozi un țipăt strident.

48.

Fria era în continuare culcată în dispozitivul din incinta secretă, doar că dispăruse coconul, iar brațele reveniseră în poziție orizontală. Se simțea dezorientată. Capul îi vuia de parcă o pletoră de voci străine se luptau să iasă la suprafață. Între miile de glasuri, unul răzbătea extrem de clar. Se plimba imperial printre celelalte, iar acestea se dădeau cu sfială în lături, făcându-i loc spre suprafață.

— *Unde sunt?*

Întrebarea îi răsări în minte de parcă ar fi fost adresată de altcineva. Se săltă în capul oaselor și făcu ochii roată prin încăpere. Se simțea ca și când mintea altcuiva îi invadase creierul și îi pusese stăpânire pe trup. Era intrigată de faptul că știa și nu știa unele lucruri, în același timp. O parte din ea își amintea cum ajunsese în acea odaie din catacombele Denului, o alta se întreba unde se află.

— *În sfârșit, liberă din nou.*

— E cineva aici? șopti temător Fria.

— *Nu e nevoie să vorbești, îți aud gândurile.*

— Am înnebunit?

— *Nu, și nu voi admite una ca asta.*

— Cine ești?!

— *Nu e momentul să perseverăm pe subiect. Fă exact ce-ți cer, transferul meu nu e integral și nu-ți controlez încă pe deplin trupul.*

— Să-mi controlezi trupul?! Ești înăuntrul meu? Nu fac nimic până nu ieși din mine.

— *Există două opțiuni: să colaborăm sau să ne luptăm. Te asigur că prima variantă e mult mai agreabilă.*

— Dacă fac ce-mi ceri, după ce termin, vei pleca?

— *Asta intenționez.*

Pași grăbiți se auziră din afara camerei. Ușa de metal se dădu scârțâind în lături, iar în prag apăru Xers, cu o mină bulversată.

— Trebuie să fugim! zise el, străduindu-se ca vorbele și tonul să-i pară firești.

— Ce s-a întâmplat? De ce ești agitat?

— Fria... E mort, pricepi? E mort!

— Cine?

— Sulminas. L-am omorât.

— Cum?!

— I-am înfipt furculița în creier. O, Doamne!... Nu îmi vine să cred că am făcut-o, dar... dar... dacă nu plecăm imediat, n-o vom mai face niciodată. Vor veni după mine, după noi. Ne vor găsi.

— Nu putem pleca.

— Despre ce vorbești? Te-ai scrântit, Fria? accentuă Xers ultimele cuvinte.

— Nu sunt Fria.

— Ce naiba?! N-am chef de jocuri!

— Nu sunt ea, repetă calm femeia.

Xers sesiză o răceală terifiantă în acea voce. Felul de a vorbi – intonația, ritmul, timbrul – nu era, cu certitudine, cel al iubitei sale.

— Ești bine? Nu arăți...

— Sunt. Ascultă-mă cu atenție. Dacă vrei să-l salvezi pe Serus, vei face ce-ți voi cere.

— Știi unde e fiul meu?! Du-mă la el, neîntârziat!

— Avem alte priorități.

— Fria, am avut încredere în tine...

— O luăm de la capăt? Ai auzit ceva din ce am spus până acum? Nu sunt Fria, corpul este al ei, dar aici – indică femeia tâmpla –, nu mai comandă ea.

— Nu-mi dau seama ce joc joci, însă dacă îmi făgăduiești că nu-i vei face rău lui Serus, mă voi supune oricărei cerințe pe care o ai.

— Perfect. E bine și așa. Înainte de orice, am nevoie de pumnalul saurray al lui Nimrod I. Cred că știi unde e.

— Într-o casetă din Sala Tronului. Să mergem!

— Organismul Friei e încă slăbit, va trebui să-l abandonez și să mă iei tu.

— Cum să te iau?! se arătă contrariat Xers.

— Desfă colierul de la gâtul ei și pune-ți-l. Nu-ți face griji, ești un Nimrod veritabil, nu te pot poseda.

Fria se întoarse mecanic cu spatele și-și ridică părul, expunând închizătoarea salbei. Serus o desfăcu cu degete tremurânde. Bijuteria cu cele patru cristale translucide, flancând unul mai mare, de culoarea purpurei, ieși din adânciturile pielii femeii. Imediat ce Xers scoase colierul, picioarele Friei se înmuiară, de parcă ar fi fost din lut umed, iar corpul alunecă ușor pe podea.

Agățându-și podoaba la gât, Xers simți furnicături plăcute când gemele, cuibărite în monturi în formă de colivie, i se afundară în piele.

— Să mergem, șopti, ștergându-și cu mâneca fruntea asudată.

Capitolul VIII
Ultima redută

49.

Vestea morții lui Torvic Sulminas se împrăștie iute prin oraș. Zvonurile erau confuze și contradictorii. Deși unele relatau că Marele Grădinar murise în urma unui accident, înecat cu o bucată de friptură sau de pâine, cele mai multe vorbeau despre un asasinat. Neclaritățile persistau și în legătură cu autorul. Existau patru scenarii principale vehiculate, cu o sumedenie de derivații. Primul îi atribuia abominabilul act primarului Xers Dorddesai, care săvârșise crima într-o criză de furie, pe fondul unei altercații cu privire la dispariția fiului său; al doilea susținea ideea unui asasinat orchestrat de însuși secretarul Marelui Grădinar, Nado Mancer, împins de ambiții personale de accedere în Jilțul Șarpelui; conform celui de-al treilea, prelatul fusese ucis de unul dintre Păzitorii din garda de onoare, fără a se oferi vreo motivație mobilului său. Însă cel mai nefast se dovedise a fi cel de-al patrulea scenariu, potrivit căruia Marele Grădinar fusese otră-

vit de cei din Ținutul Norilor, ca răzbunare pentru moartea Friei, iar Nimbusul revenea în fruntea unei flote de aerostate care aveau să incendieze capitala.

Oamenii se adunaseră pe străzi și în Piața Templului, iar lipsa de reacție a autorităților făcuse să se instaleze panica. Actele de violență se întețiseră. Manifestanții spărseseră vitrinele magazinelor, devastaseră instituțiile publice și locuințele celor din administrație. Mai mult, un incendiu violent care izbucnise în cartierul Zona Liberă, o mahala rău famată, se întinsese hulpav de la un cartier la altul, dând cerului o nuanță porfirie, apocaliptică.

Sala Tronului era distrusă. Mobilierul era făcut bucăți, vitrinele țăndări, tapetele și pavilioanele sfâșiate. Părea că o turmă de bivoli înfuriați tocmai trecuse pe acolo. Xers scotoci precipitat prin imensa sală, răsturnând scaune, fotolii și sertare în căutarea casetelor. Cu fiecare secundă, exasperarea i se accentua. Zări piedestalurile din marmură albă răsturnate într-un colț. Se repezi la ele, dar nu găsi relicvele. Își eliberă frustrarea printr-un răget animalic și începu să lovească cu picioarele și pumnii obiectele din jur:

— Nuuu! Nu se poateee! Nuuu!

Atenția îi fu atrasă de o flamură cu blazonul Nimrozilor, care acoperea un maldăr din spatele unui dulap răsturnat. Străbătu în grabă distanța până acolo. Smulse steagul și dezveli o grămadă de obiecte de cult,

atent stivuite, de parcă cineva intenționase să le ascundă de gloata dezlănțuită. Printre ele, descoperi casetele, doar că, spre disperarea sa, erau goale. Coroana și pumnalul lui Nimrod nu erau nicăieri.

Făcu eforturi să se liniștească. Numără descrescător de la zece, inspirând și expirând prelung. Se simțea prins într-o vâltoare, pe punctul de a se îneca, și căuta deznădăjduit paiul de care să se agațe. Și acesta apăru. Xers conştientiză ce trebuia să-i fi fost evident de la bun început. Numai un Orb putea judeca astfel. Observând că norodul năvălește pe porțile Templului, acesta făcuse unicul lucru pe care îl putea face ca să protejeze vestigiile sacre. Le luase cu el. Nu înainte de a dosi câteva în spatele piesei de mobilier. Așadar, dacă voia să găsească saurrayul, trebuia să descopere călugărul. Împins de stropul de speranță, o zbughi către blocul administrativ.

Holurile prin care trecea erau într-o stare deplorabilă. Podelele erau pline de cioburi, cărți, rame și tablouri rupte. Tapițeriile fotoliilor erau zdrelite, iar aplicele atârnau smulse din ziduri. Când intră în Galeria Starvosiana, un culoar larg ce ducea la cabinetul Marelui Grădinar, Xers dădu peste trei bărbați care se chinuiau să spargă ușa dintre corpul muzeu al clădirii și latura administrativă. Surprinzător, holul era intact, străjuit de portretele celor doi Mari Grădinari Starvosieni, Beto și Nika, executate într-o manieră post-re-

nascentistă krottaniană. Tablourile atârnau în două nișe puțin adânci, de o parte și de alta, pe la mijlocul sălii, privind tăios pe oricine trecea printre ele. Pentru a nu fi remarcat și a nu atrage mânia briganzilor, Xers se ghemui în spatele unui ghiveci cu un arbust stufos, chiar de sub imensa capodoperă a arderii pe rug al lui Beto. Opera era atât de realistă, încât, pe moment, primarului i se năzări că izul de fum provine de la ea, nu de la incendiul care mistuia Denul. Xers nu se putu abține să nu admire pictura, care acum căpătase o nuanță profetică – focul nimicea ultimele rămășițe ale unei epoci, pregătind terenul pentru o lume nouă. Poate că sosise vremea ca și Denul să treacă prin acest catharsis. Bubuituri puternice îi atraseră atenția. Cei trei bărbați improvizaseră un berbec dintr-un piedestal de travertin. Doi dintre ei, unul scund și gras, celălalt cu cocoașă dizgrațioasă, loveau cu sete ușa. Cel de-al treilea, cu părul creț și roșcat, îi zorea înjurându-i.

— Dați mai tare, idioților! striga pițigăiat roșcovanul.

Grasul și Cocoșatul se retraseră câțiva pași îndărăt și se năpustiră cu toată forța înainte. Berbecul izbi ușa, prefăcând-o în țăndări.

Xers îi lăsă să se îndepărteze și se luă după ei. Nu se afla pentru prima oară în acest corp al clădirii, așa că știa drumul până la biroul Marelui Grădinar. Se gândea că dacă mai rămăsese cineva în Templu, atunci cu siguranță acolo se afla.

Cei trei se opreau la fiecare ușă și dacă o găseau încuiată, o spărgeau cu berbecul. Xers se pierdu de ei la o intersecție de coridoare și o luă spre biroul Înaltului Prelat. Virând pe holul care ducea la cabinet, presupunerea sa se confirmă. Intrarea era străjuită de patru Păzitori, înarmați până-n dinți. Era conștient că nu avea cum să treacă de ei, prin urmare decise să-i convingă să-i permită accesul.

— Stai! se răsti unul dintre ei. Cine ești?

— Sunt primarul Dorddesai, doresc să vorbesc cu Nado Mancer. Intenționat nu-i pronunță titulatura, vrând să sugereze o relație de amiciție cu secretarul.

Figurile celor patru deveniră confuze. Nu știau cum să reacționeze – să-l lase sau să-l aresteze?

— Preasfinția Sa ne-a zis să nu lăsăm pe nimeni să intre.

Titulatura pe care o utilizaseră, rezervată Marilor Grădinari, îi spuse lui Xers două chestiuni esențiale. Cei patru erau la curent cu moartea lui Sulminas și Mancer își arogase deja prerogativele funcției supreme.

— Am venit să mă alătur demersurilor Preasfinției Sale de restabilire a ordinii.

Xers sperase ca, recunoscându-l pe Mancer ca succesor al lui Sulminas și oferindu-i sprijin în calmarea situației, să-i înduplece pe gardieni să-l lase să treacă. Nu se înșelă.

50.

După încleștarea de la Templul Focului, mim-cristalele zalusiene declanșară contraofensiva. Ofidieni purtând în pântecele lor armatele Umblătorilor porniră spre Valea Cețurilor Veșnice cu un singur țel – anihilarea totală a rezistenței tertiusene.

Preacucernica, cu ce rămăsese din Ordinul Umbrelor, se retrase în Pădurea de Piatră, pentru a pregăti defensiva. Neînfricatele amazoane, conștiente că aveau șanse minime să respingă atacul zalusian, se resemnaseră cu sfârșitul iminent și așteptau cu un dulce neastâmpăr clipa în care sufletele lor aveau să se scurgă în Marea Liniștii de Apoi. Era o zi ca oricare alta, numai bună de murit.

Serus și Luna, îmbrățișați, priveau, de pe bolovanul lor de la gura peșterii, tremurul iluzoriu al orizontului, în arșița cruntă a amiezii. Vegheau la primele semne ale apropierii inamicului. Se oferiseră să intre în luptă alături de războinicele Cletei, dar Preacucernica îi refuzase tranșant, monosilabic, oferindu-le drept consolare sarcina de a sta de strajă.

— E aiurea, zise fata, nu ne lasă să ne implicăm, deși știe că sorții nu le sunt favorabili.

— Tocmai de asta ne ține deoparte. Nu vrea să-și mânjească mâinile cu sângele nostru.

— Trebuie să existe ceva ce putem face. Simt că înnebunesc stând pe margine!

Tăcură amândoi, concentrându-se la identificarea unor posibilități de a acționa în sprijinul Umbrelor.

— Asta e! sări Serus de pe pietroi ca ars. Hai cu mine!

Copiii alergară strecurându-se printre stalagmite, strigând-o pe Cleta. Aceasta apăru brusc în fața lor, de parcă fusese materializată de un magician.

— De ce urlați ca bezmeticii? îi mustră amazoana.

— Scuze! Scuze! zise Serus, gâfâind. Cleta, avem o rugăminte.

— Da, avem o rugăminte, îi ținu isonul Luna.

— S-o aud.

— Știi, ne-am dori să plecăm acasă, se plânse băiatul, făcându-i conspirativ cu ochiul Lunei.

— Da, da! întări fata spusele lui.

— Nu vă pot duce acasă.

— Nu, nu cer asta de la tine. Nu mă lasă inima să-ți răpesc minunatul prilej de a o mierli.

— Mierli?

— E o expresie... mă rog, lasă, n-are importanță. Să revenim la rugămintea noastră. De fapt, e o întrebare, adică...

— Poți fi mai concis?

— Bine! Ai idee unde este nava cu care am sosit pe Tertius?

— Da, răspunse amazoana și dădu să plece.

— Stai! Stai! Unde te grăbești?

— Ai zis că ai o întrebare. Ți-am răspuns.

— A, da. Ultima, promit.

Cleta îl privi cu neîncredere pe Serus.

— În regulă, dar după aceea mă lași să mă pregătesc de luptă?

— Jur!

— Să aud.

— Ne poți spune unde este?

— De ce?

— Având în vedere că nu prea vă suntem de folos, ne gândeam să ne întoarcem pe Krottan.

— N-am pe cine să vă dau să vă ducă acolo, e nevoie de toate Umbrele aici. Vorbiți cu Preacucernica.

— N-am vrea să o deranjăm pentru atâta lucru. Și, oricum, nu vrem să ne dai pe cineva, ci doar să ne îndrumi încotro să o apucăm.

— A, în cazul ăsta, ieșiți din peșteră și mergeți către apus. Dacă aveți noroc și evitați să fiți prinși de Santinelele zalusiene, omorâți de deșert și alte câteva zeci de amenințări, s-ar putea să o găsiți până la amurg.

— Mulțumim, zise băiatul.

O luă pe Luna de mână și se îndreptă spășit spre cavitatea care le ținuse loc de dormitor în perioada petrecută în Pădurea de Piatră. Imediat cum ajunse acolo, înșfăcă un rucsac și, cotrobăind la repezeală prin diverse cutii, îndesă în el o frânghie, un cuțit, câteva pachețele cu merinde și patru bidoane de apă.

— Îmi spui și mie ce ți-a cășunat?

— Îți explic pe drum. Ia câtă apă poți căra. Îmbracă-ți hainele de deșert și să mergem!

Când ieșiră din peșteră, soarele, aproape de zenit, pârjolea nemilos suprafața pământului. Nisipul dogorea, încât Serus, deși încălțat în termo-bocanci, avea impresia că, pur și simplu, calcă pe o plită încinsă.

Vântul sufla în rafale, biciuindu-i cu fire de nisip abraziv și ridicând tornade efemere în calea lor. Înaintau în tăcere, concentrați la efortul pe care-l depuneau. După două ore de mers, răzbind pe culmea unei dune, Serus privi către masivul care adăpostea cuibul Umbrelor. De la acea distanță, muntele aducea cu un uriaș culcat pe spate, cu brațele îndoite sub ceafă, admirând infinitul albastru de deasupra sa. Imaginea îi evocă un pasaj din cartea de povești *Colosul Visător*, în care exista o referire la un obicei al oamenilor de a identifica în forme aleatorii figuri umane. Gândul îi fugi la cei de acasă – la tatăl său și la Sirob. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umeziră.

— Ce faci? Vii? îl zori Luna.

Serus coborî cu salturi mari panta abruptă și, trecând prin dreptul ei, o cuprinse pe după talie.

— Să mergem. Mai e mult până departe.

51.

Nisipul de la poalele masivului ce găzduia Pădurea de Piatră colcăia de ofidieni zalusieni. Preacucer-

nica și Cleta scrutau, de la gura peșterii, descinderea armatelor asediatoare. Componența acestora era extrem de pestriță, mim-cristalele zalusiene parazitaseră orice vietate a cărei inteligență permitea realizarea unei conexiuni mintale destul de stabile pentru preluarea controlului organismului. Inițial, implantaseră numai specii a căror istețime era la nivel uman, dar numărul mic al unor astfel de populații și, totodată, creșterea nevoii de trupuri, ca urmare a luptelor înverșunate cu Umbrele, siliseră mimii să se îndrepte și către alte forme de viață. Strategia avusese însă un imens inconvenient: simplitatea minților noilor candidați crease dificultăți majore în strunirea instinctelor lor primare.

Platoul din fața peșterii se umpluse de feline mari, cu colți lungi, care se deplasau sprinten pe câte șase membre; pahiderme-tricorni, ale căror capete erau acoperite de carapace groase din care răsăreau trei excrescențe osoase, lungi de un metru, arahnide gigantice, cu câte patru perechi de clești și telsoane apte să lanseze ace incandescente, precum și multe alte vietăți pe care mim-cristalele, prin abilitatea lor de a induce modificări anatomice corpurilor posedate, le transformaseră în arme terifiante. Printre căpeteniile oștii adunate de pe tot cuprinsul galaxiei predominau două specii: oamenii și sepiile ramoriene. Acestea două erau ființele cu cel mai înalt grad de compatibi-

litate pentru implantarea cu mim-cristale. Complexitatea creierelor umane și a cefalopodelor le dădea mimilor posibilitatea unei contopiri complete cu mințile lor.

Raportul de efective era disproporționat în favoarea asediatorilor. La fiecare Umbră erau două duzini de zalusieni. După încleștarea de la Templul Focului, Cleta se putea bizui doar pe douăzeci și șapte de amazoane. Acestora li se adăugau șase maici din serviciul Preacucernicei Umbre a Umbrelor, a căror capacitate combativă era mai mult simbolică.

Comandanții zalusieni își instalaseră arahnidele pe pozițiile înalte din jurul gurii peșterii, apoi ordonară primul iureș.

Haitele de feline se năpustiră spre Pădurea de Piatră. În timp ce escaladau grațios stâncile, din regiunea toracică a coloanei vertebrale dezvoltară, de fiecare parte, câte o pereche de tentacule viguroase ce le facilitară cățărarea. Când se apropiară la aproximativ o sută de metri de accesul în cavernă, o lavină de pietre se porni din vârful muntelui. Surprinse de manevra Umbrelor, carnasierele bătură în retragere, însă fu tardiv, bolovanii le prinseră din urmă, spulberându-le.

Pentru al doilea atac, zalusienii apelară la unitățile blindate – tricornii. Pahidermele se urniră greu. Înaintau în grupuri de șapte, formând triunghiuri echilaterale cu vârful către peșteră, împingând precum

niște pluguri pietrele care le barau calea. O nouă avalanșă fu stârnită de Umbre, numai că de data aceasta pietrele ricoșară din carapacele tricornilor aidoma unor mingi de cauciuc.

52.

Cu ultima picătură de energie, Serus răzbi pe coama dunei. Se întinse pe spate, cu ochii închiși, inspirând și expirând repede și sacadat. Ascensiunea îl vlăgui. Nu-și imaginase că drumul spre Ou va fi atât de istovitor. După preconizările sale, ar fi trebuit să fi ajuns deja sau măcar să zărească nava la orizont. Faptul că încă nu o găsiseră putea însemna un singur lucru – se rătăciseră. În cazul acesta, soarta le era pecetluită, porniseră pe un drum cu sens unic. Nu luase în calcul revenirea. Peștera nu mai era un loc sigur, iar Oul rămăsese ultima lor speranță de supraviețuire.

Bâjbâi după bidonul cu apă agățat la brâu, îi desfăcu dopul cu mișcări lente și stoarse pe gâtlej ultimul strop din lichidul sălciu. Apoi, proptindu-se în cot, se puse în genunchi și se ridică, ezitant, în picioare. Își șterse cu mâneca ochelarii de protecție îmbâcsiți de praf. Deșertul se întindea la nesfârșit, în toate direcțiile. Se întoarse vlăguit către Luna, care zăcea deshidratată, ca o floare ofilită, la baza dunei. Se gândi că măcar pentru ea trebuia să găsească forța de a continua.

Analiză cu atenție panta, pentru a identifica cel mai facil traseu de coborâre pe partea cealaltă. Creierul său sleit avu nevoie de răgaz să poată pricepe ceea ce vedea, să înțeleagă ce se petrece. La poalele colinei, înfiptă până la jumătate în nisip, ca într-un cuib, stătea nava. Inima îi bubui într-un ritm nebun, iar adrenalina i se revărsă ca un tsunami prin vene:

— Am găsit-o! Luna, am găsit-o! Am găsit-ooo! Suntem salvați!

Râdea și țopăia ca un bezmetic, aruncând cu nisip în sus. Însă Luna nu se manifesta în niciun fel. Rămăsese nemișcată. Exaltarea băiatului se domoli, lăsând loc îngrijorării. Ceva nu era în regulă. O rupse la goană în jos, împleticindu-se, căzând și rostogolindu-se. Ajunse la fată, își strecură brațul pe sub ea și o ridică la pieptul său. Respirația ei era rară, firavă. Simți cum îl lasă puterile.

— Nu, te implor, nu muri! Nu acum, te rog! Te rog, nu mă lăsa. Am găsit-o, Luna, am găsit-o! Am găsit nava, suntem salvați. Nu muri, nu muri, nu muriii... te roog!

O luă în brațe și, adunându-și ultimii stropi de energie, sui pieptiș panta. Picioarele i se înfundau până la glezne în nisip, ceea ce făcea imposibilă urcarea. Își dezbrăcă haina și o legă în jurul pieptului Lunei. O târî după el. Cum răzbi în vârf, se lungi pe spate și, punând-o pe fată peste el, își dădu drumul în jos ca pe pârtie.

Descensiunea rapidă îl duse la câțiva pași de Ou. Ușa vehiculului era împotmolită în nisip, doar o fantă de lățimea palmei se mai ivea deasupra solului. Serus se lăsă în genunchi, săpând frenetic. Dislocă suficient nisip cât să acceseze panoul pentru evacuarea de urgență. Voletele glisante ale ecluzei vestibulare se retraseră brusc în lateral, iar Serus și Luna fură luați pe sus de valul de nisip ce se scurse în interior.

53.

Incendiul din nordul Denului se propaga fulminant dinspre periferie spre piața Templului. Nado Mancer, cu morga distorsionată de oboseală, îl țintui cu privirea pe Xers Dorddesai, care tocmai intrase, însoțit de ferdarul Gurro Simandian, în cabinetul Marelui Grădinar. Își turnă un pahar cu apă și după ce-l bău pe nerăsuflate, se apropie cu pași măsurați de primar.

— L-ai uciss, spuse prelatul, recurgând la vorbirea siflantă. Cine ar fi crezzut că vei avea boașe pentru așa ceva?

Xers nu răspunse. Înțepenise scrutând-o pe călugărița Oarbă care stătea retrasă într-un colț al încăperii. Chiar dacă aceasta nu avea asupra sa vestigiile, primarul nu se îndoia că știa unde se aflau. Xers avusese dintotdeauna impresia că aceste ființe erau înzestrate cu un har aparte. Că ochii lor complet negri, care semă-

nau frapant cu cei ai Celor Cinci Sute reproduși în frescele din Templu, percep lucruri de dincolo de simțul văzului. Exista o credință populară, niciodată confirmată, că tuturor călugărilor ordinului, la ceremonia de inițiere, le erau scoși globii oculari și înlocuiți apoi cu cristale de carbonado, ca să fie feriți de tentația de a privi cerul și să poată vedea, astfel, dincolo de această lume.

— Nu-ți fie frică, zise Mancer. Nu-ți voi face nimic. Din contră, ar trebui ssă-ți mulțumessc fiindcă mi-ai înlessnit accederea la titlul de Mare Grădinar al Gândurilor. În fine, avem probleme mai arzzătoare, dacă îmi îngădui eufemissmul, ssunt disspuss ssă cădem la o învoială și ssă ne ssprijinim reciproc, fiindcă numai împreună vom putea sstinge incendiul și readuce ordinea în oraș.

— Unde sunt?

Întrebarea nu era adresată cuiva anume, dar deși Xers aștepta răspunsul de la monahă, știa că n-avea să vină. Călugării Congregației Orbilor, fiind sub Jurământul Tăcerii, nu vorbeau niciodată.

Mancer îl iscodi nedumerit.

— Cine? se interesă prelatul la Simandian.

Ferdarul ridică din umeri.

— Nu sunt la locul lor, adăugă Xers.

Sprâncenele lui Mancer se ridicară, generând trei rânduri de riduri adânci care-i străbătură fruntea ai-

doma unor canioane. Era un tic care dădea feței sale rotunde un aer tâmp.

— Fii mai explicit!

— Coroana și saurrayul lipsesc, nu sunt în casetele lor.

— A, relicvele? răsuflă ușurat Grădinarul. Sstai liniștit, ssunt în afara oricărui pericol.

— Aș vrea să le văd!

— Firește, consimți Mancer, dar nu crezzi că avem alte...

— Nu, trebuie să le văd neîntârziat – fu categoric primarul.

Mancer și Spânul se priviră cu subînțeles.

— Preacuvioassă maică, ai vrea ssă te duci ssă...

— Voi merge cu ea, stărui Xers.

Mancer sesiză nerăbdarea lui Dorddesai de a ajunge la vestigii, în pofida faptului că oricui îi era limpede că în acele clipe altele erau chestiunile de prioritate maximă. Totuși, dintr-un oarecare motiv, primarul era mai preocupat de niște exponate muzeale. Intuind că la mijloc ar putea fi altceva, prelatul, apelând la pragmatismul său, decise să nu-l piardă din ochi pe Xers.

— De acord, încuviință Mancer. Propun ssă mergem cu toții, ssă ne convingem că ssfintele relicve nu ssunt în primejdie. Apoi, dacă sse poate, ssă ne întoarcem degrabă la căutarea ssoluțiilor de sstingere cât mai rapidă a focului.

La ieșirea din cabinet, Grădinarul făcu semn unui Păzitor, dintre cei patru care-i străjuiau cabinetul, să-i însoțească.

Călugărița Oarbă o luă înainte. Cunoștea foarte bine Templul, holurile, camerele, fiecare cotitură și cotlon.

54.

În Valea Cețurilor Veșnice, a doua șarjă a zalusienilor era în desfășurare. Tricornii se îmbulziră la gura peșterii, lovind furibund stânca cu care Umbrele blocaseră accesul în Pădurea de Piatră.

Cum se lăsă întunericul, Cleta, în fruntea a zece Umbre, folosind o ieșire secretă, părăsi cuibul. Se furișară la bivuacul zalusian și, preschimbându-se în tricorni, se năpustiră în mijlocul inamicului, semănând panică. Umbrele treceau des de la o formă la alta, adoptând diverse înfățișări ale speciilor asediatoare, astfel încât, în debandada creată, acestea începură să se măcelărească între ele.

Ofidienii reacționară prompt, încercuiră bivuacul, izolându-l de unitățile angajate în luptă. Se învârtiră în jurul taberei, accelerându-și rotația până ce deveniră un inel de foc. Strângând circumferința cercului, ofidienii trecură prin malaxorul înflăcărat întreaga tabără. Nimeni, zalusian sau Umbră, nu scăpă din acel infern.

55.

După ce o așeză pe Luna în nișa medicală din Ou, Serus se întinse pe podea, să-și tragă sufletul. Toropit de arșiță, adormi instantaneu.

Când se trezi, Luna nu mai era lângă el. Porni să o caute prin navă și o găsi în bucătărie.

— Slavă Cerului! Ești bine?

— Da, dar sunt hămesită și însetată. Uite, ți-am pregătit și ție un cocktail de vitamine și săruri de hidratare, zise fata și îi întinse un pahar cu un lichid galben-verzui.

Serus bău dintr-o înghițitură conținutul, plescăind mulțumit.

— Bun, foarte bun. Cât am dormit?

— Nu știu când am sosit, însă e trecut de miezul nopții.

— Ce?! Trebuie să ne întoarcem la peșteră.

— Serus, te-ai țicnit? Abia am scăpat cu viață. Și oricum, nu cred că a mai rămas cineva în viață pe acolo. Propun să o ștergem cât putem de repede de pe Tertius.

— Luna, zalusienii ne vor găsi oriunde am pleca. Singura noastră șansă este ca Umbrele să câștige războiul. Pe de altă parte, am de ținut o promisiune, voi răzbuna moartea lui Căpușă.

Serus înhăță sandviciul care ieșise dintr-un sertăraș al Bucătarului-Șef și o tuli în cabina de pilotaj. Tastă câteva comenzi și răsuflă ușurat:

— Sistemele navei sunt în parametri nominali, îi comunică cu satisfacție fetei. Hai să vedem de ce e în stare oușorul ăsta.

Zăbovi cât Luna să se așeze în scaunul din spatele său și inițiie secvența de decolare. Nava se extrase din nisip, strălucind aidoma unui astru nou-născut. De la bordul vehiculului, deșertul nu mai părea atât de amenințător. Fata fu fascinată de liniile șerpuitoare descrise de dune, însă Serus nu se lăsă distras de peisaj. Setă cursul și se avântă vitejește spre Pădurea de Piatră.

56.

Un vânt rece, pornit dinspre miazănoapte, înteți incendiul care cuprinsese capitala krottaniană. Jumătatea nordică a urbei se prefăcuse în scrum, iar alte câteva focare apăruseră în sud, în cartierele de pe malul mării. Debarcaderul ardea și el, vâlvătaia extinzându-se la vasele andocate. Doar centrul vechi încă mai rezista destoinic stihiei. Fumul, impregnat de o duhoare grea de carne pârlită, provenită de la animalele și oamenii mistuiți de vii, făcea irespirabil aerul urbei, iar un strat gros de cenușă acoperea străzile și casele aidoma unui lințoliu.

Prin geamurile sparte, Xers și tovarășii săi auzeau urletele disperate ale celor care nu reușiseră să părăsească orașul și care acum erau prinși în încercuirea focului. Mancer și ferdarul Simandian știau că doar

douăzeci de Păzitori mai stăteau între ei și gloată, iar atunci când flăcările aveau să ajungă la Templu, nimeni n-avea să-i mai poată opri pe cei de afară să năvălească peste ei.

Monaha îi conduse în subsol, în zona în care se aflau chiliile Congregației Orbilor, și se opri în fața unei uși din lemn masiv, sculptată cu Șarpele Încoronat, blazonul Casei Nimrozilor. Scoase o cheie aurie dintr-o cută a rasei și o introduse, cu o mișcare precisă, în broască. O răsuci încet. Se auzi zornăitul unui mecanism aparent sofisticat, apoi apăsă lent clanța, deschizând ușa către o încăpere slab luminată. În mijlocul camerei se afla o masă acoperită cu o cuvertură albastră, iar de jur-împrejur erau răsfirați saci și cufere cu comori.

— Ia uite ce bogății avem noi aici! se auzi din spatele celor cinci.

Xers recunoscu timbrul pițigăiat al roșcovanului care îi eliberase calea către Mancer. Simandian, prelatul și Păzitorul, se rotiră instinctiv în direcția vocii, întâmpinați de căutăturile criminale a trei brute care își ațintеau arbaletele spre inimile lor. Xers, fără a șovăi, o împinse pe călugăriță înăuntru și, îndată ce trecu pragul, zăvorî ușa în urma lui.

— Lașule! îi strigă prelatul, pitindu-se în spatele Spânului.

Păzitorul scoase pumnalul și-l întinse ferdarului, apoi trase sabia din teacă și luă poziția de atac.

Xers, ignorând lupta de pe coridor, se duse la masă și trase cuvertura, descoperind un maldăr de obiecte de cult din metale și pietre prețioase. Se puse pe scormonit după saurray. Toate acele bogății – nestemate, aur, bijuterii, porțelanuri, mătăsuri – nu-l ispiteau în niciun fel, erau simple obiecte, balast ce se cerea îndepărtat, cernut printr-o sită. Isprăvind cu mormanul de pe masă, se puse pe deșertat sacii și lăzile cu orfevrării, dar nu dădu de saurray și de coroană.

O bubuitură asurzitoare făcu ușa să vibreze.

— Deschide, șobolanule! îl îndemnă pițigăiat roșcovanul. Luăm aurul și te lăsăm în pace.

Xers nu răspunse.

— Cum vrei, însă dacă ne pui să spargem ușa, să nu te-aștepți la milă.

Nici nu termină bine brigandul amenințările, că tăblia tresăltă din nou sub lovitura năvalnică a berbecelui. După forța izbiturii, Xers estimă că n-avea să mai dureze mult până aveau să intre peste ei.

— Ajută-mă să le găsesc, îi ceru Oarbei. Am nevoie de pumnalul saurray.

Călugărița, cu un calm nefiresc, de parcă n-ar fi fost afectată de cele ce se petreceau, se apropie de masă și o împinse în lături, scoțând la iveală o lespede de travertin prevăzută cu două inele.

Xers se lăsă pe vine și-și încleștă palmele pe ele, forțându-se să o ridice. Resimți greutatea plăcii în

mușchi și tendoane, dar finalmente o urni. Placa acoperea o mică incintă, nu foarte adâncă, pe fundul căreia Xers descoperi o casetă din lemn de stejar, cu colțurile ferecate cu motive aviare din aur și bătută cu pietre prețioase. O scoase și o puse pe masă. Îi desfăcu cu grijă capacul, ca și cum înăuntru s-ar fi aflat o pasăre care ar fi putut să se sperie și să-și ia zborul. Frumusețea vestigiilor îi tăie respirația. Le văzuse de nenumărate ori expuse în Sala Tronului din Templu, dar întotdeauna izolate în vitrine din sticlă groasă. Acum, contactul era nemijlocit, le putea atinge. Avu senzația că pumnalul radiază o lumină misterioasă, care-l învălui într-un halo azuriu. Îl mângâie cu buricele degetelor. O descărcare electrostatică, însoțită de un pârâit, produse o conexiune stranie între ei. Saurrayul nu-i mai păru un simplu obiect, ci o ființă vie. Îl apucă de plăsele și-l ridică, să-l vadă mai bine. Un fior rece îi urcă pe braț, învăluindu-l din tălpi și până-n creștet.

57.

Breșe adânci apărură în stânca de la gura peșterii. Cu fiecare nou asalt al tricornilor, scutul interpus între Umbre și furia zalusiană devenea tot mai șubred. Pahidermele simțiră scăderea anduranței porții de piatră, așa că își intensificară eforturile, iar într-o jumătate de oră obstacolul fu sfărâmat. Sute de tone de carne cu coarne buzniră în cuibul Umbrelor, călcân-

du-l sub copite. Iureșul îi duse la luminișul din centrul peșterii, unde, din cauza faptului că nu dădură de nimeni, se opriră descumpănite. Ca la un semn, o ploaie de stalactite se desprinse din tavan, străpungând pahidermele și țintuindu-le de podea. Tricornii se zbătură și răcniră terifiant un timp, până ce corpurile lor imense umplură podeaua peșterii de un sânge violet, gros și lipicios.

Felinele veniră în sprijinul tricornilor, biciuind cu tentaculele lor ucigașe, dar zaruki, evitându-le agil, își înfipseră colții și ghearele în trupurile moi ale sexipedelor, ciopârțindu-le. Când sorții păreau a se înclina de partea Umbrelor, arahnidele se îmbrânciră la gura peșterii, grăbindu-se să ocupe poziții cât mai înalte, de unde își sloboziră acele incandescente.

Nava Ou zbura razant cu solul, apropiindu-se în viteză de Colosul Visător. Înapoia sa, precum un val tsunami deasupra deșertului, se stârnise o furtună de nisip. Luna privi cu înfrigurare urgia care se ridica în siajul navei, însă pe Serus îl preocupa mai mult îmbulzeala de la gura cavernei. Își trecu limba peste buzele crăpate de soare, strânse din dinți și acceleră.

Nava nu era înzestrată cu arme, sau cel puțin Serus nu știa să le acceseze, așa că, pe durata călătoriei către Pădurea de Piatră, încercă să improvizeze un atac cu sistemele avute la dispoziție. Îi venise ideea să seteze generatorul gravitațional pe valoarea maximă nega-

tivă și, astfel, să transforme Oul într-un tăvălug cu care să strivească trupele zalusiene. Numai că, ajuns în preajma ofidienilor, constată că planul său nu fusese atât de bun pe cât nădăjduise. Chiar dacă o parte din efectivele zalusiene fură zdrobite sub presiunea exercitată de Ou, mim-cristalele dejucară strategia băiatului și, concentrându-și puterea, perforară câmpul gravitațional generat de navă. Imediat ce vehiculul se apropie de ei, se înălțară din nisip și-și înfipseră colții în coca acesteia. Oul deceleră rapid, însă Serus izbuti să-l ducă până la peșteră, cu șerpii fluturând ca o coamă îndărătul său.

Pătrunse în Pădurea de Piatră, într-o plutire domoală, zdrobind, prin forța sa gravitațională, vietățile de la gura peșterii și din interior.

Peisajul dobândi tenta macabră a unui artist dement. Râuri de sânge verde-albastru și violet, bucăți de carne și trupuri dezmembrate se scurgeau de pe pereți, de parcă cineva le trecuse printr-o mașină de tocat.

Nava, cu ofidienii încolăciți în jurul ei, se așeză lin pe trei picioare apărute sub ea. Constricția șerpilor se înteți, supunând fuzelajul unei presiuni crescânde. Sub strânsoare, structura de rezistență a navei icni friabil. Fisuri fine străbătură vehiculul ovoid.

58.

Ușa se trânti de perete. În prag apărură grasul și cocoșatul, rânjind scelerat. Țineau sfărâmătorul între ei

ca pe o prelungire falică a roșcovanului, care încă se afla pe coridor. Odată cu ei, de pe hol pătrunse iz de ars, iar câteva dâre de fum gri îi dădură de știre lui Xers că incendiul cuprinsese Templul.

— V-am prins, șobolanilor! Am să v-o trag de o să vă usture rău, da' rău de tot! răcni bruta, hohotind malefic.

Xers zâmbi blajin celor trei. Chipul îi radia serafic, de parcă era un sacerdot în pragul epifaniei. În mâna dreaptă, atârnând relaxat pe lângă corp, ținea saurrayul.

— Ia uită-te la el, face pe eroul. Sunt înnebunit după sexul cu năbădăi. Ia treci tu la băiatu'!

Desfășurarea evenimentelor ulterioare n-ar fi putut fi percepută cu ochiul liber și nici procesată de creierul uman. Dacă am împărți secunda în patru părți egale și am derula-o cu încetinitorul, în primul sfert, Xers parcurse distanța până la gras și cocoșat, aruncându-se într-un salt lung; în al doilea, reteză capete celor doi cu o lovitură amplă a pumnalului; în a treia parte a secundei, plutirea sa continuă spre roșcovan, care inspiră pregătindu-se să sloboade un răcnet de groază, numai că fu întrerupt de saurrayul lansat de Xers, care, pătrunzându-i prin gura întredeschisă, îi ieși prin ceafă. În sfârșit, în al patrulea sfert, Xers ateriză ca un fulg pe picioare. Se duse la roșcovan, extrase arma și o șterse de hainele acestuia.

— *Repede! Înfige saurrayul în piatra purpurie* – îi zbieră glasul din cap. *Fă-o! Acum!*

Xers se supuse poruncii, executând mișcările mașinal, ca și cum nu era stăpânul corpului său.

În momentul în care își scoase colierul de la gât, ceața din creier i se disipă. Privi în jur și văzu cadavrele. Trupurile grasului și cel al cocoșatului încă se mai zvârcoleau spasmodic. Nu-și putu reține revolta stomacului, pică în genunchi și expulză în jet violent, ultima sa masă.

Oarba se aplecă asupra lui.

— Acum! îi șopti cu o voce inumană, demonică, care-i îngheță sângele în vine.

Xers întinse colierul Colivia Sufletelor pe podea. Cuprinse cu ambele mâini plăselele pumnalului și, luându-și elan, îl înfipse în cristalul purpuriu. O forță incredibilă se descătușă, cutremurând întreaga galaxie. Miliarde de voci își răcniră groaza și dezrobirea într-un glas.

Un punct, picătura unei picături din apa oceanului cosmic, străluci mai puternic ca orice stea din galaxie. În acea fărâmă de timp, mai scurtă decât o bătaie de inimă, miliarde de ființe se născură, trăiră și muriră.

Explozia supernovei vesti întregului univers transcendența în lumină a unei lumi.

Epilog

Oul se crăpase, iar din el eclozară două ființe umanoide. Ea atinse timid, cu vârful piciorului, solul. Ușor-ușor, cu mare prudență, își lăsă întreaga greutate pe talpă. Simți împunsăturile pietricelelor, dar n-o incomodară, ba chiar îi produseră o anumită stare de bine. Își puse și celălalt picior pe pământ. Se îndreptă de spate și iscodi bezna care-i învăluia.

Nesigur, coborî și el. Zăbovi în tăcere lângă femeie.

În depărtare, zăriră o licărire. Porniră către ea, precum fluturii de noapte atrași de un felinar. Cu fiecare pas, scânteia din fața lor creștea, devenind flacăra unei lumânări, apoi o torță și, în final, se preschimbă într-un soare. Când sosiră, observară că era o imensă poartă. O trecere către un alt tărâm. Un ținut care, spre deosebire de al lor, care-i învăluia într-un întuneric protector, era inundat de o lumină orbitoare ce îi expunea primejdios. Soarele portocaliu, cocoțat în vârful cerului, făcea văzduhul să vibreze în dogoarea sa sfârâitoare. Spre miazănoapte, mai intens decât soarele însuși, strălucea o stea. Un pistrui incandescent, un licăr de un alb bolnăvicios.

În această nouă lume mișunau o puzderie de creaturi, care mai de care mai bizare, iar înălțimile de un albastru-gălbui putred erau brăzdate de vietăți înaripate ce scoteau sunete stridente, panicate. Vegetația luxuriantă părea ea însăși o viețuitoare ce foșnea înspăimântător în adierea vântului. Ici-colo, din iarba înaltă, răsăreau copaci ale căror crengi, aidoma unor brațe noduroase, se îndoiau dizgrațios, amenințând să se prăbușească peste cei ce se încumetau să se apropie.

Dinspre apus, din umbra unei liziere, îi pândeau priviri sticloase, iar printre bolovanii râului care curgea învolburat către răsărit, sălășluiau sepii uriașe ale căror tentacule șfichiuiau în căutarea prăzii. Pe malul celălalt, într-o poieniță cu flori năucitor colorate, o turmă de pahiderme-tricorn alerga făcând pământul să se cutremure sub copitele lor.

Ea îl prinse de mână și coborâră printre bolovani. Un scorpion-păianjen, stingherit de prezența străinilor, se retrase sub o stâncă. Femeia și bărbatul ajunseră la un copac a cărui coroană stufoasă era bogată în poame mari rotunde, de un stacojiu veninos. Un șarpe cu pene pastelate, încolăcit în jurul trunchiului, îi întâmpină sâsâind.

Ea se întinse și culese un fruct. Îl admiră câteva clipe, înainte de a-l oferi bărbatului. Acesta îl învârti pe toate părțile, îl pipăi, îl mirosi, apoi îl azvârli cu putere. O luă de mână și se întoarseră la găoacea lor din bezna ocrotitoare.

Parabola descrisă de fructul în zbor se încheie pe malul râului. O sepie, care urmărise cu vădit interes mișcările celor doi, își întinse unul dintre tentacule și culese poama. O ridică suspicioasă în dreptul ochilor, apoi o duse la gură și mușcă din ea.

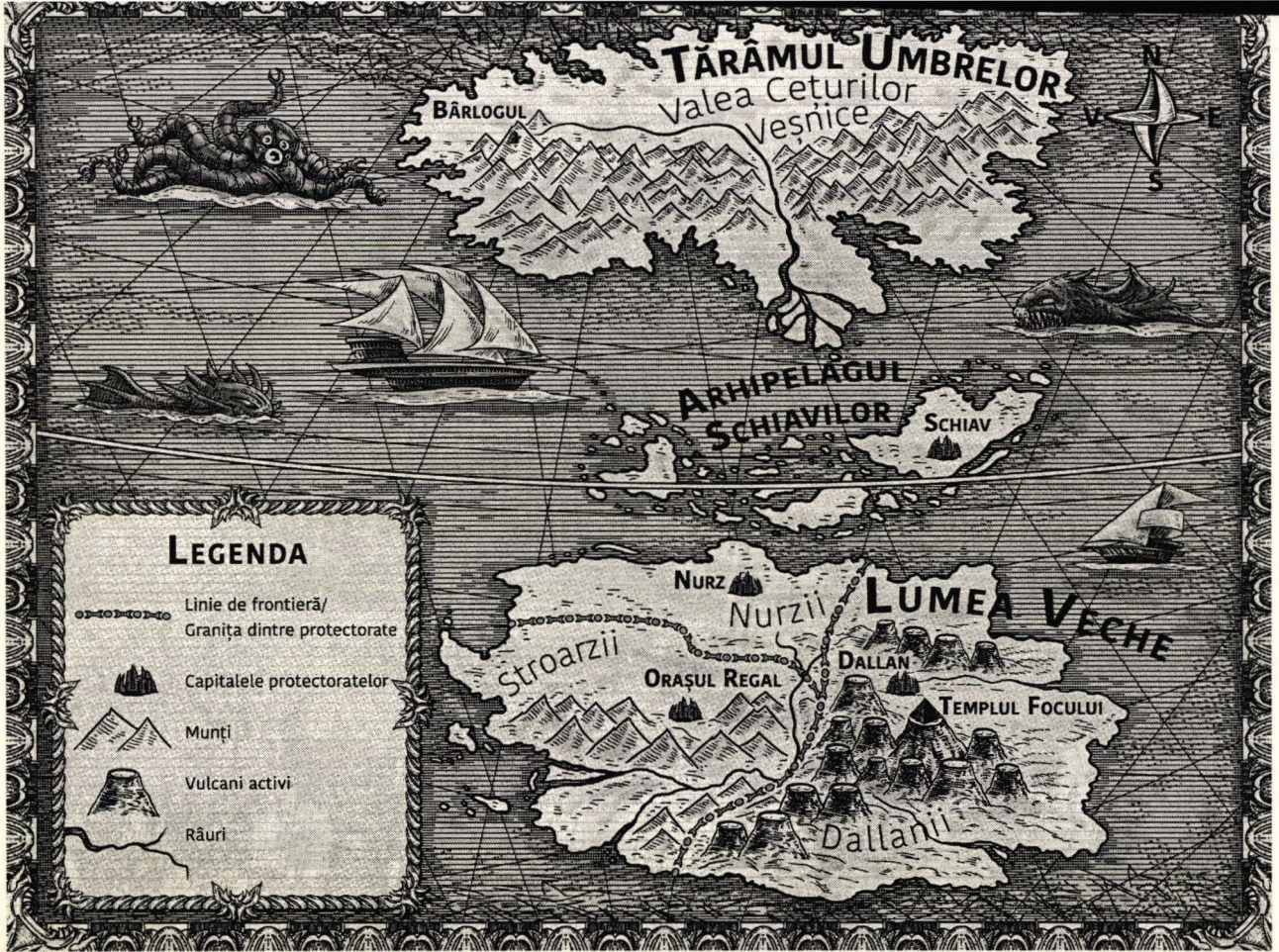
Țărâmul Umbrelor
Valea Cețurilor Veșnice
Bârlogul
N
V
E
S
Arhipelagul Schiavilor
Schiav
Nurz
Nurzii
Lumea Veche
Stroarzii
Orașul Regal
Dallan
Templul Focului
Dallanii
Legenda
Linie de frontieră/ Granița dintre protectorate
Capitalele protectoratelor
Munți
Vulcani activi
Râuri

Cronologie
– actualizată –

Anul 1 – Exilarea Patriarhului Adam din Den. Înscăunarea lui Nimrod I, întemeietorul Dinastiei Nimrozilor.

Anul 776 dN* – Intervenția Ordinului Umbrelor pentru oprirea Războiului Mâniei Oarbe pe Tertius.

Anul 782 dN – Transformarea regatelor tertiusiene în protectorate.

Anul 1127 dN – Nașterea prințesei Maja de Tertius.

Anul 1143 dN – Încoronarea împăratului Kaan al III-lea „Cuceritorul".

Anul 1144 dN – Cucerirea Tertiusului de către armata imperială.

Anul 1152 dN – Revoluția Subpământenilor de pe Tertius.

Anul 1153 dN – Moartea Marelui Grădinar Beto Starvos și preluarea funcției de către Nika Starvos.

Anul 1153 dN – Asaltul Ordinului Umbrelor asupra capitalei imperiale Den.

Anul 1638 dN – Înființarea Federației Planetelor Umane.

Anul 2045 dN – Expediția Josephinei pe Salno-Tertius.

---

* dN – după Nimrod

Anul 2046 dN – Bătălia Zalusei.

Anul 2047 dN – Asasinarea împăratului Duan al XIV-lea „cel Luminat". Urcarea pe tron a împărătesei Lana I și începutul regenței lui Rast.

Anul 2047 dN – Întruparea lui El.

Anul 2047 dN – Declanșarea conflictului armat între FPU și Imperiul Krottanian.

Anul 2047 dN – Victoria amiralului Oleg Tvrdaglava în Bătălia de la Zus, cunoscută ca Vânătoarea Balenelor. Semnarea Tratatului de Prietenie dintre NouFed și Imperiul Krottanian.

Anul 2048 dN – Întemeierea Arusei.

Anul 2049 dN – Nașterea lui Bald, ultimul împărat krottanian.

Anul 2051 dN – Revenirea lui Aren în Den.

Anul 2051 dN – Execuția regentului Rast. Atacul Umblătorilor Zalusieni asupra Krottanului.

Anul 2052 dN – Destrămarea Imperiului Krottanian.

Anul 2053 dN – Eliberarea Krottanului de către refugiații de pe Arusa cu sprijinul Celor Cinci Sute de Copii ai Zeiței.

Anul 2092 – Moartea împăratului Bald. Împărțirea Krottanului în 18 provincii controlate de Marile Familii.

Anul 2588 – Mutarea Arusei în sistemul Krottanian.

Anul 2589 dN – Anarhia Nopților Fără Stele. Începutul Renașterii.

Anul 249 al Renașterii / Anul 2838 dN – numirea mezinului Marelui Grădinar al Gândurilor Starvos IV Bețivul în demnitatea de primar al Denului și custode al coroanei Nimrozilor. Numele fiului lui Starvos IV nu s-a păstrat.

Anul 482 aR** – Nașterea Friei Asum.

Anul 486 aR – Înscăunarea Marelui Grădinar al Gândurilor Adam Quinquagesimum.

Anul 501 aR – Moartea Formanei Asum. Fria Asum devine Doamna Norilor, iar Lenddol Asum-Kardashev – prim-concubin.

Anul 512 aR – Înscăunarea Marelui Grădinar al Gândurilor Torvic Sulminas.

Anul 513 aR – Xers Dorddesai devine primarul Denului și custode al coroanei Nimrozilor.

Anul 516 aR – Mazilirea Friei Asum, stingerea dinastiei Asumilor.

Anul 516 aR – Asasinarea Marelui Grădinar al Gândurilor Torvic Sulminas.

Anul 516 aR – Incendierea Denului.

* aR – al Renașterii

MULȚUMIRI

La finalul trilogiei **Colivia** mulțumesc tuturor celor care mi-au fost alături:

Codruței și Mashei, că au avut răbdare și înțelegere.

Lui Sorin Sorășan, pentru superbele ilustrații.

Lui Aurel Cărășel, Florin Giurcă, Zoran Vuxanovici, Elena Tătaru și Ionel Palade pentru prețioasele sfaturi.

Regretatului prieten Raico Cornea, pentru sprijinul pe care mi l-a acordat în promovarea primelor două volume ale trilogiei.

Lui Constantin Pavel, editorul meu, pentru că m-a susținut și a crezut în proiect, uneori chiar mai mult decât mine.

Colivia Sufletelor

de Boris Velimirovici

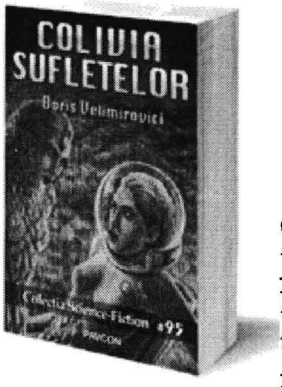

„Premiul pentru cel mai bun roman de debut – RomCon 2019!"

„Premiul pentru cel mai bun roman de debut – AntareSFest 2019!"

Colivia sufletelor relatează povestea Josephinei, o cercetătoare a Laboratorului Federal de pe Zalusa, lună a gigantului gazos Sextus, care porneşte într-o misiune de prospectare geologică pe planeta Tertius. În urma contactului cu o entitate descoperită în peşterile de pe Tertius, protagonista suferă o metamorfoză cu impact puternic nu doar asupra sa, ci a întregii Umanități.

Pasaje din „Colivia sufletelor" duc cu gândul la crizele socio-economice actuale, aducând în prim-plan problemele cu care se confruntă astăzi umanitatea. Confruntările armate sângeroase, refugiații care fug din zonele de conflict, asasinatele şi atrocitățile asupra civililor sunt elemente care creionează o societate aflată în pragul colapsului.

Titlu: *Colivia Sufletelor*
Autor: *Boris Velimirovici*
Nr. pag.: *256*
Colecția Science-Fiction: *#95*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Cuprins

Introducere 7

Partea I
Capitolul I – Nu scruta cerurile, învinge-ți curiozitatea 40
Capitolul II – Iubire interzisă 64
Capitolul III – Indicii 80

Partea a II-a
Capitolul IV - Revederea 116
Capitolul V – Zbor frânt 129
Capitolul VI - Încleștarea de la Templul Focului 145

Partea a III-a
Capitolul VII - În flăcările iadului 204
Capitolul VIII - Ultima redută 217
Epilog 248

Cronologie 272
Mulțumiri 222

"Boris Velimirovici se întrece pe sine, creând o adevărată saga cosmică, ce pare a se întinde la nesfârşit în spaţiu-timp."

Aurel Cărăşel

"Un proiect foarte ambiţios în literatura SF românească."

Alexandru Lamba

"Trilogia lui Boris Velimirovici ne arată **the bigger picture**... şi chiar dincolo de ea!"

Ovidiu Vitan

"O trilogie care se anunţă a fi una de referinţă pentru genul SF!"

Daniel Timariu

"Boris Velimirovici inventează, cu o plăcere nedisimulată, o sumedenie de creaturi bizare şi monstruoase, pe care le aruncă în luptă împotriva eroilor săi."

Florin Giurcă

"O lucrare space-opera captivantă de la prima şi până la ultima pagină!"

Constantin D. Pavel

ISBN 978-606-9057-94-0

9 786069 057940 >

www.pav.com.ro